

Харълд Робинс

ЗОДИАК-ВН

ПЪРВИ УМИРАТ МЕЧТИТЕ

*Суров и страстен разказ, разкриващ задкулисните
сцени в сексуалната империя, създадена от един човек...*

•СУПЕР БЕСТСЕЛЪР•

ХАРОЛД РОБИНС

ПЪРВИ УМИРАТ МЕЧТИТЕ

Превод: Диляна Найденова

chitanka.info

Гарет Брендън — млад, амбициозен и жаден за власт... Той мечтае да изрази възгледите си за свободната любов в списание, което открито ще обсъжда сексуалните проблеми. Така се ражда „Махо“ — списанието, което едновременно шокира и очарова с откровеността си. Но за Гарет успехът е свързан и със заплахи и опасност — от подземния свят, от закона, от съперниците. Ожесточени сблъсъци се редят един след друг, докато Гарет превръща мечтата си в бляскава империя от самоцелни удоволствия.

Парите и сексът вървят ръка за ръка и този свят на изобилие и лукс започва да се изплъзва от контрола на Гарет. „Първи умират мечтите“ е разказ за сексуалната империя на един човек, жертвал мечтите си в името на успеха...

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Събудих се около пет следобед. Стаята миришеше на цигарен дим и евтино кисело червено вино. Направих опит да стана, но едва не паднах, препъвайки се в момчето, което спеше на пода до леглото ми. Учудено се вгледах в него. Беше гол и не се сещах кога и как е попаднал тук. Нещо по-лошо — дори не го познавах.

Не помръдна. Прекосих стаята, вдигнах щорите и отворих прозореца. Сетих се за онази песен, която твърди, че в Южна Калифорния никога не вали. Не й вярвайте. Вятърът ме обливаше с такива потоци вода, сякаш се намирах под леден душ. Изругах и затворих прозореца.

Дъждовните капки измокриха и момчето, но то не се събуди. Претърколи се на една страна и се сви на кълбо, притиснало колене към гърдите си. Заобиколих го, за да стигна до банята. Най-късно след половин час трябваше да бъда в бюрото за безработни, за да си получа чека. Налагаше се да побързам.

Десет минути по-късно вече бях на път. Бирника ме чакаше в новия си червен ягуар'68, препречил най-оживения участък от пътя към Хайланд. Даде ми знак с ръка. Затичах се по мокрия тротоар и влязох в колата му.

— Още не съм взел парите — изпреварих въпроса му. — Бях се запътил към бюрото.

Лъскавото му черно лице се разплу в дружелюбна усмивка.

— Няма значение, Гарет. Така си и мислех. Ще те откарам.

— Работите ви сигурно не вървят, щом Лонерган е подгонил дребните риби.

Продължи да се усмихва.

— Лонерган вярва, че ако се грижи добре за центовете, доларите сами ще се погрижат за себе си.

Не знаех какво да му отговоря. Дори не си спомням кога самият аз попаднах в мрежите на Лонерган. Може би преди три или четири месеца, когато побързах да изхарча първия си чек от бюрото за безработни. Втори път не ми се случи. Все едно, че ми бяха намалили

помощта с десет долара. Всяка седмица му предавах чек за шейсет долара, а той ми връщаше петдесет в брой. Ако можех да изкарам една седмица, без да ги взема, щяхме да си разчистим сметките. Нито веднъж не успях. Връщах си дълга на части.

Бирника зави към паркинга и закова пред входа.

— Ще те чакам — предупреди той. — Иди да го вземеш.

Изскочих от колата и се втурнах към входа. Стигнах точно преди да заключат вратата. Зад моето гише седеше мексиканката Верита.

— За Бога, Гари — простена тя. — Защо закъсняваш?

— Ти как мислиш? Търсих си работа.

— Наистина ли? — Извади формулярите от чекмеджето и ги бутна към мен. — Видял си, че вали и ти се е приискало да останеш в леглото и да се любиш.

— Само ако съм с теб, миличка — отвърнах, докато се подписвах. — Друга жена не би ме задържала.

Усмихна се и ми подаде чека.

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета.

Сгънах чека и го пхнах в джоба си.

— Грешиш. Можеш да ги попиташ.

— Днес ще приготвя вечеря у дома — предложи тя. — Енчилада и такос с истинско говеждо. Червено вино. Ще дойдеш ли?

— Верита, честна дума, зает съм. Имам среща с един тип, който ми предлага работа.

Срещнах разочарования й поглед.

— Чуя ли от устата на мъж „честна дума“, знам, че ме лъже.

— Може би другата седмица — успокоих я и тръгнах към вратата.

— Друга седмица няма да има — извика тя след мен.

Вече бях на изхода. Разбрах какво е искала да ми каже едва след като се върнах в колата.

Бирника си беше приготвил писалката. Взех я, подписах чека и му го връчих. Вгледа се в подписа ми, прибра хартийката и кимна.

— Добре. — Гласът му стана безстрастен. — А сега се измитай.

Зяпнах от учудване.

— Не си ми върнал петдесетте долара.

— Свършиха — отсече той. — Кредитът ти е изчерпан.

— Какво имаш предвид? Нали се бяхме разбрали?

— Само докато си получавааш чековете. За разлика от теб Лонерган е наясно с някои неща. Знае, че това ти е последният чек и през следващите три месеца си неплатежоспособен.

— По дяволите! Какво ще правя сега? Нямам и пукната пара!

— Върни се на работа — посъветва ме той, — вместо да се опитваш да пипнеш някоя болест от малки момченца.

Замълчах. Изглежда, че Лонерган знаеше всичко.

Бирника се пресегна през мен и отвори вратата. Понечих да сляза, но той сложи ръка на рамото ми.

— Лонерган нареди да ти предам, че ако наистина държиш да се върнеш на работа, можеш да го посетиш в дванайсет и половина тази вечер в кантората му зад Доум.

Дръпна вратата и потегли, а аз останах под дъжда. Пребърках джобовете си и открих смачкан пакет цигари. Не бяха повече от три. Облегнах се на завет до стената и запалих.

Когато вдигнах поглед, Верита изкарваше от паркинга стария си валиант. Помахах ѝ. Тя спря. Затичах се и се вмъкнах в колата.

— Ако все още държиш на поканата, срещата ми е чак в дванайсет и половина — обясних ѝ аз.

Верита живееше в малко ателие точно до „Оливера Стрийт“. Ако човек се провесеше през прозореца, можеше да види ярките светлини на тази винаги оживена улица. Изглежда, че дъждът не притесняваше мексиканците. Те имаха навика да се разхождат след вечеря. Взимаха децата си, излизаха и не се прибираха до два часа сутринта, когато затваряха и последното заведение. След това по-бедните отвеждаха децата, а онези, които можеха да си го позволят, поемаха към нощните клубове. Мексиканците не обичат да спят нощем.

— Ето го и Джони! — Гласът на Ед Макмахън долетя иззад мен, от телевизора, поставен до долния край на леглото. Вдигнах глава.

Нейните ръце отново ме върнаха между краката ѝ.

— Не спирай, Гарет. Толкова е хубаво.

Вдигнах очи към нея. По лицето ѝ се четеше онази мрачна съсредоточеност, в която изпадаше, преди да получи оргазъм. Вкарах в нея три пръста и леко забих зъби в плътта ѝ. Тялото ѝ се изви и разтrese, достигайки връхната точка на удоволствието. Дъхът ѝ

придоби силата на взривна вълна. Усещах в ръцете си пулсирането на задните ѝ части. Изчаках да се съвземе и да отвори очи.

Тя бавно поклати глава.

— Правиш го толкова хубаво, Гари. Никой не може да се сравни с теб. — Ръцете ѝ се спуснаха към косата ми и нежно я отметнаха от челото. — Харесва ми да гледам русата ти глава между краката ми. Моята коса е толкова тъмна, а твоята — толкова светла.

Отдръпнах се от нея и понечих да стана. Тя ме спря.

— Трябва ли да си тръгваш? Още вали. Тази нощ можеш да останеш при мен.

— Не те излъгах. Имам среща — предлагат ми работа.

— Кой ти я предлага в дванайсет и половина през нощта? — въпросът прозвуча скептично.

Протегнах ръка към джинсите си.

— Лонерган.

— О! — скочи от леглото и се запъти към банята. — Ще се измия и ще те откарам.

Пътувахме в мълчание, докато колата спря пред кантората на Лонерган зад Синерама Доум.

— Искаш ли да те почакам?

— Нямам представа колко ще се забавя.

За момент тя сякаш се поколеба.

— Внимавай, Гари, той не е добър човек.

Погледнах я въпросително.

— Издебва хората, когато са в безизходица. След това ги изстискава. Познавам момичета и момчета, които работят за него на улицата. Понякога в деня на последния им чек пред бюрото за безработни ги очаква Бирника. Както днес чакаше теб.

Бях изненадан. Не подозирах, че го е видяла.

— Никой не може да ме накара да изляза на улицата.

Очите ѝ искряха.

— Имаш ли пари?

— Ще се справя.

Отвори си портмонето и измъкна десетдоларова банкнота. Пъхна я в ръката ми.

— Вземи. Не бива да се изправяш пред Лонерган с празни джобове.

Колебаех се.

— Давам ти ги назаем — добави бързо. — Ще ми ги върнеш, когато си намериш работа.

Погледнах банкнотата и я прибрах в джоба си.

— Благодаря ти. — Наведох се и я целунах.

Дъждът беше почти спрял. Изчаках я да запали мотора и да се отдалечи, преди да вляза в заведението „Силвър Стъд“.

Вътре беше почти празно, като изключим няколко педала — проститутки, които си смучеха питиетата. Хвърлиха ми по един бърз поглед и веднага ме отписаха. Беше твърде рано за богатите швестери от хълмовете. Насочих се към бара. Кантората на Лонерган се намираше в задните стаи на горния етаж.

Бирника седеше на една маса в сянката на стълбата. Протегна ръка, за да ме спре.

— Лонерган закъснява. Още не е дошъл.

Кимнах. Посочи ми един стол.

— Седни и пийни нещо.

Погледнах го учудено. Той се усмихна. Белите му зъби лъснаха в мрака.

— Аз черпя. Какво ще пиеш?

— Уиски с лед. — Отпуснах се на стола.

Сервитьорът постави пред мен чашата. Отпих и се насладих на вкуса на уискито. Беше прохладно и чисто.

— Изглеждаш съсипан, човече — забеляза Бирника. — Да не би да си преял с мексиканско чили?

— Защо се интересуваш толкова от мен? Сигурно наистина съм важна клечка.

Бирника се изкикоти.

— Не ти, а Лонерган. Обича да е наясно какво вършат хората, с които смята да работи.

ГЛАВА ВТОРА

Лонерган се върна около един. Мина край масата, без дори да ни погледне, и пое по стълбите, следван от телохранителя си.

Понечих да стана. Бирника ме спря.

— Когато поиска да те види, ще те повика.

— Мина толкова бързо, че едва ли ни е забелязал.

— Забелязал те е. Лонерган вижда всичко. — Той направи знак на сервитьора да донесе още едно питие.

Вдигнах чаша и погледнах към бара. Започваше да става оживено. Швестерите от Бевърли Хилс и Бел Еър се отбиваха тук след официалните вечери. Приличаха на хора, които са изпълнили обществения си дълг и нямат нищо против да се позабавляват. Един от тях прие погледа ми като покана и направи няколко крачки. Видя Бирника и побърза да се оттегли.

Бирника се изсмя.

— Хубавичък си. Ако решиш да си играеш на каубой, с тази руса коса ще изкараш добри пари.

— Това ли смята да ми предложи Лонерган? — поинтересувах се.

— Откъде да знам, човече? Да не смяташ, че ми се изповядва?

След половин час на стълбищната площадка се появи телохранителят и ми направи знак да се кача. Оставих чашата на масата и го последвах по стълбите. Отвори вратата на кабинета, затвори след мен и остана навън в приемната.

Звукоизолацията и тихото бръмчене на кондиционера заглушаваха шума от заведението. Най-внушителната вещ в оскъдно мебелираната стая беше едно огромно бюро. Кръгла затулена флуоресцентна лампа осветяваше книгата върху писалището.

Лонерган седеше зад бюрото. Лицето му беше в сянка. Вдигна поглед към мен.

— Здравей, Гарет — гласът му не подсказваше нищо, също както и вратовръзката му, бялата му риза и сакото с три копчета от магазина „Братя Брукс“.

— Здравей, чичо Джон. — Не направих опит да се приближа към стола пред бюрото.

— Седни — подкани ме той.

Мълчаливо се отпуснах на неудобния стол.

— Не си се обаждал на майка си от два месеца.

Не отговорих.

— Безпокои се за теб. — В гласа му нямаше упрек.

— Предполагах, че я държиш в течение.

— Грешиш — глухо отвърна той. — Познаваш навиците ми. Не се намесвам в семейни свади. Тя е моя сестра, ти си неин син. Ако ви е трудно да общувате, това е ваш проблем.

— Тогава защо го обсъждаме?

— Тя ме помоли.

Понечих да се изправа. Той вдигна ръка.

— Не сме свършили. Ще ти предложи нещо.

— Бирника ми спомена, че ставало дума за работа.

Той поклати глава.

— Хората са глупави. Сбъркал е.

— Добре — съгласих се аз.

Очите му проблясваха зад малките старомодни очила със златни рамки.

— Не се ли чувстваш остарял за ролята, която изпълняваш? Хипитата на по трийсет години вече не са на мода.

Не отговорих.

— Керуак, Гинсбърг, Лиъри — всички принадлежат на миналото. Дори младежите не се интересуват от тях.

Извадих от джоба си последната цигара и я запалих. Не разбирах какво цели.

— Какво стана с хората, от които се възхищаваше?

— Не съм се възхищавал от никого, освен от теб. Но и това чувство се изпари през прозореца, от който скочи баща ми.

— Баща ти беше слаб човек — прозвуча безизразният му глас.

— Баща ми не е искал да влезе в затвора вместо теб. Избрал е по-прекия път.

— Нямаше да лежи повече от четири или шест години. Щеше да излезе богат човек.

— Ако е било толкова просто, защо не отиде ти?

Устните му се изкривиха в мрачна усмивка.

— Трябваше да се грижа за работата си. Баща ти го знаеше, когато сключихме сделката.

Вдишвах дима на цигарата и мълчах.

Той взе от писалището си лист хартия.

— Знаеш ли, че дори ФБР са се отказали от теб? Сметнали са, че няма смисъл да те следят.

Усмихнах се.

— Май не говори много добре за мен.

— Искаш ли да разбереш защо? — не изчака да му отговоря. — Бил си прекалено голям интелектуалец, за да станеш добър революционер. Винаги си виждал двете страни на проблема и за всяка си намирал оправдание.

— Затова ли провалях всичко, с което се опитвах да се захвана?

— Било е, преди да разберат що за човек си. Вече не ги интересува.

— Едва ли ще ми е от полза. Злото е сторено. Всеки, който реши да ме наеме, ще го прочете в досието ми.

— Точно затова те повиках — направи пауза. — Може би е време сам да се заловиш с нещо.

Зяпнах от учудване.

— Ти ми се подиграваш.

— Не — гласът му не издаваше нищо.

— Трябва да има някакъв номер.

— Само един. Рекламните страници са мои. Прави каквото искаш с останалата част от вестника. Пиши каквото ти хрумне. Изобщо не ме интересува!

— Рекламата носи пари. От какво ще печеля аз?

— От продажбата. Ще прибираш приходите, а аз ще ти отпускам десет процента от постъпленията за реклама.

— Чий ще бъде вестникът?

— Твой.

— Кой ще даде пари за създаването му?

— Вече е създаден — поясни той. — Може би ти е попадал. „Холивуд Експрес“.

Загасих цигарата. За момент бях изпитал въодушевление, но то се изпари. „Холивуд Експрес“ беше пълен боклук. Понякога намирах

някой негов брой в пощенската си кутия.

Сякаш прочете мислите ми.

— А ти какво си очаквал? „Лос Анжелос Таймс“?

— „Експрес“ не е вестник.

— Въпрос на гледна точка — отвърна. — За мен осем печатни страници са вестник.

Претършувах джобовете си за друга цигара, но не намерих. Той побутна към мен кутията от писалището. Извадих една и запалих.

— Вече няма да получаващ помощ за безработни. Знаеш, че не можеш да си намериш работа нито във вестник, нито в списание. Не си достатъчно добър писател, за да се изхранваш на свободна практика. Всички издатели, дори най-големите сноби, единодушно отказаха романа ти.

— Защо точно аз, чичо Джон? — запитах. — Нямах ли по-добри кандидати?

Очите ни се срещнаха.

— Приеми, че го правя от самолюбие — той си позволи почти незабележима усмивка. — В теб има нещо. Може би начинът, по който гледаш на себе си и на обществото. И все пак вярваш в хората. Не те разбирам. — Изведнъж рязко смени темата. — Кога се уволни от армията?

— Преди пет години. Задържаха ме една година след като се върнах от Виетнам. Сигурно не им се искаше някаква „зелена барета“ да се мотае наоколо и да плюе войната.

— Мога да ти уредя войнишки заем, за да купиш вестника — каза той.

— Значи говориш сериозно? — не можех да скрия удивлението си.

— Винаги говоря сериозно за работа — успокои ме той.

— Какво ще спечелиш?

Свали си очилата, избърса ги и ги постави обратно на носа си. Погледът му беше студен и ясен.

— Четири страници за реклама, по хиляда долара всяка. Това прави четири хиляди долара седмично.

— Няма да стане. Този парцал не може да събере и десет реда реклама на месец.

— Това е моя работа. За да си получиш десетте процента, ще трябва само да пишеш текстовете на рекламите.

— Искаш да кажеш да си ги измислям? Просто така?

Той кимна.

— Кой ще ги плаща?

Сви рамене.

— Ще получаваме парите в брой. По един долар на ред, между четири и десет долара на реклама. Прокарваме ги през рекламната ми агенция и си получаващ десетте процента.

Започвах да разбирам. Чичо ми искаше да пере пари.

Този начин не бе по-лош от всеки друг. Уличният курс за превръщане на черните пари в бели беше петдесет към четирийсет. Той си го уреждаше само срещу десет процента.

— Трябва да помисля — рекох най-после.

— Помисли. Утре сутринта Бил ще дойде да те вземе и ще те заведе да огледаш редакцията.

— Бил?

— Бирника.

— О! Не подозирах, че имал име. — Изправих се.

— Ще се срещнем утре по същото време, за да ми съобщиш решението си.

— Добре — запътих се към вратата.

— Между другото... онова момче в апартамента ти. Иди да ти бият пеницилин. Болен е. — Извади една двайсетачка от джоба си и я хвърли на бюрото. — Ако нямаш пари, това ще стигне за теб и мексиканката, с която вечеря.

Погледнах първо парите, после него.

— Имам достатъчно — отговорих и затворих вратата след себе си. Спуснах се по стъпалата, прекосих бара и излязох на улицата.

Съжалих, че не накарах Верита да ме изчака. Бавно поех към търговската част на града. Трябваше да вървя поне час, за да се върна при нея. Но й дължах това.

Не можех да си спомня какво се бе случило миналата нощ. Ядосано разтърсих глава.

Имах подобни моменти, след като се върнах от Виетнам. Моменти, когато губех представа за времето. По-късно престанах да губя съзнание. Чудех се дали не започвам пак.

ГЛАВА ТРЕТА

Горещината изсмукваше от бетона дъждовните капки и над паважа се издигаше тежка влажна миризма. Навлизах в източната част на Лос Анжелос и улиците ставаха все по-тесни. Овехтелите сгради се гушеха една до друга, сякаш се подкрепяха, за да не паднат. Вече бяха изгасили осветлението и улиците тънеха в почти непрогледен мрак. Дори в тъмнината долавях живот и движение. Не виждах нищо, но ги усещах. Изведнъж се намерих по средата на улицата с очи, втрещени в мрака. Сякаш се бях върнал във Виетнам.

Почувствах, че полудявам. Тук е Лос Анжелос, казах си, вървя по улиците на града, а не по пътека в джунглата.

Не го видях, не го чух. Просто усетих, че е там и се метнах встрани. В тъмнината покрай главата ми профуча чорап, пълен с пясък.

Когато се изправих, той ме гледаше с глупава усмивка на шоколадовото си лице. Чорапът се поклащаше в ръката му. В другата си ръка държеше неизбежната бутилка портокалов сок.

— Ще те цапна, Белоснежко — заяви той.

Очите му бяха замъглени и леко се поклащаше в такт с някаква музика, която звучеше в главата му.

— Ще те цапна, Белоснежко — повтори със същата безумна усмивка.

Вперих поглед в него, опитвайки се да проникна през хероиновата мъгла.

— Направи го и ще те убия — изрекох тихо.

Музиката в главата му спря. Вече не се поклащаше, погледът му се проясни. Гласът му прозвуча обидено.

— Защо ще го правиш? Не съм ти сторил нищо, нали?

Изад тъгла се зададе кола и в светлините на приближаващите фарове успях за пръв път да го видя ясно. Беше дете. Седемнайсетгодишен. Може би осемнайсет. Редките мустаци и брадата не можеха да скрият младежките пъпки по лицето му. Разделихме се бавно, вървейки заднешком към противоположните страни на улицата, докато колата преминаваше между нас.

Когато колата отмина, той беше изчезнал в сенките, откъдето се беше появил. Огледах улицата, но не видях нищо. Не помръднах, докато радарът в главата ми не отбеляза, че наистина си е тръгнал. Върнах се пак в средата на улицата и продължих да вървя.

Ставаш стар и глупав, Гарет, упрекнах се аз. Нямах право да съжалявах тази отрепка. Пълният с пясък чорап можеше да ти счупи главата. И все пак го съжалявах. Ако никога не сте изпитвали сладката болка, която може да ви причини иглата, може би няма да ме разберете. Но ако познавате това усещане, ще съжалите за пропиляното. Повечето хора във Виетнам пропиляваха живота си заради иглата, а не под куршумите.

Беше три и половина, когато се облегнах на звънеца пред вратата ѝ. След малко дочух изплашения ѝ глас. Месинговият домофон му придаваше металически оттенък.

— Кой е?

— Гарет. Мога ли да се кача?

— Добре ли си?

— Напълно. Трябва да говоря с теб.

Бравата забръмча, бутнах вратата и изкачих стълбите. Чакаше ме на прага. Последвах я и тя заключи вратата след нас.

— Извинявай, че те събудих.

— Няма значение. И без това не можех да заспя.

От спалнята се чуваше телевизорът. Извадих от джоба си десетдоларовата банкнота и ѝ я подадох.

— Не ми трябва — обясних ѝ аз.

— Нямахше нужда да идваш чак дотук, за да ми я върнеш.

— Вземи я. Ще се почувствам по-добре.

Тя я прибра.

— Искаш ли кафе?

— Нямам нищо против.

Последвах я в стаята и се настаних на масата, докато тя приготви нес кафе и го сложи пред мен. Извади чаша за себе си и седна насреща ми. В очите ѝ се четеше въпрос.

Отпих от кафето. Беше горещо и силно. Срецнах погледа ѝ.

— Може би съм пипнал някаква болест и съм те заразил.

Мълчеше, но когато накрая проговори, в гласа ѝ нямаше упрек.

— Защо не ме предупреди?

— Не знаех.

— Как разбра?

— Лонерган. Посъветва ме да отидем да си бием пеницилин.

Тя преглъщаше кафето си.

— Имаш ли цигара? — попитах.

Кимна, извади един пакет от шкафа и го бутна към мен.

— Съжалявам — рекох й. — Ако искаш, ще си вървя.

Тя се възпротиви.

— Не. Не ти се сърдя. Повечето мъже, които познавам, биха си премълчали. Утре ще отида на лекар.

— Ще ти върна парите за инжекцията, веднага щом мога.

— Няма да ми струва нищо. Лекарят ми работи в клиника.

Тя отново млъкна.

— Затова ли искаше да те види Лонерган? Няма ли работа за теб?

— Не е точно работа. Искане да купя вестник.

— Вестник? Да го купиш? Да не би да се е побъркал?

— Побъркан е, но не е там работата.

— Откъде ще вземеш пари?

— Ще ми уреди войнишки заем.

— И каква му е далаверата? — запита тя подозрително.

— Рекламата ще минава през неговата компания.

— Не знам кой вестник би могъл да купиш.

— „Холивуд Експрес“!

— Този ли? — гласът й прозвуча особено.

— Знаеш ли нещо за него? Разкажи ми.

— Нищо хубаво — тя поклати глава. — Само неприятности.

— Защо?

— В бюро то имаме списък на работодателите, които отказват да плащат данъци и осигуровки. „Експрес“ дължи около трийсет хиляди, като не броим лихвите. Ако го купиш, ще поискат парите от теб.

— Мислиш ли, че Лонерган знае това?

— Щом знае всичко останало...

Кимнах. Беше прекалено очевидно, за да го пропусне. Чудех се какво е намислил. Не би имал полза да ме накисне в такава каша.

— Прие ли предложението му?

— Казах му, че ще помисля. Утре сутринта трябва да разгледам редакцията.

Тя протегна ръка към цигарите.

— Бих искала да дойда с теб.

— Защо? С какво ще ми помогнеш?

— Може би с нищо. Но все пак поне ще разбере за какво става дума в счетоводните книги.

— Имаш диплома за експерт-счетоводител?

Кимна.

— Тогава какво правиш в бюро за безработни? — В момента, в който попитах, разбрах, че въпросът ми е безсмислен. Едва ли имаше много работни места за счетоводители мексиканци. — Ще се радвам, ако дойдеш с мен.

Тя се усмихна.

— Добре. Кога?

— Бирника ще дойде да ме вземе сутринта. Сега си тръгвам, за да можеш да се наспиш.

— Минава четири. Остани тук. Сутринта ще те откарам.

— Не си ли на работа?

— Днес е събота. — Прибра чашите и ги сложи в умивалника. — Бюрото е затворено.

Когато в десет часа сутринта спряхме пред дома ми, Бирника вече ме очакваше в червения си ягуар. Приблжих се до колата и проврях глава през прозореца.

— Никога ли не спиш? — попитах.

Той се ухили.

— Когато ми плаща Лонерган — не. — Погледна в огледалото към колата на Верита. — Как прие пиленцето лошата новина?

— Не ми се сърди.

— И аз така си помислих, щом ви видях да се запътвате към клиниката в Седърс. Биха ли ви инжекции?

Кимнах.

— Само не разбирам защо Лонерган не ти намери някоя посвятина работа, вместо да се влачиш след мен по цял ден.

— Правя, каквото ми наредят. — Извади цигара и я ухапа. — Тръгваме ли?

— Ще се кача да се преоблека. Няма да се бавим.

— Да се бавите?

Кимнах към Верита, която бавно се приближаваше.

— Тя ще дойде с нас.

— Защо? Лонерган не ми е споменавал за нея.

— Тя е моят счетоводител. Дори Лонерган знае, че никой не купува предприятие, преди счетоводителят му да е прегледал сметките. За пръв път ми се стори неуверен.

— Не знам.

Посочих към телефона под таблото.

— Обади му се и го попитай. Ще чакам горе. Ако се съгласи, натисни клаксона и ще слеза. Ако не, забрави го.

Той вдигна телефона, а Верита ме последва в сградата. Изкачихме стълбите и влязохме в апартамента ми. Отворих вратата. Не можах да повярвам на очите си. Жилището ми никога не беше изглеждало по този начин.

Някой беше почистил толкова старателно, че дори прозорците и захабените мебели светеха. В спалнята открих, че всичките ми дрехи са изгладени, а ризите — изпрани и спретнато подредени.

— Ти си чудесен домакин — отбеляза тя. — Никога не съм предполагала.

Преди да успея да ѝ отговоря, от банята излезе момчето. Беше гол, ако не смятаме престилката около кръста му. В едната си ръка държеше „Хлорокс“, в другата — четка. Изглежда ни стреснато.

— Кои сте вие?

— Аз съм Гарет — отговорих. — Живея тук.

На лицето му разцъфна неочаквана усмивка.

— Гарет, обичам те — заяви той. — Искам да готвя, да чистя и да гладя за теб. Искам да бъда твой роб.

В този момент чух клаксона на ягуара. Местех поглед от Верита към момчето. Вече нищо не разбирах.

В гласа на Верита прозвуча нотка на смях.

— Най-добре да го изпратиш в болницата за инжекция. Но, разбира се, след като приключи с банята.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Помещенията на „Холивуд Експрес“ се намираха в мърлява сграда на булевард „Санта Моника“, през няколко къщи от зданието на филмовата компания „Голдуин“. Бирника закова спирачки пред входа, под знака „Паркирането забранено“. С изтънченото си пренебрежение към правилата за движение успя да заеме и част от автобусната спирка.

Прозорците на сградата бяха боядисани с мръсна бяла боя, през която не прозираше нищо. Заглавието на вестника се мъдреше, изписано с размазани черни букви.

Бирника бутна вратата и влезе. Покрай стената бяха наредени осем или девет празни бюра. В дъното на стаята се издигаше табло, отрупано с хартийки, прикрепени с червени, жълти и сини кабарчета.

— Има ли някой тук? — извика Бирника.

В съседната стая изскърца врата и оттам излезе уморен на вид човек на средна възраст, който си бършеше ръцете с хартиена салфетка. Приближавайки се към нас, я захвърли на пода.

— Закъсняхте с един час — оплака се той.

— Не съм закъснял, ти си подранил — изръмжа Бирника.

— Лонерган ми каза... — гласът на човека замря под погледа на Бирника.

Той посочи към мен:

— Гарет Брандън, Джо Пърски.

Човекът ми раздруса ръката без особено въодушевление. Дори от пръстите му струеше умора.

— Радвам се да се запозная с вас.

Кимнах.

— Това е Верита Веласкес, моят счетоводител.

Стиснаха си ръце, след което той отново се обърна към мен.

— Лонерган каза, че искате да купите вестника ми.

— Радвам се, че ви е осведомил. Аз го разбрах едва вчера.

Пърски погледна Бирника. За пръв път в гласа му се прокрадна някакво чувство.

— Какво, по дяволите, е намислил Лонерган? Твърдеше, че има сигурен клиент.

Бирника просто го изглежда.

Пърски се обърна към мен.

— Ще купувате ли или не?

— Може би. Зависи. Бих искал да прегледам книгата ви, преди да реша.

— Няма нищо за преглеждане. Всичко е тук.

— Струва ми се, че не държите на продажбата. Най-добре да забравим цялата работа.

— Той няма избор — съобщи Бирника. — Лонерган му каза да продава.

За миг настъпи тишина. Ядът на човека като че ли попремина.

— Какво искате да знаете? — запита той.

— Нищо особено. Тиражът, продажбите, приходите от рекламата, разходите. Ако покажете на мис Веласкес счетоводните книги, тя ще намери каквото ни е необходимо.

Човекът се нацупи.

— Никога не сме водили такива книги.

— Все ви се намират някакви сметки. Иначе откъде ще знаете с какво разполагате?

— Работех само с налични. Прибирах парите, плащах. Това е всичко.

Обърнах се към Бирника.

— Лонерган знае ли това?

Бирника сви рамене. Можех и да не питам. Разбира се, че знаеше. Отново се заех с Пърски.

— Би трябвало да разполагате с някакви цифри. Как сте си попълвали декларацията за данъците?

— Нямам копия.

— Някой трябва да има. Може би вашият счетоводител?

— Нямам счетоводител. Върших всичко сам. Дори собственоръчно пяхах вестници в пощенските кутии.

Дойде ми до гуша. Ако Лонерган се е надявал да се забъркам доброволно в тази каша, значи е по-луд, отколкото съм смятал. Обърнах се към Бирника.

— Да си вървим.

Движението му беше светкавично, дори не успях да видя ръката му. Пърски се озова притиснат до бюрото. Превит на две, притискаше с ръце стомаха си и се опитваше да си поеме дъх.

— Покажи на човека каквото му трябва — нареди спокойно Бирника.

Гласът на Пърски заседна в гърлото му.

— Откъде да знам дали този тип и приятелката му не са от данъчната полиция? Законът ми позволява да не свидетелствам срещу себе си.

— Глупак! Данъчните няма да върнат парите на Лонерган.

Пърски бавно се изправи. Лицето му възвръщаше естествения си цвят.

— Тук няма счетоводни книги. Държа ги в апартамента си.

— Тогава да отидем да ги разгледаме — предложих аз. — Къде живееш?

— Горе — отвърна той. — Над редакцията.

Верита разпръсна книжата и ведомостите на кухненската маса.

— Ще ми трябва време, за да се оправя — предупреди тя.

— Колко? — попитах.

— Може би цял ден. Доста е объркано. — Обърна се към Пърски. — Имате ли разграфена тетрадка?

— Всичко, с което разполагам, е пред вас.

— Ще изтичам да си купя — заяви тя.

След като я изпратихме, Пърски се обърна към мен.

— Искаш ли бира?

— Благодаря — рекох.

Последвах го в кухнята. Извади две бири от хладилника и отпихме направо от кутиите.

— Някога управлявал ли си вестник?

— Не — преглътнах с усилие бирата.

Забеляза физиономията ми.

— Хладилникът нещо се е повредил. Понякога работи, понякога отказва. Какво те кара да мислиш, че ще се справиш?

— Не съм казвал подобно нещо. Идеята беше на Лонерган.

— А той защо смята, че ще се справиш?

— Не знам. Може би защото пиша и съм работил за някои списания.

— Не е едно и също — отбеляза той. Изглежда ме. — И ти си му в ръцете, нали?

— Сметките ни са чисти. — Истина беше. В момента не му дължах нищо.

Замълча.

— Внимавай. Лонерган държи в ръцете си половината свят и само дебне как да хване и другата половина.

Не казах нищо.

За пръв път в очите му се мярна интерес.

— Казваш, че пишеш? Какво точно?

— Статии, коментари, поезия, проза. Опитвал съм всичко.

— Излезе ли нещо?

— Нищо особено.

— Мечтая си да бъда поне посредствен писател, но вече знам, че дори не мога да подреда думите в свястно изречение. Навремето си мислех обратното. Затова купих този вестник.

— С какво се занимаваше преди това?

— Отговарях за разпространението на няколко подобни вестника. Вървяха добре, стори ми се много лесно и щом се отвори възможност, купих този. — Направи многозначителна пауза. — Не беше лесно.

— Защо се хвана с Лонерган?

— Защо изобщо хората се хващат с Лонерган? Не ми достигаха малко пари, следващия път вече не ми достигаха много.

— Имал си вестник. Защо не се обърна към някоя банка?

— Приключих много бързо с банките.

— Колко дължиш на Лонерган?

— Откъде да знам. Как мога да разбера с тези объркани сметки, водени ден за ден. Не бих се учудил, ако вече съм натрупал милион.

Когато около шест вечерта Верита приключи, оказа се, че той дължи на Лонерган деветнайсет хиляди долара. Около осем хиляди дължеше на печатницата и доставчиците и още трийсет и седем хиляди за данъци към щата. Единствената му собственост бяха старите олющени бюра.

— Почти уцели. Шейсет и четири хиляди долара — съобщих му аз.

Вгледа се в жълтите листчета, изписани със спретнатите цифри на Верита и прошепна:

— Господи, знаех, че са много, но като ги видя така, направо ме дострашава.

— Всъщност нямате какво да продавате. Би трябвало да обявите фалит — каза меко Верита.

Той се втренчи в нея.

— Ако обявя фалит, ще ми опростят ли данъците?

Тя поклати глава.

— Не ги опрощават.

— Не мога да излъжа и Лонерган. Ако ми е мил животът. — Гласът му беше глух. Обърна се към мен. — Какво ще правим сега?

Дожаля ми за него. Ядосах се на себе си. Дожаляваше ми за твърде много хора. Съжалявах дори онези с дръпнатите очи, които държах на мушка във Виетнам. Първия път не можах да натисна спусъка, докато не усетих как куршумите пронизват листака около мен. Разбрах, че са ми врагове и не бива да ги съжалявам. Натиснах спусъка и видях как автоматният откос разсече един от тях на две. Тогава не трябваше да ги съжалявам, сега също не биваше да съжалявам никого. Нито онова дете, което снощи се опита да ме удари, нито този неудачник, който нямаше нищо против Лонерган да ме изиграе.

Обърнах се към Верита.

— Да тръгваме. Няма да се качим на „Холивуд Експрес“.

Тя понечи да се изправи. Пърски улови ръката ми.

— Но Лонерган ми каза...

Грубо го отблъснах.

— Не ме интересува какво ти е казал Лонерган. Ако държи на вестника ти, нека си го купи. С негови пари, не с мои.

— Бирника ще дойде да те вземе в седем. Какво да му кажа?

— Повтори му каквото ти казах. Може да го предаде на Лонерган. Отивам си.

ГЛАВА ПЕТА

Колата на Верита беше пред жилището ми, затова тръгнахме пеш. Вървахме около час.

— Ще се прибирам — заяви тя, когато стигнахме.

— Не, качи се. Имам бутилка вино. Можем да пийнем. Искам да ти благодаря за това, което направи.

Тя се засмя.

— Беше ми забавно. Учила съм шест години и сега за пръв път прилагам познанията си на практика.

Бях поразен.

— Не говориш като мексиканка.

Тя се усмихна.

— Така е в бюрото за безработни. Счетоводителите използват друг език.

Изпълни ме някакво ново уважение към нея.

— Качи се — помолих я. — Обещавам ти да си говорим като американци.

Тя ме изгледа с крайчеца на леко скосените си очи.

— Ами... момчето?

Усмихнах ѝ се.

— Сигурно вече си е тръгнал.

Но грешах.

Още на прага ни посрещна ухание на печено месо. Масата беше сервирана за двама — порцелан, кристал, ленени салфетки, прибори от масивно сребро и свещи.

— Добре си живееш — забеляза Верита.

— Тези неща не са мои. Никога не съм ги виждал.

Влязох в кухнята. Момчето бдеше над печката. Беше облечен в тънко карирано сако и бели памучни панталони. Под яката на копринената му риза се подаваше шалче с емблемата на Ив Сен Лоран. При влизането ми се обърна.

— Вечерята ще бъде готова след дваайсет минути — усмихна се.

— Върни се в стаята и си почини. Ще дойда да ви сервирам нещо за

пиене.

Без да му отговоря, се обърнах към дневната.

— Каза, че ще ни сервира нещо за пиене — произнесох слисан.

Тя се засмя.

— Попаднал си на истинско съкровище.

Момчето излезе от кухнята, приближи се към една малка ниша в стената и я отвори. Бутилките бяха спретнато подредени на полицата — водка, джин, уиски, вермут. Без да продума, извади лед от златна кофичка, сложи го в една чаша и наля в нея уиски. Обърна се към мен.

— Доколкото си спомням, пиеш уиски.

Кимнах и поех чашата. Той се обърна към Верита.

— Вие какво бихте искали?

— Водка с тоник? — гласът ѝ изразяваше съмнение.

Кимна и извади от долната полица бутилка тоник.

Бързо приготви питието и ѝ го поднесе. Тя го взе. И двамата не можехме да откъснем очи от него. Той ни посочи канапето.

— Свил съм няколко цигари с марихуана. Сложих ги при останалите в кутията на малката масичка. Защо не си дръпнете няколко пъти? По-лесно ще се отпуснете. И двамата изглеждате притеснени.

— Ей! — повиках го аз, преди да влезе в кухнята.

Той се обърна.

— Какво има?

— Откъде се взе всичко това?

— Просто се обадох и го поръчах.

— Обаждал си се да го поръчваш? — повторих след него.

— Просто ей така?

Кимна.

— Бяха много мили. Помолих ги да побързат, за да успея да приготвя вечерята.

Изгледах го с подозрение.

— Не ти ли поискаха пари или нещо подобно?

— Защо? Записах всичко на сметка.

Започваше да ме нервира.

— Случайно да си помислил с какво ще платя? Нямам и пукната пара.

— Няма значение. Нали ти казах, че съм богат.

— Кога си ми го казал?

— Миналата нощ. Не си ли спомняш?

Поклатих глава.

— Изобщо не помня какво се е случило миналата нощ.

— Ти ми чете свои стихове, прозорецът беше отворен, започна да вали. Беше гол и ми каза, че Господ измива греховете ти. Беше прекрасно. След това се разплака и каза, че парите са направили света отворителен. Твърдеше, че ако всички се раждат богати, хората ще бъдат щастливи. Отговорих ти, че съм богат, но не съм щастлив. Ти ме съжали. Тогава се влюбих в теб. Досега никой не ме беше съжалявал.

— По дяволите — изръмжах аз, — сигурно съм бил пиян.

— Не — прекъсна ме той. — Беше просто чудесен. Накара ме да видя нещата по-ясно, отколкото ги виждах преди.

— Така ли?

Той кимна.

— Обадох се на баща ми и му казах, че му прощавам.

Нямах никаква представа за какво говори. Той забеляза израза на лицето ми.

— Наистина ли не помниш нищо?

Поклатих глава.

— Опитваше се да спреш някоя кола на булевард „Холивуд“.

Усетих внезапен проблясък.

— Сребристосиният открит ролс?

— Да. Качих те и подхванахме разговор. Предложих да те откарам у вас, но ти заяви, че ако оставя колата си в твоя квартал, на сутринта няма да я намеря. Прибрахме я в един гараж наблизо.

Започвах да си припомням. Отбихме се в един магазин за алкохол. Той купи няколко бутилки вино. Дойдохме у дома и се увлякохме в разговор. Говорихме главно за баща му, за това, как не можел да се примири с факта, че синът му е педал. Как се опитвал да го крие от паството си, защото Негово преподобие Сам Генън беше почти толкова знаменит, колкото Били Грахъм, Оръл Робъртс и Катрин Кълман, взети заедно. Всяка седмица се появяваше по телевизията, за да проповядва, че Бог лекува всичко.

Но дори Бог не беше успял да помогне на сина му. „Христос си е изпълнил номера и виж само какви неприятности си е навлякъл.“ Помня, че посъветвах момчето да каже това на баща си. Спомних си и нещо друго. През цялото време само разговаряхме.

— Добре, Боби — най-накрая се сетих как се казва. — Току-що си спомних всичко.

— Чудесно — усмихна се той. — Сега си починете, докато приготвя вечерята.

— Трябва да поговорим — спрях го аз.

Той кимна.

— След вечеря.

Обърнах се към Верита, която ни наблюдаваше.

— Нямали сме нужда от инжекция.

Погледът ѝ изразяваше облекчение.

— Това доказва поне едно. Лонерган знае по-малко, отколкото си въобразява.

Отпуснах се на канапето и потърсих цигара.

Тя стоеше изправена и ме гледаше.

— Едва ли ще му хареса.

— Не ме интересува Лонерган.

— Не е толкова просто. Той е упорит. Обикновено получава това, към което се стреми.

— Този път няма да успее.

В погледа ѝ премина сянка.

— Скоро ще чуеш за него.

Беше напълно права. Точно когато привършвахме вечерята, на вратата се почука. Понечих да стана.

— Допий си кафето — посъветва ме Боби, отваряйки вратата.

Над рамото му надникна Бирника. Той нахълта, без да обръща внимание на момчето. Преди да погледнат към мен, очите му обходиха стаята.

— Опитваш се да използваш най-доброто и от двата свята, а?

— Старая се.

— Лонерган иска да те види.

— Добре. Кажи му, че ще дойда по-късно.

— Искан да те види веднага.

— Не бързам. Нямаме за какво да говорим. Освен това, не съм свършил да вечерям.

По-скоро усетих, отколкото видях движението му. Бях много побавен, отколкото преди седем години, но доста по-бърз, отколкото той очакваше. Коляното и лакътят ми се метнаха едновременно нагоре.

Коляното ми го улучи между краката, а лакътят се заби в адамовата му ябълка. Той изгрухтя и се свлече на колене. После бавно се претърколи на гръб. Очите му едва не изскочиха от орбитите си, лицето му придоби странен блед сиво-син цвят, устата му зееше, ловейки всяка глътка въздух, а ръцете му придържаха слабините.

Хвърлих му един поглед и забелязах, че бе започнал да възвръща естествения си черен цвят. Без да ставам от стола, се пресегнах за нож и го опрях в гърлото му, докато разкопчавах сакото, за да му прибера оръжието.

Очите му се събраха в една точка, когато се опита да проследи ножа, опрян в гърлото му. От незатворената врата се чу гласът на Лонерган.

— Олекна ли ти, Гарет? — Изглеждаше слаб и блед. Присвиваше очи зад златните рамки. Влезе в стаята, следван от телохранителя си! — Доказа способностите си. Вече можеш да го пуснеш.

Изправих се и оставих ножа на масата. Очите ни се срещнаха.

— Разбра ли какво искам да кажа?

Той кимна.

— Този вестник не ме интересува. Все едно да купя собствения си фалит.

— Имаш право.

Аз мълчах.

— Ако се беше съгласил, сам щях да откажа сделката. Мразя глупостта.

— Тогава какво искаш?

— Би ли се съгласил да поемеш вестника, ако разчистя дълговете му?

Погледнах Верита. Тя кимна почти незабележимо. Отново се обърнах към него.

— Да.

— Все пак ще се наложи да вземеш заем за текущите разходи.

Верита изпревари отговора ми.

— Може да си го позволи само ако получава двайсет и пет процента от приходите от рекламата.

— Счетоводителката ти не е глупава — отбеляза той. — Двайсет процента.

Погледнах Верита.

— Бихме могли да се справим и с двайсет — заяви тя. — Но няма да ни е лесно.

— Оставете ме да помисля. Ще ви кажа решението си утре сутринта.

— Искам да ми отговориш веднага — отсече Лонерган.

Мълчах и мислех. Как, по дяволите, можех да управлявам вестник, пък дори да се състои само от фалшиви реклами.

— Страх те е да не се провалиш, а, Гарет? Усети, че можеш да си изгубиш парите и забрави всички високопарни приказки за писане и издаване.

Продължавах да мълча.

— Баща ти поне опита, въпреки че не му стискаше да издържи докрай. На теб не ти стиска дори да започнеш — в гласа му се прокрадна ледена нотка.

Познавах този глас още от дете и знаех, че изразява сдържано презрение към околните. Изведнъж се ядосах. Не исках да позволя той или звукът на неговия глас да ме принудят да се впусна в нещо, за което не бях подготвен.

— Ще имам нужда от помощ — казах. — От опитни хора. Пърски ще остане ли?

— Както искаш.

— Ще ми трябва художествен ръководител, репортери, фотографи.

— Обърни се към съответните служби. Няма нужда да ги назначаващ на щат.

— Пресметнала ли си колко вестника по четвърт долара трябва да продаваме, за да не бъдем на загуба? — попитах Верита.

— Около петнайсет хиляди — осведоми ме тя. — Но досега никой не е плащал за този вестник.

— Знам, но не искам да управлявам подобен парцал. Ще се опитам наистина да изкарам пари.

Изведнъж Лонерган се усмихна. За миг дори предположих, че има чувство за хумор.

— Гарет — каза той, — започвам да мисля, че порастваш. За пръв път чувам да проявяваш интерес към парите.

— Какво лошо има в това, чичо Джон? Богатството не е навредило на начина ти на живот.

— Но на теб може да ти навреди.

— Ще рискувам.

— Значи се споразумяхме?

Кимнах. Наведох се и помогнах на Бирника да се изправи. Върнах му пистолета. Той го взе.

— Съжалявам — извиних му се. — Когато хората правят неочаквани движения, се притеснявам.

Той се изкашля, за да си прочисти гърлото.

— Гърлото може да те наболява един-два дни — сетих се аз. — Не се притеснявай. Ако правиш редовно гаргара със затоплена солена вода, ще ти мине за нула време.

— Хайде, Бил — подкани го Лонерган, приближавайки се към вратата. — Да оставим тези добри хора да си довършат вечерята.

На прага спря и се обърна.

— Утре сутринта ще те чакам в единайсет в кантората ми в Бевърли Хилс.

— Ще дойда.

— Лека нощ, Гарет.

— Лека нощ, чичо Джон.

Вратата се затвори след него, а аз се обърнах към Верита.

— Предполагам, че се включихме в издателската дейност.

Не ми отговори.

— Разбира се, ти ще дойдеш с мен.

— А работата ми?

— Предлагам ти по-добра. Ще вършиш онова, за което си учила. Освен това имам нужда от теб. Знаеш, че не съм добър търговец.

Тя ме изглежда.

— Бих могла да си взема отпуска, докато разберем дали ще потръгне.

— Нямам нищо против. Поне ще знам, че не си пострадала, ако се провалим.

— Изпитвам странно усещане — проговори тя дрезгаво.

— Какво?

— Пътищата на звездите ти са се пресекли. Животът ти ще се промени.

— Не разбирам какво имаш предвид. Това хубаво ли е, или лошо?

Тя се поколеба.

— Мисля, че е хубаво.

На вратата се почука. Понечих да отворя, но Боби ме изпревари. Телохранителят ме погледна над главата на момчето.

— Господин Лонерган пита дали да ви изпрати кола.

— Благодарете му от мое име — отговорих. — Имам собствен превоз.

Вратата се затвори. Боби се приближи към мен, очите му се бяха разширили от учудване.

— Наистина ли смяташ да купуваш вестник?

— Да — рекох. — Не е кой знае какво, но все пак е нещо.

— Бях главен художник на училищния вестник — сподели той.

— Добре. Назначен си. Вече си главен художник на „Холивуд Експрес“.

Разсмяхме се, без да знаем защо. Може би Верита беше права. Пътищата на звездите ни се бяха пресекли и светът беше някак променен.

ГЛАВА ШЕСТА

Очите на Боби искряха.

— Нали не се шегуваш?

— За кое?

— Наистина ли ще ме назначиш за главен художник на твоя вестник?

— Разбира се. Но не мога да ти плащам висока заплата.

— Няма значение. Важното е, че ще ми дадеш възможност. Досега никой не ми е предлагал истинска работа.

— Е, сега я имаш.

— Какъв е този вестник?

— В момента е сметище за рекламни съобщения. Но когато приключа с него, ще бъде доста по-различен.

— Какъв ще стане тогава?

— Нещо средно между долнопробен вестник и „Плейбой“. Ще се целим право в хората и ще улучваме слабото им място.

— Не те разбирам — учуди се той.

— „Плейбой“ дрънка само празни приказки — обясних аз. — Пудрят си статиите, точно както пудрят слабините на манекенките си. А долнопробните вестници те заливат с такива гадости, че пръстите ти вонят само като ги докоснеш. Мисля, че трябва да има баланс. Ще показваме нещата такива, каквито са, но няма да позволим на читателите да се чувстват овъргалани в мръсотия.

— Това няма да се хареса на Лонерган — забеляза Верита. — Той не иска да променяш вестника.

— Лонерган си купува пералня. Има нужда от четири страници за реклама, през които ще си прокарва парите. Останалата част от вестника изобщо не го интересува. Ако искаме, можем да го печатаме на тоалетна хартия.

— Не съм сигурна — усъмни се Верита.

— Аз пък съм убеден. Познавам го отлично. Единствената му страст са парите.

— Нарече го чичо Джон — каза тя.

— Той ми е вуйчо. Брат на майка ми.

Пое си дълбоко въздух. Сега разбра.

— Май не го обичаш много?

— Не изпитвам никакви чувства към него — отвърнах.

Излъгах я. Работата беше там, че изпитвах прекалено много чувства. Целият ми живот бе свързан с чичо Джон. Още отпреди раждането ми. Първо майка ми, след това баща ми.

— Уморен съм — отсякох. — Ще си легна.

— Аз си отивам — бързо каза Верита.

— Не — спря я Боби. — Не си отивай. Ще спя на кушетката.

— По дяволите, Верита, прекалено е късно, за да си ходиш — обадох се и аз.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен — успокоих я. — Ти винаги ме възбуждаш. Ела да си легнем. Искам да се любим.

Запътих се към спалнята. Плувналите в сълзи очи на Боби ме спряха.

— Какво ти става?

— Обичам те, Гарет — изскимтя той. — Искам да бъда твой роб. Искам да ме обичаш.

Обгърнах раменете му и го целунах по бузата.

— Аз те обичам, Боби, но по друг начин. Все едно, че съм ти брат.

Избърса сълзите от очите си.

— Никога не съм имал брат.

— Аз също.

Усмихна се.

— Харесва ми. Много е чисто.

— Гарантирано чисто. Като уискито. Сега си лягам.

Верита ме последва в спалнята десет минути по-късно. Нямах търпение да я съблека. Членът ми беше твърд като камък. Любихме се докато не паднах от изтощение, но не можах да изпитам наслада. Може би причината бе в уискито. Тя заспа, още преди да се отдръпна от нея. Затворих очи и задряхах.

Струваше ми се, че съм спал с часове, когато изведнъж усетих, че някой докосва слабините ми. Зарових ръце в косите ѝ и насочих

члена си в устата ѝ. Устните ѝ бяха умели и топли. Имах чувството, че ще ме погълне целия.

— Чудесна си, мила — прошепнах.

Бях стигнал до оргазъм, който сякаш изсмука всички течности от тялото ми. Останах да лежа уморен и празен. Няколко секунди по-късно се унесох в дълбок сън.

Когато се събудих, слънцето грееше право в очите ми.

Понечих да стана. Тя отвори очи. Наведох се и я целунах по челото.

— Не знаех, че си способна на такова нещо. Изсмука ми дори мозъка.

Погледна ме с широко отворени очи.

— За какво говориш?

— За миналата нощ.

Поклати глава.

Спуснах крака от леглото и стъпих върху гърба му. Той се премести, но не се събуди. Разбрах всичко. Отначало се ядосах, след това се разсмях.

Верита изглеждаше смутена.

— Какво има?

— По дяволите — рекох.

— От какво се оплакваш? — запита. — Имаш най-доброто и от двата свята.

Боби ни откара в Бевърли Хилс с открития си ролс. Докато минавахме край дългата опашка от нюйоркски скитници, строени в очакване на неделната закуска, почувствах се като някой богаташ.

Спряхме пред кантората на чичо ми и открийхме, че сградата е заключена. Натиснах звънеца. През прозорчето надзърна униформен пазач.

— Лонерган — извиках аз.

Той кимна и отключи.

— Господин Брендън?

— Аз съм.

— Господин Лонерган ви очаква. Най-горния етаж.

— Гладен съм — заяви Боби. — Ще ви чакам в закусвалнята.

— Добре — отвърнах и заедно с Верита последвахме пазача. Телохранителят на чичо ми ни чакаше. Поведо ни по коридора към

кантората на Лонерган и отвори вратата.

Чичо ми седеше зад бюрото си заедно с Пърски. Нямаше нищо общо с кантората му в Холивуд. Тази тук миришеше на пари — копринени завеси, дебели килими и писалище в стил Луи XV.

— Добро утро — поздравих аз.

Чичо ми ни покани да седнем и натисна някакво копче. Малко по-късно от една странична врата се появи човек, понесъл папка с документи.

— Моят адвокат Марк Колър — представи го чичо ми. — Подготвил е всички документи. Споразумението за продажба, молбата за заема и всичко останало.

Гледах го и си мислех, че наистина е невероятен. Бях убеден, че не си е легнал преди пет сутринта, но изглеждаше свеж, сякаш бе спал поне дванайсет часа. Освен това разбрах, че изобщо не се е съмнявал в изхода на сделката, защото бе невъзможно да подготви всички документи само за една нощ.

Колър подреди книжата на писалището.

— Ще ги прегледате ли?

Бутнах ги към Верита.

— Мис Веласкес ще го направи вместо мен.

Колър я изгледа, после ме запита:

— Юрист ли е?

Верита се намеси.

— Завършила съм училище по право, но не успях да положа изпитите. Имам диплома за експерт-счетоводител.

Изглеждаше впечатлен и не пророни нито дума, докато тя прелистваше документите.

Обърнах се към Пърски.

— Господин Лонерган съобщи ли ви, че искам да останете при мен?

— Да — измърмори Пърски. — Само че не мога да си го позволя. От шест месеца не съм изплащал издръжката на жена ми и детето ми.

— Не искам да работите безплатно.

— Колко можете да ми платите?

Не знаех какви са тарифите, реших да му предложа наслуки.

— Сто и петдесет на седмица и участие в печалбата.

— Няма да стане. От „Вели Таймс“ ми предлагат двеста и петдесет.

Нямаше нужда да ме предупреждават, че двеста и петдесет долара седмично далеч надхвърлят възможностите ми.

— Най-много сто и петдесет.

— Той приема — заяви чичо ми, преди Пърски да може да отговори.

Понечи да протестира, но изразът в очите на чичо ми го спря.

— Няма да мога да връзвам двата края с тези пари, господин Лонерган — възрази тон меко.

— От болницата съвсем няма да ги вържеш — отвърна студено чичо ми. — Прощавам ти само защото държа на тази сделка.

Пърски ме погледна. Даваше си сметка кога трябва да отстъпи.

— Ще работя за теб — заяви той.

— Чудесно — усмихнах се. — Ако имаме късмет, ще ти повиша заплатата.

— Разчитам на това — той ми подаде ръка.

— Изглежда, че всичко е наред — обади се най-накрая Верита, — но смятам, че ни е необходим още един документ. Гаранция, че се освобождаваме от всички натрупани досега дългове и данъци, подписана от господин Лонерган.

Колър изглежда се раздразни.

— Господин Лонерган не е страна по тази сделка. Не виждам причина да подпише подобен документ. Разполагате с подписа на г-н Пърски.

Верита се обърна към мен за помощ.

— Господин Колър — заявих аз, — господин Пърски няма пари да си плати хартията, върху която се подписва Господин Лонерган ме увери, че ще получа вестника, освободен от всякакви задължения. Ако не го получа по този начин, изобщо няма да го взема.

— Господин Лонерган никога... — започна Колър.

Лонерган го прекъсна.

— Подгответе гаранцията. Ще я подпиша.

— Днес няма да успея. В кантората ми няма никой.

— Ще я получиш утре, Гарет. Засега ще се задоволиш ли с думата ми?

— Да, чичо Джон.

Той се усмихна.

— А сега да подпишем останалите документи.

Разбрах се с Пърски да се видим в редакцията на следващата сутрин. Когато си тръгнахме, бях притежател на вестник. Проправихме си път в тълпата в закусвалнята и седнахме на масата на Боби.

— Как мина? — поинтересува се той.

— Вътре сме — отговорих.

ГЛАВА СЕДМА

След малко повече от две седмици Лонерган нахлу в редакцията, стиснал в ръка първия брой на новия „Холивуд Експрес“. Разбута децата, които почистваха и боядисваха и се приближи към бюрото ми в задната стаичка.

Хвърли вестника на писалището ми.

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш?

— Нали искаше първият брой да излезе колкото се може по-бързо? Справих се.

— Това ли наричаш вестник? — беше бесен. — Няма нищо друго, освен моите реклами. Кой ще го погледне?

— Другите гледа ли ги някой?

— А първата страница? „Броят излиза само за да не разочароваме читателите, които разчитат на този вестник като на висококачествена тоалетна хартия.“ Не смятам, че е смешно.

— На мен пък ми харесва.

— Вулгарно и плоско.

— Точно така — съгласих се аз.

— Нали не очакваш да ти плащам по три хиляди и двеста долара на седмица за този боклук? Ако си разчитал на това, бъркаш.

— Ще ми платиш, чичо Джон — отвърнах тихо. — Имаме си договор и ти го подписа. Гласи, че във всеки брой ще помещаваме четири страници реклама. Никъде не е споменато, че трябва да публикувам още нещо.

— Няма да ти платя.

— В такъв случай ще те съдя. Договорът ни е в сила.

Той внезапно се усмихна.

— Добре, ще платя. Сега ми обясни какво значи всичко това.

— Ще ми трябват между осем и десет седмици, за да оформя вестника, който искам да издавам. През това време имам нужда от парите, които ми даваш за рекламата.

— Защо не ме предупреди? Щях да ти оставя време.

— Но нямаше да получа пари. Три хиляди и двеста долара не са малко.

— Не можем да го издаваме в този вид. Все едно — сами да се тикаме в ръцете на данъчните власти.

— Не ме интересува.

— Ако ти дам аванс, ще спреш ли да го издаваш?

— Не. Получиш ли аванс, трябва да го заслужиш или да го върнеш.

Помълча за миг.

— Ако ти дам безвъзмездно двайсет и пет хиляди в брой, ще се съгласиш ли?

— Без да ги връщам и без номера?

— Без номера.

— Става.

Извади от вътрешния си джоб чекова книжка, попълни един чек и ми го подаде.

— Благодаря ти, чичо Джон.

— Само едно нещо ме успокоява, Гарет — довери ми той, — ако ме прецакаш, поне ще знам, че е бил роднина.

Изхилих се.

— Имам добър пример, чичо Джон.

Той се огледа.

— Какво правят тук тези деца?

— Стягат помещенията. Редакцията на вестника, който смятам да издавам, не може да прилича на боклукчийска кофа.

— Откъде ги намери?

— От Младежката работилница на Преподобния Генън. В свободното си време работят за по петдесет цента на час и ги жертват за църквата.

— Бащата на твоя приятел има по-силен търговски нюх и от двама ни.

— Никой не може да се сравнява с Исус Христос — признах аз.

Отново обърна поглед към вестника.

— Колко броя са ти останали?

— Нито един.

— Жалко. Ако ме беше предупредил навреме, можехме да ги спрем.

— Не се безпокой, чичо Джон. Никой няма да ги види.

— Защо си толкова сигурен?

Усмигнах се.

— Отпечатахме само двайсет и пет броя. Изпратихме всички на твоя адрес.

— Господин Брендън? — прозвуча нежен глас. — Извинявайте, че ви безпокоя, господин Брендън.

Вдигнах поглед. Беше едно от момичетата от Младежката работилница на Преподобния Сам. Стоеше пред мен с почти извинителна усмивка. Тесните джинси се впираха в задника ѝ, а широката мъжка риза подчертаваше извивката на гърдите. Лицето и ръцете ѝ бяха оплескани с боя.

— Извинявайте, че ви безпокоя, господин Брендън — повтори тя. — Готови сме да започнем в тази стая.

— Разбира се. Само си прибирам книгата и ще ви оставя да работите.

— Да ви помогна ли, господин Брендън?

— Благодаря ти. Ако вземеш това, аз ще се справя с останалото.

Пое папките от ръцете ми. Вдигнах машината и я понесох по задното стълбище към апартамента. Оставихме ги на една от масите в помещението, което преди беше служило за дневна.

— Мога ли да направя за вас още нещо, господин Брендън?

— Не мисля.

Тя не помръдваше.

— Има ли още нещо? — запитах.

— Боби ми каза, че си търсите секретарка, но не можете да ѝ плащате голяма заплата.

— Така е.

— Аз съм секретарка. Завършила съм колежа „Сойър“.

— Умееш ли да стенографираш?

— Не много добре. Но съм много добра машинописка. Осемдесет думи в минута. — Тя отметна от лицето си дългата си тъмна коса. — Освен това мога да водя картотеки.

— Как се казваш?

— Дениз Брейс.

— Къде живееш, Дениз?

— В работилницата.

— На колко си години?

— На седемнайсет. Другия месец ще навърша осемнайсет.

— Защо не си живееш у дома?

Тъмните ѝ очи се вгледаха в моите.

— Забременях. Баща ми ме изгони. Преподобния Сам ме прибра и се погрижи за мен.

— Какво стана с детето?

— Преподобния Сам го даде за осиновяване. Така беше най-добре. Когато се случи, бях едва на шестнайсет години.

— И оттогава си в работилницата?

Тя кимна.

— Преподобния Сам е много добър към мен, към всички ни. Исква да бъдем щастливи и да служим на Господа.

— Когато работите, той ли ви прибира заплатите?

— Не. Оставяме парите в работилницата.

— Не си ли задържате по нещо? — полюбопитствах аз.

— Защо? — лицето ѝ изразяваше искрено недоумение. — Нямам нужда от нищо. Работилницата се грижи за нас.

— Колко души сте в тази работилница?

— Шейсет или седемдесет. Повечето са момичета.

— И всички ли вършите едно и също? Давате парите на работилницата?

Кимна.

— Какво правите, когато не работите?

— Разпространяваме Божията любов. Продаваме трактати и памфлети. Намираме си работа.

— А Преподобния Сам прибира парите?

— Не. Парите не го интересуват. Използва ги за добри дела в църквата и в работилницата.

Лонерган беше прав. Преподобния Сам се беше уредил много по-добре и от двама ни. Вгледах се в нейното открито простодушно лице.

— Знаеш ли си, че си много хубава?

— Благодаря — усмихна се. В усмивката ѝ нямаше кокетност.

— Не знам дали е редно да работиш при мен. Изкушението е прекалено голямо. Може да поискам да се любим.

— Нямам нищо против — спокойно каза тя.

— Имам предвид наистина да се любим, а не само да се целуваме.

— Знам какво имаш предвид.

— Какво ще каже Преподобния Сам? Това не се ли смята за грях?

— Преподобния Сам е по-различен. Той ни учи, че телата имат същите потребности, както и душите. Можем да изразяваме любовта си и с двете.

Обмислих това.

— Често ли се занимавате със секс в работилницата?

— Не особено. Само тези, които се харесват един друг.

— Не се ли страхуваш, че можеш пак да забременееш?

Тя се разсмя.

— Няма начин. Главната сестра следи да си гълтаме противозачатъчните хапчета всяка сутрин. Тези, които не могат да ги взимат, имат спирали.

— А Преподобния Сам? Как се държи с момичетата?

— Той е над тези неща. Живее на по-високо ниво.

— Искаш да кажеш, че никога не се люби?

— Не съм казала такова нещо. Просто живеем на различни нива. Аз съм на пето ниво. Мога да общувам с хора до трето ниво. Само тези, които са се издигнали до първо и второ ниво, могат да имат физически контакт с Преподобния.

— Разбирам. Как можеш да се издигнеш на по-високо ниво?

— С усърдна работа. С преданост към църквата. С пълна честност в отношенията с околните.

— Това ли е всичко?

Тя кимна.

— Но сте длъжни да предавате парите си в работилницата?

— Не — прекъсна ме тя. — Никой не ни задължава. Правим го по собствено желание.

— Ще продължиш ли да го правиш, ако започнеш работа при мен?

— Да — отвърна тя. Очите ни се срещнаха. — Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Знам, че Боби е влюбен в теб. Мисля, че и мексиканката Верита също е влюбена. Ти влюбен ли си в тях?

— Обичам ги — обясних аз. — Не съм влюбен.

— Но се любиш с тях, нали?

— Да.

— Бих искала да се любиш и с мен. Може ли и аз да дойда при вас някой път?

Не отговорих.

— Не си длъжен да ме назначаващ на работа — бързо каза тя.

— Не става дума за това.

— А за какво?

— Доста сме отдалечени един от друг. Първо — ти си на по-високо ниво, второ — още не си навършила осемнайсет.

Изведнъж се усмихна.

— Постъпваш честно — в гласа ѝ прозвуча одобрение, — а честността автоматично те поставя на пето ниво.

Запъти се към вратата и отново се обърна към мен.

— Чакай ме — предупреди тя. — Ще се върна другия месец, на рождения си ден.

ГЛАВА ОСМА

— Пласьорите изобщо не искат да разговарят с мен, преди да са видели макета — осведоми ме Пърски. — Предупредиха хич да не ги търсим, ако нямаме хубави снимки.

— Какво разбират под хубави снимки? — поинтересувах се аз.

— Момичета — поясни той. — Вече си имат цици и задници. Искат снимки на влагалището.

— Обясни ли им нашата концепция?

— Не ги интересува. Клиентът чете статиите чак след като си купи вестника или списанието, а снимките му привличат окото веднага.

— Тогава ще намерим снимки.

— Не е толкова лесно. Ако тръгнеш по агенции и по фотографии, ще се разориш. Нямаме шанс да получим уникални снимки. Не можем да си ги позволим.

— Ще направим собствени снимки.

— Познаваш ли някой фотограф? — усъмни се той.

— Ще си намерим. Свържи се с филмовите компании и ми донеси проспектите им. Обикновено публикуват снимки на начинаещи актриси.

— Нямах предвид такива снимки.

— Знам, но трябва да започнем отнякъде. Може и да открием нещо.

— Имам една идея — предложи той.

Приближи се до бюрото си и си взе дипломатическото куфарче. Извади оттам някакви списанийца и ги нареди пред мен.

Заглавията направо ме побъркаха. „Анална любов“, „Орална любов“, „Любов между лесбийки“, „Сексуално празненство“. Взех едно и го прелистих. Напълно отговаряше на названието си.

— Откъде ги намери?

— От пласьорите на Ронци. Разпространили са ги из целия град. Продават ги под щанда, по пет долара парчето. Направиха ни едно предложение. Даваме им изключително право да разпространяват

вестника ни, а те си затварят очите, ако решим да свием някоя снимка. Разбира се, ще ги ремонтираме, за да не личи откъде сме ги взели.

— Ако поместим такива снимки, за нула време ще се окажем зад решетките.

— Ще ги монтираме така, че да се виждат само момичетата.

— Кой стои зад Ронци? — попитах.

Погледна ме с известно неудобство.

— Нямам представа. Някакви момчета от източните щати.

— Мафията?

— Казах ти вече — не знам.

— Какво ще искат, освен изключително право на разпространение?

— Не сме обсъждали това.

— Уреди среща. Искам да говоря с тях.

— Добре. Веднага ще... — гласът му затихна.

Проследих погледа му към главния вход. Пред редакцията тъкмо спираше черен мерцедес 600-пулман. Отвътре изскочи униформен шофьор и отвори задната врата.

Веднага познах човека, който излезе. Често го бях виждал по телевизията. Учуди ме само високият му ръст. Беше над шест фута, а раменете му бяха толкова широки, че трябваше да се обърне настрана, за да влезе.

Децата спряха да чистят. В гласовете им прозвуча стаено уважение.

— Мир и любов, Преподобни Сам.

Той благосклонно вдигна ръка.

— Бог е любов, деца мои — отвърна с топла усмивка.

— Бог е любов — повториха в един глас.

Запъти се към бюрото ми. Изправих се. С неговата поява кантората ми сякаш изведнъж се смали.

— Господин Брендън?

— Да, Преподобни Сам.

Протегна ми ръка.

— Бог е любов. Радвам се да те видя, момче.

Поех ръката му. Беше не само необикновено силна, но и като че ли излъчваше някакъв енергиен заряд.

— Аз също се радвам. Какво мога да направя за вас?

Хвърли поглед към Пърски.

— Можем ли да поговорим някъде насаме?

— Разбира се. Последвайте ме.

Поведох го по задните стълби към апартамента и затворих вратата след нас.

— Така добре ли е?

Кимна. Посочих му стол до малката кухненска масичка.

— Искате ли кафе или нещо друго?

— Не, благодаря — гледаше ме с преценяващ поглед. — Дойдох, за да ви благодаря лично.

— За какво?

— За сина ми Боби — рече той. — Направихте нещо, което не успях да сторя. Помогнахте му да стане нормален.

Вероятно изглеждах смутен и той се поправи.

— Искях да кажа в някои отношения.

Разсмях се.

— Не искам да ме надценявате.

Продължи да се усмихва.

— За пръв път в живота му някой го накара да работи.

— Може би никой досега не му е предлагал работа.

— Много пъти съм му предлагал. Не искаше дори да опита.

— Вие сте му баща — отвърнах. — Може би точно заради това.

— Сигурно сте прав. Така или иначе, сега е променен. Вече не се носи по течението.

Мълчах. Нямах какво да кажа за Боби. Смятах, че всичко тепърва му предстои.

— Знаете ли, че Боби е хомосексуалист?

Кимнах.

— И вие ли сте такъв?

Усмигнах се.

— Не ми се вярва.

— Не сте сигурен?

Свих рамене.

— Навремето бях сигурен във всичко. Вече не е така.

Огледа тесния апартамент.

— Тук ли живеете?

— Ще се преместя, след като Боби го стегне. В момента обикаля магазините за употребявани мебели.

— Той сподели с мен, че засега смятате да се издържате от реклама.

— Така е.

— Успяхте ли да си намерите?

— Имам четири сигурни страници.

— Имате ли нужда от още?

— Разбира се.

— Моята църква редовно дава реклами във вестниците, по радиото и телевизията. Бих могъл да откупя малко място и да посъветвам деловите хора от паството ми да сторят същото.

— Ще ви бъда много благодарен — заявих аз. — Но не бихте ли искали първо да разберете за какво ще става дума във вестника ми.

— Имате ли нещо против реклами, свързани с религията?

— Не, но вие бихте могли да имате нещо против вестника.

— Боби ми обясни всичко. Смятате да помествате снимки на голи жени и да пишете за секс и наркотици. Нямам никакви възражения. Те са част от живота. Аз съм проповедник, не съм светец или моралист. Стремя се да помогна на хората да открият себе си и да заживеят щастливо. Мисля, че по свой собствен начин и вие се стремите към същото.

— Така беше преди. Вече изгубих идеалите си. Просто искам да спечеля много пари.

— И в това няма нищо лошо — той се подсмихна, — както виждате, аз успешно съчетавам и двете.

Нямаше нужда да ми обяснява. Вече бях чул как се стичат мангизите.

— Бих искал да купя дял от вестника ви.

— Съжалявам, но още когато го взех, се зарекох да нямам партньори.

Изгледа ме проникателно.

— Чух, че Лонерган имал дял.

— Погрешно са ви осведомили. Сключихме договор за четири страници с реклами, които ще прокарва през собствената си рекламна агенция. Това няма нищо общо нито с притежанието, нито с управлението.

— Хитро е постъпил. — От начина, по който го каза, пролича, че се е сетил каква е далаверата на Лонерган.

— След две-три седмици ще издадем първия брой. Защо не го разгледате, а после ще решите какво искате да направите.

— Вече знам какво искам. Колко взимате на страница?

— Още не знам. Нямаме тарифа.

— Колко ви плаща Лонерган?

— Осемстотин.

— Достатъчно ли е?

Кимнах.

— Ще взема една страница седмично за година напред — заяви той. Бръкна си в джоба, извади пачка банкноти и започна да отброява хилядарките на масата.

Когато преброи до четирийсет, прибра пачката.

— Щом ви предплащам за цяла година, смятам, че имам право на две безплатни седмици.

— Имате право дори на повече.

— Това ми стига.

— Не се налага да ми давате предплата. Ами ако не се задържим цяла година?

Усмихна се.

— Предплата ще ви помогне. С тези пари можете да си позволите по-добро издание.

— Това също не е гаранция.

Той стана.

— Тогава ще се направя на дявол. Ще поискам душата ви. Ако фалирате преди годината да е изтекла, ще ми се издължите, като посетите една от моите служби.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Кантората на пласьорите Ронци се намираше в стар едноетажен склад в Анахайм. Следвайки Пърски, прекосих товарната платформа и се озовах в дълга тясна сграда.

Коридорите бяха задръстени от натрупани в привиден безпорядък книги и списания. Минахме покрай разпределителните гишета, където неколцина мъже се занимаваха с опаковане и попълване на поръчки, и продължихме през мръсните чакални към задната част на склада, където зад нещо като стъклена преграда се намираше кантората.

Беше просторно помещение с няколко бюра, а в ъгъла самотно се мъдреше внушително писалище. Зад по-малките бюра седяха две жени и един мъж. Жените приемаха поръчките по телефона, а мъжът изглежда попълваше фактури. Той вдигна поглед.

— Ронци ви очаква — посегна към телефона. — Ще му се обадя.

Няколко минути по-късно се появи едър италианец с гъста къдрава черна коса и дебели вежди. Не си хабеше думите напразно.

— Аз съм Джузепе Ронци — представи се. — Елате насам и седнете.

Последвахме го към голямото писалище. Разчисти два стола от книгите и списанията, като ги буташе на пода. След като седнахме, едно от момичетата мълчаливо стана и ги събра.

Носите ли макета? — обърна се той към мен.

— Не, но...

Прекъсна ме и изгледа заядливо Пърски.

— Нали ти казах да не ми се мяркате без макет. Не мога да си губя времето с любители. — Изправи се. — И без това си имам достатъчно проблеми, та сега...

— Господин Ронци — обадох се тихо, — бихте ли искали да получите изключително право на разпространение на „Плейбой“ за Лос Анжелос?

Изгледа ме недоверчиво.

— Какво каза?

— Не ме ли чухте? — повиших глас.
— Чух да споменавате „Плейбой“.
— Значи сте ме чули — казах още по-високо. — Интересува ли ви това предложение?
— За луд ли ме смятате? Разбира се, че ме интересува.
— Това ли казахте на Хефнър, когато дойде при вас за първи път?
— Много добре знаете, че изобщо не съм имал подобна възможност. Никога не е идвал при мен.
— Тогава не повтаряйте същата грешка.
— Как мога да я повторя, като изобщо не съм я правил? — изкрещя той. После се обърна към Джо: — Какво му става на това момче? Да не е превъртял?
— Превъртял е — усмихна се Джо.
Изправих се.
— Да си тръгваме, Джо.
Джо стана. Ронци също.
— Къде, по дяволите, отивате? — извика той. — Мислех, че сте дошли да поговорим.
— Казахте, че искате макет. Не го нося, а не искам да ви губя времето.
— Седнете, седнете — подкани ни. — Щом вече сте тук, нищо не ни пречи да поговорим.
Отново седнах.
— Добре.
— Кой стои зад теб? Лонерган ли?
— А кой стои зад теб? Мафията?
— Не се прави на много отворен. Нали искаш да ти пласираме вестника?
— Не съм сигурен. Още нищо не сте ми предложили.
— Как да ти предложа нещо, като не знам какво продаваш!
— Справедлив въпрос.
— Ако си е същият парцал, и пари да ми даваш, няма да го взема.
— Аз също.
— Имам осем хиляди заявки за доставка.
— Чудесно.

— Ако вестникът ти е добър, ще го пробутам в две хиляди от тях. По десет във всяка. Това прави дваисет хиляди броя. Ако взимаш по десет цента на парче, ще получиш чисто два бона. Не е лошо.

— За теб не е — срязах го аз, — но моето издание ще бъде толкова луксозно, че трябва да вадя поне по пет хиляди, за да си покривам разносните.

— Ти си луд. В града няма издание с тираж петдесет хиляди.

— Точно така си отговорил и на Хефнър — възкликнах аз.

— Колко пъти ще ти повтарям, че изобщо не съм говорил с него — разкрещя се той.

Изсмях се.

— Изразих се образно. Би му казал точно това, което казваш и на мен.

— Още не си станал Хю Хефнър.

— Точно така — съгласих се аз. — Но откъде знаеш какъв ще бъда утре?

Обърна се към Джо.

— Откъде ги намираш тези откачалки?

Джо се усмихна.

— Ако беше нормален, нямаше да се захване с тази работа.

Ронци пак ме погледна.

— Тираж трийсет хиляди. Парите в предплата. Бих рискувал, ако ми дадеш изключителни права.

— Не е достатъчно. Четирийсет хиляди броя по дванайсет цента и половина — при същите условия. Ще ти дам изключителни права за една година.

— Партньорите ми няма да се навият. Липсват ни гаранции. Ами ако ти потръгне? Ще се изнижеш и ще ни оставиш на сухо.

— Винаги можеш да качиш цената.

Намръщи се.

— Няма да е лошо горе-долу да ми обясните какво купувам.

Беше се хванал и го знаех. Успях да го убедя, че отказва на Хю Хефнър. Но трябваше да го сразя докрай.

— Кой купува такива вестници и списания? — запитах, за да печеля време.

— Момчетата, кой друг?

— А защо ги купуват?

— Заради мацките. Възбуждат се. Винаги търсят нещо ново.

Нямаше представа, че току-що ми с подсказал чудесна идея.

— Започваш да се досещаш.

— Така ли? — погледна ме тъпо.

Обърнах се към Джо. Бих искал да мисля, че върху лицето му е изписано уважение, но по-скоро беше просто учудване какво ще измисля по-нататък. Мисълта добиваше конкретна форма, но ми бяха необходими още няколко секунди, за да си я изясня. Прехвърлих топката на Пърски.

— Е, Джо, искаш ли да му обясниш или да го направя аз?

— Ти си шефът, ти ще му кажеш. — В гласа му прозвуча неудобство. Не искаше да го сварят неподготвен.

Снижих глас.

— Ще бъде поверително. От тази кантора не трябва да излезе нито дума. Не искам да ми откраднат идеята.

— Все едно, че съм свещеник на изповед. Ще мълча като гроб — тържествено се закле Ронци.

Усмихнах се. Не беше много подходящ за тази роля.

— Нова мацка — произнесох аз.

— Нова мацка ли? — не разбра той.

Кимнах.

— Ще бъде описание. Уводна статия, първа страница. Огромно заглавие: „НОВА МАЦКА В ГРАДА!“ Сладурче с микроскопична поличка или шорти. Носи малко куфарче. Застанало е на перон, на автобусна спирка или на летище. През слабините й — друг надпис с релефни бели букви: „ВИЖТЕ Я РАЗСЪБЛЕЧЕНА НА ПЛАКАТА В СПИСАНИЕТО НИ! Всяка седмица — ново момиче. Петдесет и две седмици годишно.“

Ченето на Ронци увисна.

— Ти си гений! Защо не ме предупреди, Джо?

Притекох му се на помощ.

— Така се бяхме разбрали.

— Страхотно е. Знаете ли кое ми харесва най-много?

— Че е гола вътре в списанието, а не на корицата. Ще трябва да го купят, ако искат да я разгледат.

— Бързо схващаш.

— Съгласен съм на четирийсет хиляди, но ще ми дадеш десет хиляди на консигнация и във всеки брой ще ми предоставяш безплатно страница за реклама.

— Ще ти ги давам на консигнация по петнайсет цента парчето, но за безплатната реклама няма да стане. Ще си плащаш по осемстотин долара на страница като останалите.

Ронци се обърна към Джо.

— Обясни някои неща на този твърдоглавец. Кажу ми, че изискванията ми са съвсем нормални.

— Той е прав, Гарет.

— Добре, аз съм сговорчив човек. Ще му направя петдесет процента отстъпка. По четиристотин долара на страница.

— А за консигнацията? Ако искаш по петнайсет цента на парче, никой няма да има интерес да продава повече — заяви Ронци. — Искам да заля с това списание всички будки. Ще трябва да деле печалбата със собствениците. Ще ми струва по пет цента на брой, а ако просто ги пускам в пощенските кутии няма да е повече от два.

— Ще ме разплачеш — въздъхнах.

— Побъркан изнудвач — изръмжа той.

— Благодаря. Ще помоля адвоката ми да подготви споразумението.

— Защо ти е адвокат? Думата ми е достатъчна.

— Моята обаче не е. Ти имаш нужда от адвокат.

Пърски не проговори, докато не излязохме на магистралата за Лос Анжелос.

— Не те разбирам — рече най-накрая.

Запалих цигара.

— Няма нищо за разбиране.

— Не можеш да разиграваш хора като него. Ако не получи списанието, ще те убие.

— Ще го получи.

— Кога? — запита той. — Мотаем се вече четири седмици и още даже не е замирисало на списание.

— След две седмици — обещах аз.

— Сега съм сигурен, че си луд. Току-що продаде илюстрирано издание, което дори не си обмислил като хората, а отгоре на всичко

нямаш написан нито ред за първия брой. Откъде ще се вземе всичко това? От небето ли?

Погледнах го и се усмихнах.

— Може и така да се каже. През това време ще ти възложи още нещо.

— Какво? — запита с отвращение.

— Директор по рекламата.

— Няма да стане. Изобщо не се хващам. Кой нормален човек ще поиска да даде реклама в нашето списание?

— Точно така — подкрепих го аз. — Обаче има много ненормални. Хиляди заведения и дискотеки със стриптийз и салони за масажи, които не могат да си направят реклама в свестните вестници. Ще открием специален отдел „Забава“ и ще им продаваме по една осма от страницата по намалени тарифи за седемдесет и пет долара. Искam четири такива страници.

— Няма да ги получиш. Тези заведения не се стремят към известност. Страхуват се, че ще ги затворят.

— Кой би отказал да види името си в списание? Ще се навият.

Поклати глава.

— Не съм убеден.

— Качвам ти заплатата с петдесет долара, защото виждам, че интелигентността ти започва да се пробужда. Ако кажеш „Ще стане“, давам ти още сто.

— Ще стане — произнесе той с изненадващо въодушевление. Малко по-късно отново се притесни. — Ами списанието?

— Гледай си своята работа, Джо. Аз ще си върша моята.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Харчиш прекалено много — упрекна ме Верита.

Вдигнах поглед от страниците, които проверявах.

— На червено ли сме?

— Още не, но изданието вече ни струва единайсет хиляди долара. Горедолу толкова, колкото получаваме. Ако продължаваме в същия дух, няма да имаме печалба.

— Първите няколко издания винаги излизат по-скъпо. Трябваше да си набавим много неща. Прочети ми сметките.

Извади изпъстрен с цифри лист:

— Хартия и отпечатване на първия брой — седем хиляди. Ако не беше настоял за гланцирани корици, щяхме да си спестим хиляда.

— Лъскавите корици изглеждат по-добре. Ще ги запазим. Иначе списанието ни няма да се отличава от другите парцали по рафтовете.

— Фотографии, скици и оформление — две хиляди и петстотин. Боби се хвърля на най-скъпото. Изобщо няма отношение към парите.

— Казах му да взима най-доброто. Станаха девет хиляди и петстотин. Къде са останалите?

— Заплати, режимни и други подобни.

— Нищо не можем да направим. Нали трябва да плащаме по нещо на хората. — Запалих цигара. — Според теб как трябва да постъпим?

— Ще намалим разходите по следващия брой. Ще махнем лъскавите корици и ще съкратиш наполовина бюджета на Боби.

Усмихнах се.

— Говориш като истински счетоводител. Хрумна ми по-добра идея. Колко пари имаме в момента в банката?

— Около осем хиляди долара.

— Защо не ги изтеглим и не заминем за Мексико? С толкова пари ще си живеем чудесно.

Погледна ме, за да види дали се шегувам. Запазих сериозно изражение.

— Няма да е честно.

— И какво от това? Нали ще се забавляваме.

Поклати глава.

— Ако исках да живея там, щях да го направя преди много години. Аз съм американка. Тук ми харесва.

Разсмях се.

— На мен също.

В погледа ѝ се изписа облекчение.

— Бях започнала да мисля, че говориш сериозно.

— Виж, положението не е толкова лошо — успокоих я аз. — Боби е заснел достатъчно материал за шест издания. Направил е оформлението, скиците. Остава само да ги използваме. Смята, че оттук нататък няма да харчи повече от един бон седмично.

— Радвам се да го чуя. А лъскавите корици?

— Остават. Искаме по трийсет и пет цента на парче. С десет цента повече от всяко друго списание. Клиентът трябва да вижда, че получава срещу парите си нещо по-добро.

— Добре — съгласи се тя. Извади от папката някаква фактура. — Току-що получих тази сметка.

Беше от магазина за фотоматериали „Акме“. Три хиляди долара за камери и оборудване. Хвърлих я обратно.

— Плати я.

— Купил е най-скъпите камери. „Ролек“ и автоматичен „Никон“ плюс обективи и триножници.

— Можел е да купи и по-скъпи. Намерил е употребявано оборудване. Ако бяха нови, щяха да струват поне десет бона. Няма значение. Ще снима всичко сам. Така си спестяваме по сто долара на час за фотограф.

— Предавам се — отказа се тя.

Ухилих се.

— Прекалено много се притесняваш. Откога не си лягала с мъж?

Най-накрая се усмихна.

— Би трябвало да знаеш. Освен ако не си предприел някоя секретна мисия за лов на мацки.

— Не мисия, а работилница — поправих я. Прибрах си молива. През последните десет дни не ми беше никак лесно. Нямахме нощ, в която да съм излязъл от кантората преди два часа сутринта. Това му е лошото, като си пишеш всичко сам. С анотациите, които бях получил

от филмовите компании, не можех да запълня повече от една колона. Налагаше се да се заломя за работа. Заклех се, че щом събера достатъчно пари, веднага ще наема няколко репортери. Не ставах за този занаят. Погледнах си часовника. Беше почти полунощ и в редакцията бяхме останали само ние двамата.

— Искаш ли да хапнем по една пържола в закусвалнята на Пит и да се приберем да се любим.

— Имам по-добра идея.

— Казвай.

— Имаш пържоли в хладилника. Ще ги хвърля на скарата и докато се пекат, ще се забавляваме.

— Твоята идея ми харесва повече. — Изправих се. — Защо се бавиш още?

Наистина бях заспал. Дълбок, непробуден сън, който сякаш ще трае вечно и в който можеш да се унесеш само ако преди това си се любил. Не чух телефона. Но Верита го бе чула.

Раздруска ме и сложи телефонната слушалка на възглавницата до ухото ми.

— Майка ти — каза тя.

— Здравей, мамо — смотолевих в слушалката.

— Кое беше това момиче — отекна гласът на майка ми.

— Кое момиче? — още бях сънен.

— Онова, което вдигна телефона.

— Не е момиче. Тя е моят счетоводител.

— Говореше като мексиканка — отбеляза майка ми.

Отворих очи. Винаги е умеела да ме събужда.

— Освен това е черна — заявих.

— Защо ме избягваш? — запита майка ми.

— Не те избягвам. Просто вече не играя тенис.

— Не е смешно. Знаеш ли коя дата сме?

— Господи, майко, откъде да знам? В този ранен час не мога да се сетя дори за годината.

— Вече е десет сутринта. Изобщо не си се променил. Знаех си, че чичо ти Джон сигурно греши.

— Какво ти е казал?

— Твърдеше, че наистина си се променил и работиш много усилено. Очевидно се лъже. Сигурно ще пропилееш всички пари, които ти е дал.

— Стига, майко. Кажу за какво се обаждаш.

— Днес се навършват четири години от смъртта на баща ти. Мислих си, че няма да е лошо да вечеряме заедно. Ти, чичо Джон и аз.

— Това няма да го върне, майко.

— Знам — отвърна тя. — Но е редно да направим нещо, за да покажем, че не сме го забравили. Удобно ли ти е в осем часа?

— Да.

— Ако все още имаш вратовръзка, сложи си я. Имам нов иконом. Не искам да помисли, че синът ми е нехранимайко — с тези думи прекъсна разговора.

— Беше майка ми — обясних на Верита и посегнах към цигарите.

— Разбрах. — Поднесе ми огънче. — Заприлича ми на детенце, толкова дълбоко спеше. Не ми се искаше да те будя.

— Какво е това? — бях дочул някакъв шум в кухнята.

— Нямам представа. Очакваше ли Боби да се прибере тази вечер?

Поклатих глава и станах. В момента, в който откряхнах вратата на спалнята, почувствах миризмата на пържен бекон. Влязох в кухнята.

Запет над печката, Боби се обади, без дори да обърне глава.

— Връщай се в леглото. Сега ще донеса закуската.

— Готви — обясних на Верита, влизайки в спалнята.

— По-добре той, отколкото аз — разсмя се тя. — Ще си облека нещо.

Вратата се отвори точно когато тя се изправи. Бързо скочи обратно в леглото и дръпна чаршафа върху гърдите си. Боби, облечен като иконом — панталони с лъскави ивици, риза с колосана яка и папийонка, — се усмихваше широко. В ръцете си крепеше поднос със закуската.

— Закуската е сервирана, сър — прекрачи той прага.

Дочух кикот и в стаята се появи Дениз, облечена в униформа на френска прислужница — лъскава черна рокля, дълги черни найлонови чорапи и миниатюрна бяла престилчица. Тя също носеше поднос със закуска.

— Закуската е сервирана, мадам — едва сдържаше тя смеха си. Запазвайки сериозно изражение, поставиха подносите пред нас.
— Какво става, Боби? — зачудих се.

Той се разсмя.

— Изпийте си портокаловия сок и шампанското. Днес е изключителен ден.

С широка усмивка бръкна в джоба на сако си и извади оттам списание.

— Сутрешната преса, сър. Току-що идва от печатницата.

Вгледах се в черните букви на заглавието. „Холивуд Експрес“. Под него се мъдреше релефна двуцветна снимка на Дениз, която слизаше от някакъв рейс на гара „Грейхаунд“. Надписът, прекосяващ fotografiaята, гласеше: „НОВА МАЦКА В ГРАДА“.

— Успял си да го вземеш! — възкликнах.

— Бяхме в печатницата още в шест сутринта — смееше се той.

— Господи! — разгръцах аз страниците. Стори ми се някак по-различно. Макетът ми беше познат, но при допира с истинското списание сякаш ме удряше ток.

— Харесва ли ти? — поинтересува се Боби.

— Ей — отвърнах му, — обади се на Пърски и му кажи да започне пласирането.

— Вече е започнал. Пет хиляди броя пътуват към Ронци. — Донесе още две чаши портокалов сок с шампанско и подаде едната на Дениз. — За „Холивуд Експрес“ — обяви той. — Дано никога не дерайлира.

Изпитвах странно усещане, все още не можех да повярвам, че това е истина. Разгръцах списанието, докато накрая се спрях на плаката. Там беше Дениз — гола и красива. Фотографиите излъчваха свежа провинциална чувственост, която просто струеше от страниците. Някакво невинно сексуално осъзнаване, което говореше свой собствен език.

Усещах, че и Верита споделя чувствата ми.

— Как ти се струва? — запитах я.

— Тази сутрин ще платя сметките — отвърна тя простишко.

— Боби, снимките са великолепни. Не мога да повярвам, че изглеждаш толкова добре, Дениз.

Тя се усмихна без сянка от кокетство.

— Благодаря ти. Малко се тревожех.

— Притесняваше се, че влагалището ѝ се вижда прекалено много. Обещах ѝ да се погрижа за това.

— Пудра?

Той поклати глава.

— Нали ми каза да не използваме напудрени манекени? Просто я подстригах. Изглежда чудесно, нали?

Ухилих му се.

— Можеш да отвориш фризьорски салон. Ще станеш милионер за нула време.

Изведнъж почувствах, че умирам от глад и насочих вниманието си към бекона с яйца.

— А вие двамата? — запитах, докато преглъщах. — Закусвали ли сте?

— Вече мислех, че никога няма да попиташ. — Боби напусна стаята и след малко се върна с друг поднос. Сложи го на леглото и двамата с Дениз се настаниха, седнали по турски срещу нас. Неочаквано се сетих нещо. Обърнах се към Боби.

— Не видях рекламата на баща ти.

— Получихме я едва вчера. На последната страница е.

Обърнах списанието. Преподобния Сам ми се усмихваше от снимка, която бях виждал и в други вестници. Но това копие беше по-различно. Под основния надпис „ЦЪРКВАТА НА СЕДЕМТЕ НИВА“ с малки букви бяха изписани още два реда. „Какво правите с телата си е ваша работа. Какво правите с душата си е наша. Нека ви помогнем да се споразумеете с Бога.“

— Той наистина ли мисли така, Боби?

— Да — отговори вместо него Дениз. — Казах му за снимките ми. Той не отговори нищо. Освен това му обясних какво изпитвам към теб.

— Какво общо има това?

Тя се усмихна.

— Знаех си, че ще забравиш. — Наведе се над подноса и ме целуна по устните. — Днес навършвам осемнайсет.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Поне един милион долара дяляха Холивуд от Бел Еър. Пазачите на портала изобщо не ми обърнаха внимание. Ролсът на Боби заслужаваше автоматичното им одобрение. Ако карах нещо по-незначително от кадилак или линкълн континентал сигурно щяха да ме спрат. Завих по Стоун Кениън Драйв към къщата на майка ми.

Улиците бяха тъмни и пуси. Прозорците на околните къщи светеха, но не се дочуваше шум. Колата на Лонерган вече беше там. Шофьорът му се облягаше на големия черен кадилак. Спрях зад него. Изгледа ме с любопитство, докато излизах от колата. Изобщо не ме позна. Ролсът и строгият ми костюм с вратовръзка го бяха заблудили.

Натиснах копчето на звънеца и в къщата отекна нежен камбанен звън. Непознат прислужник отвори вратата.

— Аз съм Гарет — представих се и минах покрай него.

Лицето му остана безизразно.

— Господин Лонерган е в библиотеката. Майка ви ще слезе всеки момент.

Очаквах го. Покана за осем часа означаваше, че майка ми ще бъде готова в осем и половина.

Лонерган стоеше до прозореца на библиотеката с чаша в ръка, загледан в осветения басейн и тенис корта.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене, сър? — прозвуча гласът на иконома и Лонерган се обърна към мен.

— Какво пиеш? — поинтересувах се.

— Сухо мартини.

— Дайте едно и на мен.

— Къщата си е все така красива, както в първия ден, когато се нанесохте. Помниш ли я, Гарет?

— Не ми се вярва. Тогава съм бил на една година.

Икономът ми подаде питието и изчезна. Отпих.

Стомахът ми веднага се разбунтува. Със закъснение си припомних, че изпитвам непоносимост към мартинито. Внимателно оставих чашата.

Лонерган ме изучаваше с поглед.

— Бях забравил как изглежда. Понякога времето тече твърде бързо.

Не отговорих.

— Струваш ми се променен — забеляза той.

— Заради дрехите е. Майка ми настояваше да се облека официално.

— Носи ги по-често. Отиват ти.

— Благодаря — приближих се до бара и си сипах уиски с малко вода. — Мартинито не ми понася.

Усмихна се.

— На мен пък ми отваря апетита — отпусна се на един фотьойл. — Не ти ли се иска да живееш тук?

— Не.

— Защо?

— Прилича ми на гето.

— На гето ли?

Разположих се на фотьойла от другата страна на масичката за коктейли.

— Това място сякаш е отделено със стени от външния свят. Може да е разкошно, но все пак си е гето. Само дето обитателите му не искат да го напускат.

— Не ми беше хрумвала подобна мисъл. — Той отпи от мартинито. — Списанието ти не ми харесва. Смятам да си оттегля рекламата — заяви с тон, подходящ за светски разговор.

— Само опитай и няма да излезеш от съда — отвърнах тихо. — Имаме си договор.

— Списанието ти е неморално. Фотографии на голи момичета и статии, които открито говорят за секс. Показа ли го в съда, никой няма да ме спре да разваля договора.

Изсмях се.

— Не те съветвам да го правиш. И твоите далавери няма да издържат на проверка. Поне от морална гледна точка.

— Сигурен ли си в това, което казваш?

— Можеш да ми вярваш. Нали ти ме забърка в тази работа? Какво очакваше да направя? Да последвам Пърски към фалита? Решил

съм да спечеля пари, а не да служа за китайска пералня, която раздава копринени ризи срещу памук.

— В какъв тираж излиза?

— Петдесет хиляди. Трийсет и пет хиляди повече от вестника на Пърски. Ако си хитър, при този тираж ще си купиш още две страници. С цифрите, които ти споменах, изобщо не би трябвало да се колебаеш.

— Откъде знаеш, че ще се задържи?

— Ще се задържи. Ронци не е глупак. Задействал си е всички връзки.

— Ронци е от мафията — недоволно отбеляза той.

— Какво от това?

— Не би трябвало да си имаш работа с хора като него.

Ухилих се.

— И той ми каза същото за теб.

По стълбите се чува стъпките на майка ми.

— В понеделник ела в кантората ми. Ще обсъдим какво да правим — приключи той.

Изправихме се, за да посрещнем майка ми. Трябва да призная, че наистина изглеждаше добре. Човек не можеше да ѝ даде повече от трийсет и пет години, а вече беше на петдесет и две. По лицето ѝ имаше слънчев загар и нито следа от грим, косата ѝ беше руса, каквато си я спомнях от малък, а тенисът, който играеше всеки ден, поддържаше тялото ѝ стегнато. Приблужи се към мен и поднесе бузата си за целувка.

— Отслабнал си — забеляза.

Всеки път го повтаряше. Отново се почувствах петнайсетгодишен. Безгласна буква с крайници.

Не изчака да ѝ отговоря.

— Не ти ли се струва отслабнал, Джон?

По устните му заигра лека усмивка.

— На твое място не бих се безпокоил за него — успокои я сухо.
— Напълно е способен да се грижи за себе си.

— Няма представа как да се храни. Обзалагам се, че от месеци не е вкусвал прясна салата. Права ли съм?

— Не знаех, че от салатите се дебелее.

— Не се опитвай да бъдеш саркастичен, Гарет. Много добре знаеш какво имам предвид.

— Майко! — остро я прекъснах.

Гласът ѝ прозвуча напрегнато.

— Какво?

Преглътнах раздразнението си, осъзнавайки, че на нея ѝ е точно толкова трудно да общува с мен, колкото и на мен да я достигна с думите си. Нямахме обща почва, на която да стъпим. Изпитах тъга, но гласът ми прозвуча, бодро.

— Изглеждаш чудесно, майко.

Усмихна се.

— Наистина ли смяташ така?

— Знаеш го много добре.

Тази тема не криеше опасности. Беше нейна тема. Гласът ѝ прозвуча успокоено.

— Старая се. Сега е времето на култа към младостта.

Не и за младите, помислих си.

— Да ти наляя ли нещо за пиене? — предложих ѝ.

— Чаша бяло вино. Има по-малко калории.

Заобиколих стойката на бара и точно когато вадех виното от хладилника, се чу ехтенето на камбанки. Отворих бутилката и погледнах въпросително майка си. Мислех, че ще бъдем само тримата.

Майка ми схвана въпроса.

— Реших, че няма да е лошо да поканя още някой. За равновесие на масата. Момиче — поясни тя и пое чашата, която ѝ предложих. — Сигурно помниш Ейлин Шеридън. Много обичаше баща ти.

Нямаше време да спорим, но си спомних, че когато баща ми умря, Ейлин още ходеше със скоби на зъбите. Майка ми я посрещна на прага на библиотеката.

Ейлин се беше променила. При това много.

Протегна ми ръка през стойката и се усмихна. Зъбите ѝ бяха равни и калифорнийско бели на цвят.

— Здравей, Гарет, радвам се да те видя. — Допирът на ръката ѝ беше типично в стила на Бел Еър. Нещо средно между изкуствената възторженост на момичетата от Бевърли Хилс и ленивата благопристойност на девойките от Холмсби Хилс. Открита, учтива, прохладна топлина.

— Какво ще пиеш?

— Вие какво пиете?

Директен въпрос. Да навлезеш в обстановката. Да избегнеш недоразуменията. Спомних си, че преди малко се опитвах да направя същото.

— Аз съм на уиски. Чичо Джон е на сухо мартини, а майка ми — на нискокалорично бяло вино.

— Ще се присъединя към нискокалоричното питие.

Замълчахме.

— Имаш много хубав ролс — опита се тя да поднови разговора.

— Ролс ли? Какъв ролс? — В гласа на майка ми прозвуча раздразнение. — Не си ми казал, че имаш ролс.

— Нали настоя да си сложа вратовръзка, майко — поясних аз. — Нямаше да е удобно да се влача пеш.

— Щом колата не е твоя, от кого си я взел? — Майка ми държеше да получи отговор. Богатите приятели бяха нещо хубаво.

— От един приятел.

— Да не е онази мексиканка, която ми вдигна телефона сутринта? — попита подозрително.

— Не, майко — разсмях се. — Тя има стар валиант. Пазачите на портала нямаше да го пуснат да припари насам.

— Криеш нещо — обвини ме тя.

— Добре, майко. Ако наистина държиш да знаеш, колата е на едно момче, което живее при мен. Искане да ми бъде роб.

Нямаше представа за какво говоря.

— Роб ли?

— Да готви, да чисти — изобщо всичко.

— И си има ролс-ройс? Откъде го е взел?

— Има си и богат баща.

Най-накрая й светна.

— Да не би да е...

Подсказах й.

— Хомосексуалист? Да, майко, педал е.

Чашата й замръзна, недокоснала устните й.

— Вечерята е сервирана — обяви икономът от прага.

Усмигнах се на майка ми.

— Ще вечеряме ли?

Мълчаливо влязохме в столовата. Майка ми се беше постарала — златни прибори, порцелан „Коулнорт“, кристал „Бакара“. Свещите

горяха във високи свещници, чиито поставки бяха увити в цветя.

— Масата е подредена прекрасно, госпожо Брендън — възхити се Ейлин.

— Благодаря — отвърна майка ми разсеяно.

Не разменихме нито дума, докато икономът не постави пред нас салатите и се оттегли. Чак тогава наруши тишината.

— Не те разбирам, Гарет? Как си могъл да направиш такова нещо?

— Не правя нищо, майко. Просто казах, че той живее при мен.

Майка ми скочи от масата.

— Повдига ми се.

— Маргарет! — остро я спря чичо ми. — Седни.

Тя го погледна и потъна обратно в стола.

— Покани го на спокойна семейна вечеря — меко продължи чичо Джон — и откакто е влязъл, не го оставяш на мира.

— Но... Но, Джон!

Той я прекъсна.

— Сега наистина ще прекараме спокойна семейна вечер. Ако имаш нужда от доказателства за мъжествеността на сина ти, искам да те успокоя, че е по-добър мъж от баща си.

— Лека му пръст — обадох се, имитирайки лек ирландски акцент. Обърнах се към Ейлин. — Радвам се, че се срещаме отново. — Изправих се. — Благодаря ти за доверието, чичо Джон, но то не ми върши работа. Мястото ми не е тук и никога не е било. Съжалявам, майко.

Чичо Джон ме настигна на вратата.

— Не се дръж детински, Гарет.

— Грещиш. Ако се държах детински, щях да остана и да изтърпя тези глупости — отвърнах горчиво.

Гласът му беше спокоен.

— Тя е разстроена. Знаеш колко държеше на тази вечеря. Моля те, върни се.

Вгледах се в него. Досега не бях чувал да произнася думата „моля“.

— Опитай се да изтърпиш — добави той. — Кавгите няма да улеснят нещата. Нито за теб, нито за нея.

Кимнах. Беше прав. Държах се детински. Точно както винаги се бях държал с нея. Прекалеше ли, аз се обиждах и напусках. Върнах се на масата.

— Съжалявам, майко — повторих и седнах. — Продължихме вечерята, избягвайки по-нататъшни схватки.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

След вечеря ни сервираха кафе в библиотеката. Поднесоха го в елегантен сервиз, а коняка — в предварително затоплени огромни тумбести чаши.

— Баща ти много обичаше да пие кафе тук — припомни си майка ми. — Седеше на фотьойла и гледаше към фонтана и светлините на басейна. — Внезапно избухна в сълзи.

Ейлин обгърна раменете ѝ.

— Не плачете, госпожо Брендън — успокояваше я тя. — Това е минало.

— Не и за мен — произнесе сърдито майка ми. — Поне докато разбере защо ми причини това.

— Нищо не ти е направил, майко — намесих се. — Причинил го е на себе си.

— Все пак не разбирам защо го направи. Искаха само, да им отговори на няколко въпроса. Следствието доказва, че не е извършил нищо лошо.

Така си мислеше тя. Всъщност властите бяха разбрали, че не могат да изпратят в затвора труп. Затова приключиха делото и то потъна в забрава. Погледнах чичо. Лицето му беше безизразно.

— Няма ли да ѝ обясниш, чичо Джон? — запитах.

— Вече го направих. Казах на майка ти, че той постъпи като глупак. Нищо не можеха да му сторят.

Не му вярвах, той също не си вярваше. Имаше едно обяснение за мен и друго за майка ми.

— Тогава от какво се е страхувал? — продължих. — Не са могли да го обвинят за срутването на онова училище.

Гласът му не подсказваше нищо.

— Може би е решил, че политиките са разбрали небрежността си при подписването на договора и се е страхувал, че ще хвърлят вината върху него.

— Дали някой не се е опитал да повлияе на политиките?

Погледът му не помръдна.

— Не бих могъл да знам.

— Чичо Джон е прав — подкрепих го аз. — Баща ми е изпълнявал договор. Ако договорът е бил лош, вината не е била неговата. За съжаление, това не го успокоявало. Знаел е, че участва в спекулация. Затова направил каквото е сметнал за нужно и те съветвам да се примириш с постъпката му. Ако успееш, ще можеш да я забравиш и да се върнеш към нормалния живот.

— За мен вече няма нормален живот — заяви тя.

— Стига глупости, майко — прекъснах я. — Нали продължаваш да играеш тенис?

Сведе поглед. Знаеше за какво намеквам. Имаше слабост към инструкторите по тенис и бях сигурен, че някои от тях ѝ подават нещо повече от топки.

— Не ти ли е хрумвало да се омъжиш пак, майко? — запитах.

— Кой би се оженил за толкова възрастна жена?

Разсмях се.

— Знаеш, че не си толкова стара. Освен това си красива и имаш няколко милиона в банката. Никой не би могъл да ти устои. Просто трябва да се отпуснеш и да престанеш да ръсиш кубчета лед, когато някой реши да те сваля.

Колебаеше се, разкъсвана между желанието да приеме ласкателството и стремежа да се задържи на положение.

— Гарет, опитай се да си спомниш, че разговаряш с майка си.

— Знам, майко — разсмях се. — И понеже не съм плод на непорочно зачатие, нека ти припомня, че животът все още може да бъде забавен.

Поклати глава.

— Не мога да говоря с теб. Има ли нещо, към което да изпитваш уважение, Гарет?

— Не, майко. Вече не. Навремето вярвах в много неща.

В честността, в порядъчността, в доброто. Като те пързаят прекалено дълго, най-накрая ти минава. Мен ме пързаяха.

— Тогава към какво се стремиш?

— Искам да забогатя. Не да бъда просто богат като баща ми или много богат като чичо Джон, а невероятно богат. Когато си невероятно богат, целият свят е в краката ти. Можеш да си купиш всичко — общество, политици, собственост, власт. Парадоксът е, че когато имаш

пари, никога не ти се налага да плащаш. Хората се изпотрепват да ти предлагат всичко безплатно.

— Смяташ ли, че списанието ще ти помогне да успееш? — в гласа на чичо Джон прозвуча сдържано любопитство.

— Не, чичо Джон. — Това е само началото. — Изправих се. — Минава десет, майко — обърнах се към нея. — Чака ме работа.

— Каква работа?

— Списанието ми е пуснато в продажба от тази сутрин. Искam да обиколя будките и да видя как върви.

— Не съм виждала списанието ти. Ще ми изпратиш ли един екземпляр?

— Разбира се.

Чичо Джон се изкашля.

— Не съм сигурен, че ще ти хареса, Маргарет.

— Защо?

— Защото до известна степен е... порнографско.

Майка ми ме потърси с поглед.

— Наистина ли?

— Така смята чичо Джон. Аз съм на друго мнение. Прочети го и реши сама.

— Така и ще направя — заяви. — Изпрати ми го.

— И аз ще си тръгвам — изправи се Ейлин. — Утре имам часове рано сутринта.

Сбогувахме се. Целунах майка си по бузата и я оставих с чичо Джон. Тръгнахме си заедно с Ейлин. Пред къщата видях само големия кадилак и ролса.

— Къде ти е колата? — запитах.

— Дойдох пеш. Живея през две къщи, не помниш ли?

Спомних си.

— Влизай — поканих я. — Ще те закарам.

Настанихме се в колата и тя отвори чантата си.

— Искаш ли да си дръпнеш?

— Носиш марихуана?

— Винаги съм подготвена. Не знаех как ще прекараме вечерта — запали цигарата, докато изкарвах колата от паркинга. Пое дълбоко дима и ми я подаде.

Когато стигнахме дома ѝ, тя ми даде знак да не спирам.

— Мога ли да сляза с теб в града?

Върнах ѝ цигарата и продължих.

— Разбира се — хвърлих поглед към лицето ѝ, открито в тъмнината от светлините на таблото. — Защо прие да дойдеш тази вечер?

— Исках да те видя. Толкова съм чувала за теб. — Изгледа ме. — Нали не си педал?

Отвърнах на погледа ѝ.

— Понякога.

— Повечето мъже, които твърдят, че са бисексуални, всъщност си падат само по едното.

— Доказателства ли искаш? — поинтересувахме. Взех ръката ѝ и я сложих върху издутината в панталоните ми. Хубав наркотик и подходяща компания — това ми стигаше.

Отдръпна се.

— Вярвам ти.

— Сега да те откарам ли?

— Не. Искам да си купя екземпляр от списанието ти и сама да се убедя за какво става дума.

Спрях ролса срещу будката за вестници на Ранч Маркет в Ла Бреа. Седяхме си в колата и наблюдавахме. Из улиците пъплеха обичайните търсачи на приключения. По лицата им се четеше търпеливо отегчение. Все още беше твърде рано. Купонът започваше около полунощ. Ако не бяха успели да се класират до един сутринта, отпадаха.

Излязохме от колата и прекосихме улицата. Започнах от ъгъла и огледах всички редици с евтини романчета, книги и вестници. Намерих списанието близо до касата.

Ейлин беше изостанала. Престорих се на купувач и взех един екземпляр. Понечих да го отворя, но лепенката, обхванала кориците, ми попречи.

Продавачът, загледан в стоката си, дори не ме удостои с поглед.

— Ще ти струва петдесет цента, ако искаш да разгледаш мацката.

— Откъде да знам, че не ме пързаяш.

Посочи с пръст към дъното на будката. На задната стена се мъдреше плакатът.

— Петдесет цента — изхриптя той.

— Никога не ми е попадало това списание — подадох му монетите.

— Днес излиза за пръв път.

— Върви ли?

— Следобед имах петдесет броя. Останаха ми само пет — за пръв път спря поглед върху мен. — Да не си ченге?

— Не, аз го издавам.

Похабеното му лице се изкриви в усмивка.

— Улучил си, синко. Ако не те прекарат, ще спечелиш доста пари.

— Благодаря.

— Дали не можеш да ми помогнеш? Обадох се на Ронци и го помолих за още сто броя. В края на седмицата има повече клиенти.

— Какво ти отговори?

— Отряза ме. Бил ги свършил. Яд ме е, че не взех още сто, когато ми ги предлагаше.

— Ще видя какво мога да направя.

Навсякъде беше едно и също — булевард „Холивуд“, Сънсет, Уестърн Авеню. На път към Ейлин се отбихме в една дрогерия в хотел „Бевърли Уилшър“. Списанието не беше изложено. Открих го в автомата. Видяхме как някакъв тип пусна две монети и прибра последния екземпляр.

Седнахме пред стойката и й поръчах кафе, а за себе си поисках сода с аспирин. Смучех горчиво-сладката течност и я гледах как прелиства списанието. Най-накрая ме погледна.

— Не е лошо.

Запалих цигара.

— Благодаря.

— Бих си позволила няколко забележки, ако не рискувах да ти нараня самочувствието.

— Слушам те.

— Списанието ти е направено с много ум и ентусиазъм — взе цигарата от пръстите ми. — Но някои неща не са ти ясни.

Насърчих я да продължава и запалих друга цигара.

— Всичките ти статии са в еднакъв стил. Сякаш ги е писал един човек.

— Точно така — отвърнах. — Аз съм ги писал.

— Не е лошо — похвали ме тя. — Но имаш нужда от разнообразие. Освен това, уводната ти статия е на седма страница. Винаги я помествай на трета страница, за да може читателят да я види веднага щом отвори списанието.

Не отговорих нищо.

— Да продължавам ли?

Кимнах.

— Трябва да си изчистиш шрифта. Личи се, че този, който го е правил, е нямал представа за какво става дума. Така изданието ти ще изглежда по-стегнато. Кой отговаря за шрифтовете?

— С това се занимава печатницата.

— Бъди сигурен, че те ограбват. За около три хиляди долара можеш да си купиш собствена преса. Ще ти върши по-добра работа и ще си върне парите за един-два месеца.

— Говориш като специалист.

— Завършила съм журналистика. Имам степен бакалавър и си пиша дисертацията за магистър. От две години съм главен редактор на „Троя“.

— Наистина си специалист. Благодаря ти за забележките. Ще ми свършат работа.

— Ако искаш, мога да се отбия в редакцията и да се опитам да ви помогна.

— Много мило, но защо ще го правиш?

— Може би защото намирам у теб нещо ново. Все още не мога да определя какво точно, но ми се струва, че си открил нов начин на общуване. Нещо, което обединява хората. Списанието ти разговаря с читателите за проблеми, които са ги вълнували, но никога не са смеели да ги изкажат.

— Приемам го като комплимент.

Не отмести поглед.

— Това целях.

Поисках сметката.

— Благодаря ти. Сега ще те откарам. Обади ми се, когато решиш да дойдеш.

Тя се усмихна.

— Утре следобед става ли?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Когато спрях пред кантората, вътре още светеше. Вратата не беше заключена. Пърски седеше зад бюрото.

— Чаках те — заяви той.

— Какво се е случило?

— Ронци не ме остави на мира от седем часа вечерта. Искане още пет хиляди екземпляра до утре сутринта. Обаждали му се от целия град.

— Чудесно. Кажете му, че няма да стане.

— Обеща да плати в брой.

— Следващата седмица може да заяви по-голям тираж. Нека се поизпотят малко, това ще ги настърви. В състояние е да си го позволи. Разбрахме се да ги продава по трийсет и пет цента, а той им иска по петдесет. Печели по петнайсет цента на брой. Не се тревожи за него.

— Струва ми се, че мога да го накарам да вземе десет хиляди. Ще получим още бон и половина, Гарет.

— Ако не му дадем нищо, другата седмица ще поиска още двайсет хиляди. Кажете му, че няма да стане.

— Отдавна се занимавам с този бизнес, Гарет. Използвай всяка възможност, докато не си я изпуснал.

— И аз не смятам да се отказвам. Нека не се опитваме да тичаме, преди да сме се научили да ходим. — Запътих се към стълбите. — Колко ще ни струва една печатарска машина?

— Ако е употребявана — три бона, ако е нова — осем.

— От утре започваш да търсиш употребявана — рекох и си помислих, че Ейлин си разбира от работата. — Тук ли е Боби? Докарах му колата.

Пърски ме погледна със странен израз в очите.

— Преди около час повика такси и си тръгна. Каза, че отива на купон с маски или нещо подобно.

— Купон с маски ли?

Пърски се изкикоти.

— Не бях го виждал в такъв вид. Беше гримиран. Руж, червило, молив за очи. Носеше лъскави черни кожени дрехи, а панталоните му бяха толкова тесни, че седяха като прилепнали.

— Каза ли ти къде отива?

— Нито дума. Отлетя като прилеп от ада.

— По дяволите. — Знаех, че трябва да прибера ролса в гаража през четири къщи, но ме мързеше. Пожелах му лека нощ и поех по стълбите.

Отключих вратата на жилището. От спалнята излезе Дениз, облечена в същата униформа на прислужница, която носеше сутринта.

— Да взема ли палтото ви, сър?

— Какво правиш тук?

— Боби ме помоли да го замествам, сър — сериозно отвърна тя.

— Да го заместваш?

— Да, сър. Той отиде на тържество.

— Къде е Верита?

— Тръгна си. Каза, че я чакало седмичното пране. — Мина зад гърба ми и ми помогна да си сваля самото. — Да ви предложи ли нещо за пиене?

— Няма да ти откажа — съгласих се и се изтегнах на канапето. Проследих с поглед как се навежда над бара. Имаше страхотен задник. Отпих от чашата, която ми предложи. — Какво сте намислили тримата? Да не сте теглили чоп с кого да прекарам вечерта?

— Не, сър.

— За Бога, престани да ме наричаш „сър“. Знаеш ми името.

— Нали съм на работа, сър. На Боби му се обадиha по телефона и той ме помоли да остана. Каза, че не обичате да сте сам.

— Кога му се обадиha?

— Около десет вечерта. Беше страшно развълнуван. Облече се много грижливо. Явно смяташе да се забавлява. Смръкна две дози кокаин.

Този кокаин му беше достатъчен, за да го изпрати на седмото небе.

— Сигурно е някое шеметно тържество. Каза ли ти кой го организира?

— Не, но чух, че говореше с някого на име Кити. — Лицето ми замръзна. Тя забеляза промяната. — Случило ли се е нещо?

— Не зная — отвърнах мрачно. Ако правилно се досещах за самоличността на Кити, Боби го очакваха големи неприятности. Истинското му име беше Джеймс Хъчинсън и оглавяваше най-гадната банда „Кожени“ швестери в града. Произлизаше от старо семейство в Пасадена, тъпкано с пари и връзки с висши държавни чиновници. Носеше се слух, че организираше купони, на които избирали „кукличка на месеца“. Момчетата, удостоени с това звание, често завършваха в болница. Ако не бяха връзките му, Кити отдавна щеше да е зад решетките.

— Каза ли ти къде е купонът?

Поклати отрицателно глава.

Отворих указателя. Нямаше Хъчинсън. Свързах се и със службата за справки. Те също не го знаеха.

— От коя фирма си поръча такси, Дениз?

— От „Жълтите“.

Обадих им се, но отказаха да ми дадат сведения. Информацията била само за ченгета. Прекъснах връзката и набрах друг номер.

В слушалката прозвуча дрезгав глас.

— „Силвър Стъд“.

— Свържете ме с господин Лонерган. Обажда се Гарет Брендън.

Миг по-късно чух гласа на чичо ми.

— Какво се е случило, Гарет?

— Имам нужда от твоята помощ, чичо Джон. Мисля, че младият ми приятел има неприятности.

— Какви неприятности?

— Струва ми се, че са го избрали за „кукличка на месеца“ на купона на Хъчинсън.

— Какво искаш да направя?

— Тръгнал е с едно от жълтите таксита. Искам да разбера къде е отишъл.

— Изчакай малко — чух леко изщракване и той мина на друга линия. Забави се не повече от минута. Малко хора можеха да си позволят да му откажат. Адресът сочеше елегантен квартал на Мълхолънд Драйв.

— Благодаря ти, чичо Джон.

— Чакай малко — прекъсна ме той. — Какво смяташ да правиш?

— Ще отида да го взема.

— Сам ли?
— С кой друг?
— Могат да те убият.
— И във Виетнам ме плашеха със същото. Както виждаш, оцелях.
— За тази работа няма да получиш медал. Къде се намираш в момента?
— В жилището ми над редакцията.
— Не мърдай оттам. След десет минути ще ти изпратя някого на помощ.
— Няма нужда, чичо Джон. Това си е мой проблем.
В гласа му прозвуча раздразнение.
— Нали си ми племенник?
— Да.
— Тогава ще стоиш и ще чакаш. Ти си мой проблем.
С тези думи затвори телефона.
— Наред ли е всичко? — разтревожено попита Дениз.
— Ще се оправи — успокоих я. — Боби къде прибра кокаина?
— В средното чекмедже над барчето.
Направих си и аз две дози. Може би щяха да ми помогнат.
Лонерган си държеше на думата. След десет минути чух клаксона.
Погледнах през прозореца и видях ягуара на Бирника, паркиран зад ролса. Запътих се към вратата.
— Нали няма да ти се случи нищо лошо? — тревожно ме спря Дениз.
— Не се безпокой. Скоро ще се върна.
Слязох и проврях глава през прозореца на ягуара.
— Заклучи си колата — рекох. — Ще вземем ролса.
— Лонерган каза, че ще ми обясниш за какво става дума — промърмори той, след като потеглихме.
— Приятелят ми е избран за „кукличка на месеца“ на купона на Хъчинсън.
— Значи отиваме да го приберем?
— Точно така.
— Да не ревнуваш?
— Не.

— Тогава защо му се месиш? Момчета като него вървят по десет цента дузината. Рано или късно всички свършват така. — Посегна към цигарите. — Падат си по тия забавления. Сами си го просят.

— Той е романтичен. Не знае, че могат да го наранят.

— Те и по това си падат.

— Ако си мислех, че ще му хареса, нямаше да тръгна да го спасявам.

Вече бяхме стигнали Колдуотър и се изкачвахме по хълма. Бръкна си в джоба, извади чифт ръкавици и започна да ги слага.

— Имам и един чифт за теб. Нямам желание да си повреждам ръцете.

На пипане бяха тежки и корави. Погледнах го въпросително.

— Подплатени са със стоманени жици. Сложи ги. Познавам ги тези мръсници.

Сградата се намираше далеч от пътя, зад високи стени и желязна порта. Когато наближихме домофона, забелязах прожекторите и камерите.

— Залегни на седалката — наредих и посегнах през прозореца към слушалката.

Веднага щом я откачих, ни заля поток от светлина, а камерата се втрени в мен със стъкленото си око. В слушалката нещо щракна, после се чу музика. Гласът имаше металически оттенък.

— Кой е?

Вдигнах поглед към камерата.

— Гарет Брендън. Имам среща с Боби Генън.

Слушалката пак изщрака. Видях, че стъкленото око се насочва към колата. Имах късмет, че бях взел ролса. Металният глас отекна в ухото ми.

— Изчакайте за момент.

Минаха повече от пет минути, преди да се обади отново.

— Няма такъв.

Постарах се гласът ми да звучи пискливо и гневно.

— Предай на Кити, че ако не ме пусне, ще мина с колата си през скапаната му врата.

— Изчакайте за момент.

Последва мълчание.

— Добре. Оставете колата си на паркинга зад портата и елате пеш.

Железните врати бавно се разтвориха. Пътят се освети от прожектори. Значи имаше и други камери.

— Не мърдай — заповядах на Бирника. — Ще чакаш да вляза в къщата и да изгасят прожекторите. Тогава докарай колата пред главния вход и ме чакай там.

— Ами ако ти потрябвам?

— Ще викам.

— Разбрано.

Поех към къщата, усещайки погледа на камерите. Вратата се отвори, преди да съм натиснал звънеца.

Посрещна ме едър набит швестер. Посочи с палец стаята зад гърба си.

— Купонът е там.

Музиката ехтеше от вградените колони. Стаята вонеше на хашиш и амфетамини. Беше полутъмно и едва след няколко минути започнах да различавам силуетите. В помещението имаше пет или шест швестера. Двама носеха обикновени дрехи, останалите бяха намъкнали префърцунени кожени облекла. Боби го нямаше.

Единият от двамата без кожени облекла се приближи до мен. Приличаше на Мей Уест с разрошената си руса перука. Устните му бяха намазани с крещящо пурпурно червило, носеше изкуствени мигли, а над очите му имаше тъмни сенки, поръсени с блестящ прах. Хрипкавият му баритон се опитваше да имитира сопрано.

— Аз съм Кити — представи се. — Ела да пийнеш нещо.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Последвах го към стойката на бара.

— Уиски с лед — поръчах на облечения в бяло дребен филипинец. Наблюдавах го как ми налива от бутилката и поех чашата от ръцете му. Нямаше смисъл да рискувам. Не бях в настроение да ме пързалят.

— Наздраве — обърнах се към Кити. Уискито ми се стори чисто.
— Къде е Боби?

Кити се усмихна.

— Голям инат си. Нали видя, че го няма.

Продължавах да се правя на глупак.

— Нещо не ми е ясно. Каза ми да го чакам тук.

— Кога ти го каза?

— Беше ми оставил бележка. Ходих на вечеря у майка ми.

— Най-добрият приятел на всяко момче е майка му.

Вдигнах чаша.

— Да пием за това.

Кити не сваляше поглед от ръкавиците ми.

— Защо не ги махнеш?

— Страдам от заразна болест — обясних. — Някакъв вагинит на китките.

Кити се изсмя.

— Писна ми от лъжите ти. По-добре ела да се забавляваме — обгърна с поглед стаята. — Момичета, това е Гарет. Дошъл е да търси своя роб.

Започнаха да се кикотят и едно от кожените момчета се приближи.

— Готин е — изсъска. — Нямам нищо против да му стана роб.

— Много си едър, ще ме плашиш. Предпочитам по-нежния тип.

— Могат да бъдат и нежен — не отстъпваше. Пръстите му се склучиха около ръката ми като стоманени белезници. — Няма да те нараня много.

Усмихнах се и се вкопчих в гърлото му, притискайки адамовата му ябълка с палец и показалец.

— И аз няма да те нараня много — успокоих го. Лицето му посиня, не можеше да си поеме въздух и усетих, че пръстите му се отпускат.

Гласът на Кити прозвуча делово.

— Ще се задуши.

— Да — потвърдих в същия тон, но не го пуснах.

— Внимавай. Има слабо сърце.

Разтворих пръсти. Коженият швестер се свлече на колене.

— Щом имаш слабо сърце, не си играй на такива играчки — посъветвах го.

Вдигна поглед към мен.

— Беше чудесно — изхриптя. — Получих фантастичен оргазъм. Стори ми се, че умирам.

Мълчах.

— Искам да се любим — продължаваше той.

Ухилих му се.

— Нали ти казах, не си мой тип.

Обърнах се към Кити.

— Хубава къщичка имаш.

— Благодаря — усмихна се предвзето.

Приблжих се към елегантната масичка до канапето.

— Великолепна е.

— Истински безценен Чипъндейл — в гласа му прозвуча гордост. — Сложил съм по една от двете страни.

— Така ли? — Ръката ми се стрелна. Масата се разцепи, а аз продължих към следващата.

— Какво правиш? — изпищя Кити.

— Боби не ти ли е казвал? Падам си да чупя мебели. — Вдигнах ръка.

— Спрете го! — скимтеше Кити. — Дал съм по трийсет хиляди долара за всяка масичка.

Горилата от входа нахълта в стаята. Спря за миг, докато се ориентира какво става и се насочи към мен. Ритнах го в лицето, без да се отдалечавам от масата. Претърколи се на пода, от устата и носа му рукна кръв.

— Белите ми килими! — вайкаше се Кити. — Ще припадна!
— Не го прави — посъветвах го. — Когато се свестиш, къщата ти ще бъде в развалини.

— Май наистина обичаш това момче.

— Чак сега ли разбра? — изръмжах.

— Добре. Ела. Ще те заведа при него.

— Първо отвори входната врата.

Кити кимна. Един от швестерите побърза да го стори.

— Бил! — извиках.

Масивната фигура на Бирника изпълни рамката на вратата, преди да успее да изрека името му. Когато видя горилата на пода, зъбите му блеснаха върху черното лице.

— Добре сте се забавлявали — отбеляза.

— Дръж под око останалите. С Кити ще доведем момчето.

В ръката му изневиделица се появи магнум 357.

— Хайде, господа или дами, не знам как държите да ви наричат. Лягайте по корем на пода и си сложете ръцете зад врата.

Проснаха се на килима за нула време. Той кимна с одобрение.

— Страшни сте.

Последвах Кити в коридора и по стъпалата, които водеха към мазето. Стълбището свършваше пред една стая — много особена стая.

Стените бяха облицовани с кафява кожа. Навсякъде имаше полици, отрупани с най-богатия набор от бичове, белезници и вериги, който някога бях виждал. По средата бях поставени два предмета, за които бях чувал, но никога не бях виждал. Единият беше дървена ризница, като онези, които са използвали пуританите. Но в тази жертвата трябваше да коленичи, за да провере през отворите ръцете и краката си. Подът ѝ беше осеян с раздрани парчета от кожено облекло. Наблизо видях чифт обувки.

Другият инструмент беше колело на мъченията. Боби беше разпънат на него, бедрата му цинично изпъкваха, подпрени от издутината в центъра на кръга. Главата му висеше безпомощно, очите му бяха притворени.

— Боби! — повиках го.

Повдигна глава и се опита да ме погледне.

— Гарет — раздвижи с мъка разранените си устни. — И ти си дошъл на тържеството. — Отново отпусна глава.

Хвърлих поглед към полиците и открих онова, което ми трябваше — широк нашийник с шипове и къса каишка.

— Към стената! — заповядах.

За пръв път в гласа на Кити се прокрадна страх.

— Какво ще правиш?

Забих юмрук между плешките му и го приковах към стената. Със свободната си ръка потърсих нашийника, нахлузих му го на врата и го затегнах.

Изпищя от болка, ръцете му се вкопчиха в нашийника.

Боби се опита да се усмихне.

— Радвам се, че и ти играеш — прошепна.

Теглейки каишката, повлякох Кити към колелото.

— Развържи го!

Кити се нахвърли като побъркан върху коланите. Застанах до него и когато тялото на Боби се свлече, внимателно го поех. Той увисна безжизнено на рамото ми.

Дръпнах каишката.

— Качваме се.

Бирника се ухили като видя Кити.

— Сега си имаш и кученце.

— Да тръгваме — подканих го. Тръгнахме към вратата. Влачех Кити след себе си. — Отвори желязната порта.

Вдигна слушалката до вратата и натисна две копчета. Светна телевизионен екран. Видях, че портата се отваря. Взех пистолета от Бирника.

— Занеси Боби в колата — наредих.

Пое Боби толкова внимателно, сякаш вдигаше стъкло, а аз се обърнах към раздърпания швестер.

— Какво му даде?

— Нищо. Сам искаше да направи всичко.

Дръпнах каишката. Той се задави.

— Не се опитвай да ме излъжеш — изръмжах. — Нали му видях очите.

Разхлабих нашийника.

— Ангелски прах и киселина.

Вгледах се в него, после хвърлих каишката и си тръгнах.

Кити изкрещя след мен.

— Взимай си го. Нищо не струва. Ако искаш да знаеш, всички му се изредихме.

Сритах го, без дори да се обръщам. Усетих, че петата ми се забива в ченето му. Когато го погледнах, брадичката беше някъде под носа му, а от устата му шуртеше кръв.

— Кучка! — изругах.

Бирника беше зад волана. Настаних се до него.

— Видя ли гърба на момчето? — запита.

Обърнах се към задната седалка. Боби се беше прострял по корем. Сякаш гледах сурово месо — от раменете чак до задните му части. Малко е оставало да го одерат жив.

— Закарай го в бърза помощ, Бил.

Отминахме портата.

— Ще викнат ченгетата. Нали не искаш да те разпитват?

— Момчето има нужда от лекар.

— Знам едно място, където не задават въпроси.

Оказа се малка частна болница в западен Лос Анжелос, но хората си разбираха от работата. Изчаках лекарят да излезе от реанимацията.

— Как е той?

— Ще се оправи, но се налага да го задържим поне три седмици.

— Не знаех, че е толкова сериозно.

— Дори гърбът му не е толкова зле, колкото ви се струва. Става въпрос за вътрешностите му.

Стори ми се, че ще повърна.

— Ще се свържа с баща му — рекох.

Докторът кимна.

— Уверете Преподобния Сам, че ще запазим всичко в пълна тайна.

— Познавате ли момчето? — учудих се.

— Не, но господин Лонерган ме предупреди, че може да дойдете.

Лонерган беше помислил за всичко. Може би щеше да се сети и как да съобщи на бащата, който ми беше поверил сина си, че не съм оправдал доверието му.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Влязох в чакалнята и заварих Бирника на телефонния автомат.

— Лонерган иска да говори с теб — повика ме той.

Чух безизразния глас на чичо ми.

— Как е момчето?

— Зле, но ще се оправи. Смятах да се свържа с баща му.

— Вече го сторих. На път е към болницата. Ще изпратя кола да те прибере.

— Мога да си тръгна с ролса.

— Ченгетата го търсят. Остави ключовете на Преподобния Сам и се махай оттам.

— Много глупаво от тяхна страна да звънят в полицията.

— Пребил си двама души, които са в болница — сухо ме осведоми той. — Ченгетата задават въпроси. Засега си чист. Никой не им е споменал името ти. — Чичо ми винаги успяваше да ме изненада. Явно си имаше уши навсякъде. — Прибери се и не излизай, докато не ти се обадя. Утре ще разполагам с повече информация.

— Трябва да обясня на Преподобния Сам какво се случи.

— Ще го направиш утре. Сега си разкарай задника оттам.

Връзката прекъсна. Може би за пръв път чувах чичо ми да употребява мръсни думи.

Бирника протегна ръка.

— Ключовете от колата.

Подадох му ги и се запътихме към рецепцията. Остави ги на сестрата и излязохме.

— На ъгъла има денонощно кафене — каза той. — Колата ще ни чака там.

Изминахме улицата в мълчание. Чуваха се само стъпките ни и шума на отминаващите автомобили. Часовникът зад стойката в кафенето показваше четири и петнайсет.

Сервитьорът постави пред нас чаши с димящо кафе.

— Искате ли нещо за хапване?

— Омлет с шунка върху питка — поръча си Бирника и ме погледна.

Поклатих глава.

— Нищо не искам.

Кафето пареше. Потърсих в джобовете си цигари. Бирника извади пакет. Взах една и запалих.

Донесоха сандвича. Бирника отхапа и заговори с пълна уста.

— В армията ли си ги учил тия работи?

— Кой?

— Ритниците и всичко останало — в гласа му долових възхищение.

— Не съм го учил в армията.

— Къде тогава?

— Нарича се Савате. Френска дисциплина. Преподаваше ми я един сержант от Чуждестранния легион. Остана в Сайгон след оттеглянето на французите.

Отново отхапа и въздъхна.

— Да можех и аз така. Беше красиво като балет. Лонерган каза, че ще му кърпят ченето поне три часа. После ще се храни три месеца през сламка.

— Имаше късмет, че не го убих.

Бирника ме изгледа.

— Много си особен, Гарет. Не мога да те разбера. Отначало си мислех, че не ставаш за нищо. Не ми беше ясно защо Лонерган толкова се интересува от теб.

— Сега разбра. Аз съм му племенник.

— Не е толкова просто. Лонерган е прекалено умен, та да се хване на тия семейни глезотии. Има нещо друго. — Очите му се отместиха към прозореца. Изправи се и хвърли на масата два долара. — Колата е тук. Да вървим.

Когато стигнах вратата на апартамента, кокаинът вече ми беше изгорил вътрешностите и едва се влачех. Потърсих си ключа, но вратата беше отворена. В дневната светеше.

Дениз беше заспала на канапето, без дори да свали униформата. Едната ѝ ръка бе вдигната към очите, затулвайки светлината.

Добрах се до спалнята, извадих от шкафа одеяло и я завих. Тя не помръдна. Поклатих глава. Невинни деца. Мислят се за много умни, а още нищо не са видели.

Дениз беше на осемнайсет, Боби — на деветнайсет. За тях животът все още бе сън, идеал, изпълнен с доброта и красота.

По дяволите. Върнах се в спалнята, запокитих обувките и се изтегнах на леглото. Някога и аз бях невинен. Някога. Някога. Затворих очи и потънах в сън.

Усетих, че някой ме докосва по рамото.

— Гарет! Гарет, събуди се!

Гласът не идваше от съня ми. Отворих очи. Дениз ме разтърсваше.

— Какво има? — промърморих.

— Викаше и крещеше.

Поклатих уморено глава.

— Не.

— Сигурно си сънувал кошмари.

— Извинявай. — Седнах в леглото и потърсих цигара. Ръцете ми трепереха.

— Добре ли си?

— Да.

— Успя ли да намериш Боби?

— Да — цигарата ми действаше успокояващо. — Беше ранен. Заведох го в болница. — По лицето ѝ се изписа тревога. — Ще се оправи — побързах да добавя.

— Какво са му сторили?

— Упоили са го и са го изнасилили. — Очите ми се напълниха със сълзи. Опитах се да ги спра, но не успях. Разплаках се.

Тя се изправи.

— Ще ти донеса чаша топло мляко.

Спрях я.

— Пълнолетен съм. Можеш да ми донесеш уиски.

— Ще ти го сипя в млякото. Сега се съблечи и си лягай.

Бутилката с уиски се мъдреше на подноса редом с млякото. Погледна с неодобрение ризата и джинсите, захвърлени на пода.

— Немарлив си — упрекна ме и остави подноса.

— Никога не съм твърдял обратното.

Събра ми дрехите и ги прибра в гардероба. Отпих от млякото, смесено с уиски. Беше отворително на вкус. Зарязах чашата и надигнах бутилката.

— Не е честно — обади се тя през рамо. — Изпий си млякото.

Гледах я как се мотае напред-назад из стаята. Лъскавата черна рокля вече беше смачкана.

— До края на живота си ли ще носиш тези глупави дрехи? — поинтересувах се.

— Не се опитвай да смениш темата. Изпий си млякото.

Пресуших чашата.

— Готово. Сега махни тази униформа и скачай в леглото.

Поколеба се за миг, после се настани на един стол срещу леглото. Без да сваля поглед от мен, се наведе, откопча кожените си обувки и ги изхлузи. После бавно нави надолу копринените черни чорапи, свали ги и грижливо ги окачи на облегалката. Изправи се, ръката ѝ посегна към ципа на роклята.

— Изгаси лампата — помоли ме. — Не искам да се възбуждаш, искам да заспиш.

— Късно е. Ако беше събула още един чорап, щях да получа оргазъм.

— Изгаси лампата — не помръдна тя.

Изгасих я. Чух шумоленето на роклята, усетих как тялото ѝ се отпуска върху леглото и посегнах към нея.

Ръцете ни се срещнаха.

— Не — твърдо заяви тя. — Много си напрегнат. Искam да се любим, а не просто да си изливаш върху мен напрежението.

— Какво лошо има в това? Знаеш ли по-добър начин за разтоварване?

— Да. Упражненията от пето ниво.

— Какво, по дяволите, е това? Някоя глупост, която си я научила в работилницата?

— Прави каквото ти казвам — надвеси се над мен. — Легни по гръб и затвори очи. Нека тялото ти се отпусне, а съзнанието ти се отвори. Ще те докосвам едновременно и с двете си ръце на различни места. Дясната ми ръка ще бъде докосването Ин, а лявата — докосването Ян. Жизнените сили на тялото ти ще преминат у мен и аз ще възстановя равновесието им. Всеки път, когато те докосвам, ще те

питам дали ме усещаш. Ако усещаш и двете ръце, ще ми казваш „да“. Разбра ли?

— Да.

Сложи длан на гърдите ми и леко ме натисна назад. Когато легнах, извади изпод главата ми възглавницата и я намести под краката ми.

— Удобно ли ти е?

— Да.

— Затвори очи и ще започнем.

Пръстите ѝ — леки и нежни като перца — докоснаха слепоочията ми.

— Усещаш ли ме?

— Да.

Бузите ми. Глезените ми. Коленете ми. Раменете ми. Гърдите ми. Ръцете ми.

— Усещаш ли ме?

— Да.

Ребрата ми. Хълбоците ми. Брадичката ми. Прасците ми. Бедрата ми. Изкикотих се.

Гласът ѝ беше спокоен.

— Защо се смееш?

— Чакам да ми пипнеш топките.

Не отвърна. Отново усетих допир до слепоочията си.

Почувствах топлината на гърдите и, докато се навеждаше над мен.

— Усещаш ли ме?

— Да. — Беше ми хрумнало нещо. — Щом ръцете ти са Ин и Ян, не трябва ли циците ти също да са Ин и Ян?

За момент се замисли.

— Възможно е.

— Тогава какво чакаме?

— Ти си сложен случай — отказа се тя и се изтегна до мен. Обви с ръка главата ми и я притегли към гърдите си.

— Така по-добре ли е?

— Да.

Бяха топли, толкова топли. Зарових глава в тях.

— Опитай се да заспиш — каза меко.

Затворих очи. Чувствах се в пълна безопасност. Възелът в стомаха ми започна да се разхлабва, а костите ми омекнаха. Притиснах устни към гърдите ѝ. Бях толкова уморен, че едва говорех.

— Имаш страхотни гърди.

Чух я да шепне „благодаря ти“, но не бях сигурен. Веднага заспах.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

На вратата се почука. Опитах се да разкъсам тъмнината.

— Влез!

През вратата нахлу слънчева светлина. Примигнах. Дениз влезе, придържайки поднос с портокалов сок и кафе. Мълчаливо го остави на леглото. След нея на прага се появи Верита.

— Извинявай, че те будя, Гарет. — Верита беше разтревожена и лекият акцент ѝ личеше по-силно. — Пърски ми каза, че било спешно.

Очите ми свикнаха със светлината.

— Колко е часът?

— Единайсет.

Скочих от леглото и се запътих към банята, без дори да се обуя. Вдигнах седалката на тоалетната.

— Какво иска? — извиках.

— Господин Ронци е долу. Искан да те види.

— Кажу му, че след десет минути слизам — стъпих под душа и пуснах водата. Когато се върнах в спалнята, Верита си беше тръгнала, но Дениз ме очакваше.

Подаде ми портокаловия сок.

— Изпий го.

Послушах я. Сокът беше прясно изцеден и леденостуден.

— Докога ще носиш тези глупави дрехи?

— Не ти ли харесват?

— Едното няма нищо общо с другото. Харесват ми, но ме възбуждат. Страдам от фетишизъм към прислужнички.

Не ме разбра.

— Как си го хванал?

Разсмях се.

— Когато бях малък, прислужницата ни носеше същата униформа. Стоях на площадката под стълбите и се опитвах да ѝ погледна под роклята. После се връщах в стаята си и мастурбирах.

Не се усмихна.

— Звучи глупаво.

— Може би. Но е доста разпространено. — Внезапно се сетих.
— Напомни ми да го използвам в някой от следващите броеве.

Тя пое празната чаша от сока и ми подаде кафето.

— Няколко пъти те търсиха по телефона — извади няколко листчета.

Седнах на леглото, отпивайки от кафето.

— Прочети ми ги ти. Още не съм се събудил.

Взря се в тях.

— Госпожица Шеридан би искала да знае дали срещата ви остава за два часа следобед. Господин Лонерган ще позвъни по-късно. Майка ти иска да ѝ се обадиш довечера.

— Преподобния Сам не ме ли е търсил?

Поклати глава.

Това не ми харесваше.

— Опитай се да се свържеш с него.

Докато тя набираше, започнах да се обличам. Бях стигнал до джинсите и обувките, когато се отказа.

— Няма го нито у тях, нито в църквата, нито в работилницата.

— Набери болницата.

Когато най-накрая успя, вече си закопчавах ризата. Подаде ми слушалката.

— Отидоха да го повикат.

Гласът му прозвуча безсилно и уморено.

— Гарет?

— Да, сър. Как е Боби?

— Току-що го върнаха в операционната.

— Мислех, че...

Той ме прекъсна.

— Не спира да кърви. Не можах да открият причината. Може би е вътрешен кръвоизлив.

— Идвам веднага.

— Не — самообладанието му постепенно се възвръщаше. — Не можеш да му помогнеш. Операцията ще трае няколко часа. Ще чакам и ще ти се обадя веднага щом разбере нещо.

— Съжалявам. Не знаех какво е смятал да прави. Ако ми беше казал, щях да го спра.

— Не се самообвинявай — успокояваше ме гласът му. — Направил си всичко, каквото си могъл. В крайна сметка, всеки човек трябва да отговаря за постъпките си.

Не можех изцяло да се отърся от чувството за вина, но Преподобния Сам имаше право. У Боби имаше някакво чувство за покорство. Тази пасивност лесно можеше да се превърне в тежък мазохизъм. Беше достатъчно наивен, за да вярва, че ще му бъде много забавно.

— Как е той? — поинтересува се Дениз.

— Върнали са го в операционната. Трябва да открият причината за кръвоизлива.

Потърси ръката ми.

— Ще се моля за него.

Вгледах се в очите ѝ.

— Направи го — рекох и поех към вратата.

Гласът ѝ ме спря.

— Не си вярваш, нали?

Помислих си за жестокостта, смъртта и разрушението, които бях видял през живота си.

— Не — отвърнах.

— Мъчно ми е за теб — прошепна.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Само невинните вярват в Бога.

— Не ме съжалявай. На мен нищо не са ми направили.

Погледът ѝ сякаш проникваше в душата ми.

— Не ме лъжи, Гарет. Не познавам друг човек, който да изпитва толкова болка.

— Дай ми още десет хиляди екземпляра и ще ги продам до понеделник — увещаваеше ме Ронци.

— Няма да стане.

— Не се дръж като глупак. Списанието ти се купува, използвай го. Откъде знаеш, че и следващият брой ще има успех?

— Ще бъде много по-добър. Ако си хитър, ще го поръчаш в тираж седемдесет и пет хиляди.

— Да не си се побъркал? Никой в града не е продавал повече от петдесет хиляди екземпляра.

— Ако бях отпечатал още десет хиляди, ти щеше да ги продадеш.

Мълчеше.

Продължих да настоявам.

— Щеше да продадеш шейсет хиляди екземпляра. Следващият брой е толкова добър, че като нищо ще се справиш със седемдесет и пет хиляди.

— Какво си намислил?

— Ще отпечатам корицата и плаката в четири цвята.

— Ще се разориш. Ако му искаш по трийсет и пет цента на парче, няма да ти излезе сметката.

— Не ме будалкай, вече го продаваш по петдесет цента. Това е новата ми цена.

Обърна се към Пърски.

— Този нещастник е превъртял.

Пърски мълчеше.

Дадох знак на Верита.

— Донеси ми цветните снимки на мацката от следващия брой.

Миг по-късно фотографиите бяха на бюрото ми. Красиво момиче евразийски тип, с коса до задника. Подавах му снимките една след друга — от момента, когато тя слиза от самолета, до мига, в който лежи в стаята си гола, притиснала колене до гърдите си.

— Не можеш да ги издадеш — заяви Ронци. — Всичко й се вижда.

— Вече са в печатницата.

— Ще те бутнат в пандиза.

— Това си е моя работа.

— И моя също, нали съм ти пласьор. И без това си имам достатъчно неприятности.

— Отказваш ли се?

— Не съм казал такова нещо.

— Не те насилвам. Помисли си. Ако решиш да излезеш от играта, ще се обърна към „Ейс“ или към „Къртис“.

Изглежда ме злобно.

— Спечели. Приемам.

— Седемдесет и пет хиляди — уточних.

Кимна.

— Седемдесет и пет хиляди. — Погледна Пърски, после мен.

— Можем ли да поговорим насаме?

— Нямам какво да крия.

— Не става дума за работа, лично е.

Последва ме по стълбите към апартамента. Отвори ни Дениз. Глупавата униформа я нямаше, беше облякла риза и дънки. Изглеждаше по-добре. Заведох го в спалнята и притворих вратата.

Подадох му стол и приседнах на ръба на леглото.

— Какво лично имаш да ми казваш?

— Говорих с партньорите ми от източните щати. Смятат, че имаш голямо бъдеще.

— Благодаря за доверието. Какво означава това?

— Означава, че искаме да участваме. Лонерган е дребна риба. Можем да ти пласираме списанието в общонационален мащаб. Там са големите пари. Пачките.

— Не искам партньори. Обичам да съм сам.

— Не ме занасяй, Гарет. Знаем, че играеш с Лонерган.

— Имаме договор за няколко страници. Нищо повече. Вече ти обясних.

— Така е дори по-лесно. Даваме ти сто бона за половината от списанието. Ти ще си го управляваш, а ние ще го пласираме в цялата страна.

— Не.

— Държиш се като глупак. Можем да те направим милионер.

— Ако ми предложиш един милион за половината списание, ще се навия.

Избухна.

— Ти си луд! Да не мислиш, че този вонящ парцал струва един милион?

— Ти го каза.

— Само ако го пласираш в общонационален мащаб.

— Така и ще направя.

— Без нас няма да стане. Дал си ни изключителни права. Или ще го пласираме ние, или никой няма да го направи.

— Договорът ни е само за една година.

— Дотогава списанието ти вече ще се мотае из всички щати без реклама. Ще се провалиш.

Мълчах. Той имаше право. Без него не можех да направя нищо.
Бях в капан.

— Трябва да помисля.

— Колко време ти трябва?

— Месец.

— Имаш две седмици. По-дълго не мога да ги задържа.

Стана и се запъти към вратата. На прага се обърна.

— Странен човек си, Гарет. Преди няколко седмици едва връзваше двата края с помощта за безработни. Сега ти предлагам чисти сто бона, а ти изобщо не искаш да ги погледнеш. Какво ти става? Не искаш ли да бъдеш богат?

— Забравяш нещо много важно, Ронци.

— И какво е то?

Усмигнах му се.

— За мен парите не означават нищо. Роден съм богат.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Закъсали сме — предупреди ме Пърски. — Току-що се обадиha от печатницата. Нямаме материал за четири страници от списанието.

— Как, по дяволите, е могло да се случи? Колко време ни остава, за да го намерим?

— Един ден. Ако тиражът е седемдесет и пет хиляди, ще му трябва в понеделник сутринта.

— По дяволите — забих поглед в бюрото. Материалът, който бяхме събрали за следващите два броя, нямаше да запълни и две страници.

— Искa да знае дали ще го получи. Иначе издаването ще се забави.

— Кажи му, че ще получи всичко в понеделник сутринта.

Пърски се върна на бюрото си. Обърнах се към Ейлин, която бе дошла преди няколко минути и сега седеше срещу мен, наблюдавайки ме с лека усмивка.

— Във вашия вестник случвало ли се е такова нещо?

— Не, разписанието ни е много стриктно. — Изправи се. — Може би е по-добре да си тръгвам. Затънал си до гуша в работа. Ще поговорим друг път.

— Не си отивай — спрях я. — Имам още време. Остават цели трийсет и шест часа.

— Трябват ти репортери, Гарет. Не можеш да вършиш всичко сам.

— Ще мисля за това другата седмица. В момента си имам неприятности. — Вдигнах очи към нея. — Защо не ми помогнеш. Имам една идея, но с нея трябва да се заеме жена.

— Нямам много време. Работя доста напрегнато.

— Просто ти предлагам. Нищо чудно изобщо да не ти допадне.

Тя отново седна.

— Все пак, кажи за какво става дума.

— В момента всички списания се занимават с мъжете и техните сексуални фантазии. Не би било лошо да напишем статия за фантазиите на жените.

Замисли се.

— Така е.

— Би ли могла да я напишеш?

— Чакай малко. Не знам нищо по този въпрос. Не съм специалист.

— Станахме двама. И аз не знам нищо за издателската дейност, но списанието ми излиза всяка седмица.

— Не е едно и също.

Усмихнах се.

— Нямах ли сексуални фантазии.

— Глупав въпрос. Разбира се, че имам, кой няма?

— Значи си специалист. Особено ако опишеш твоите.

— Но това е нещо много лично — протестира тя.

— Ще го пазим в тайна. Ще променим имената. Можеш да се подпишеш Мери Х., Джейн Доу и Сюзън А.

Разсмя се.

— Звучи много лесно.

— Може да се окаже забавно.

— Дано не те учуди мръсното ми подсъзнание.

— Няма да е лошо. Съгласна ли си?

— Мога да опитам, но нищо не ти обещавам.

— Там има празно бюро и пишеща машина.

— Искаш да започна веднага?

— Остават ни само трийсет и шест часа. — Докато разглеждах снимките за следващите няколко броя, осъзнах, че битката за оцеляване едва започва. Отново се обърнах към нея. — Права си. Имам нужда от репортери. Ще станеш ли редактор на списанието ми?

— Да не избързваме. Дори не знаеш дали ставам за нещо.

— Ако подсъзнанието ти е толкова мръсно, колкото си мислиш, значи ставаш.

Усмихна се. Личеше, че и беше приятно.

— Нека довърша статията. Тогава ще решим.

— Дадено — протегнах й ръка.

— Не ми е ясно как успя да ме навиеш — стисна я тя.

— Последните думи на девицата — пошегувах се и я оставих, надвесена над пишещата машина, втренчила поглед в белия лист. Качих се в апартамента си. Един студен душ нямаше да ми се отрази лошо. Не си бях доспал и вече чувствах умора.

Когато излязох от банята, Верита ме чакаше.

— Трябва да подпишеш няколко чека.

— Добре.

Последва ме в кухнята и отвори папката пред мен.

— Справяме ли се? — поинтересувах се, докато подписвах чековете.

В гласа ѝ личеше задоволство.

— Напълно. Ако другата седмица тиражът е седемдесет и пет хиляди, ще имаме в обръщение чисти единайсет хиляди и двеста и петдесет долара. С приходите от рекламата ще станат петнайсет хиляди.

— Чисто?

— Чисто — усмихна се тя.

Ронци не бил глупак, помислих си. Да получаваш седемстотин и петдесет хиляди годишно само срещу сто бона не е лоша сделка. За него. Беше го предвидил. Обърнах се към Верита.

— Вече можеш да напуснеш бюро за безработни.

— Вчера го сторих.

— Чудесно. От другата седмица ти качвам заплатата със сто долара.

— Можеш да не го правиш.

— Без теб това нямаше да се случи. Ако аз успея, ще успееш и ти.

— Знаеш, че не го правя заради парите, Гарет — продължи тя?

— Знам. — Наведох се и я целунах по бузата. — Довечера ще празнуваме. Ще те заведа в „Ла Кантина“ на най-хубавата мексиканска вечеря в града. После ще се приберем и ще се забавляваме.

— Би било чудесно.

— И аз така мисля.

Само че нищо не излезе. Половин час по-късно ми се обадиха от болницата. Боби искал да ме види. Грабнах ключовете от колата на Верита и се втурнах натам.

Ролсът стоеше на паркинга, където го бях оставил. Спрях до него малкия валиант. Преподобния Сам ме чакаше на входа.

— Как е? — запитах.

Лицето му беше сивкаво от умора.

— Успяха да спрат кървенето.

— Чудесно.

— В началото се крепеше на косъм. Губеше кръв по-бързо, отколкото успяваха да му я преливат. — Пое ръката ми в своята. — Сега не иска да заспи, докато не те види.

— Тук съм.

Преподобния Сам отвори вратата към стаята на Боби и аз го последвах. Боби лежеше по гръб. Към ръката му беше прикрепена система за вливане на физиологичен разтвор, а от носа му се подаваше друга тръбичка.

Сестрата стана от стола. Изглежда ме с неодобрение.

— Не се бавете — предупреди ни и излезе.

Приближихме се до леглото.

— Боби! — повика го Преподобния Сам.

Той не помръдна.

— Боби, Гарет е тук.

Боби бавно отвори очи. Намери ме с поглед. На бледите му устни се появи и бързо изчезна лека усмивка. Говореше шепнейки.

— Гарет, нали не ми се сърдиш?

— Разбира се, че не ти се сърдя.

— Страхувах се, че... се сърдиш. — Примигна. — Обичам те, Гарет. Наистина.

Погалих ръката му.

— И аз те обичам.

— Не исках да сторя нищо лошо. Мислех, че ще бъде забавно.

— Всичко свърши — успокоих го. — Забрави го.

— Работата ми. Не искам да я загубя.

— Няма да я загубиш. Само гледай да оздравееш. Ще ти пазим мястото.

— Не искам да ми се сърдиш.

— Изобщо не ти се сърдя. Постарай се да оздравееш. В списанието имаме нужда от теб. Първия брой го разграбиха като топъл хляб, заради твоите снимки.

Усмивката се върна.

— Наистина ли?

— Наистина. Ронци иска седемдесет и пет хиляди екземпляра за другата седмица.

— Радвам се. — Обърна се към баща си. — Извинявай, татко.

— Няма нищо, синко. Послушай, Гарет, постарай се да оздравееш по-бързо. Само това искам от теб.

— Обичам те, татко. Винаги съм те обичал. Знаеш това.

— И аз те обичам. Нали знаеш, синко?

— Знам, татко. Но никога не съм бил това, което си искал да бъда.

Преподобния Сам ме погледна. В насълзените му очи се четеше мъка. Обърна се пак към Боби, наведе се и го целуна по бузата.

— Ти си мой син. Обичаме се. Това ми стига.

В стаята нахлу сестрата.

— Времето ви изтече — строго заяви тя. — Пациентът трябва да си почине.

В коридора се обърнах към Преподобния.

— Идете да си починете или скоро ще ни се наложи да вземем още една стая в болницата.

По лицето му премина уморена усмивка.

— Не знам как да ти благодаря.

— За какво? Боби е изключително момче.

— Наистина ли смяташ така?

— Да. Просто му трябва време, за да открие себе си.

Уморено поклати глава.

— Нищо не разбирам. Що за хора са тези, способни да му причинят такова зло.

— Болни — отвърнах.

— Не съм подозирал, че съществуват подобни типове. Трябва да направим нещо. Едва ли са навредили само на Боби.

— Сигурно не са.

Изглежда ме особено.

— Лонерган ме посъветва да не се обаждам в полицията. Каза, че можеш да си навлечеш неприятности.

— Пребих двама от тях и са ги откарали в болница. Дали са показания — обясних му. — Ченгетата ме търсят и ако се обърнете към

полицията, ще стигнат до мен.

— Няма съд, който да те осъди, ако им разкажеш истината.

— Може би. Но Боби е отишъл там по собствено желание и ще ме обвинят в незаконно проникване и физическо насилие. Съдебните заседатели не хранят особени симпатии към педалите.

Преподобния Сам продължи след кратка пауза.

— Значи подобни неща са се случвали и друг път?

— Поне десет хиляди пъти годишно само в този град.

— Господи! — пое си дълбоко дъх.

Сложих ръка на рамото му.

— Вървете си у дома и се наспете. Утре ще говорим пак.

Запътихме се към изхода и бяхме почти на прага, когато сестрата от рецепцията ме повика.

— Господин Брендън.

— Да?

— Търсят ви по телефона.

— Не ме чакайте, Преподобни Сам. Утре ще се видим.

Видях как мерцедесът му се отдалечава и взех слушалката.

— Ало?

— Ще ви свържа с господин Лонерган — произнесе женски глас.

Чу се изщракване.

— Гарет, къде си?

— В болницата, където ме откри секретарката ти.

— Добре, не се връщай в редакцията.

— Имам работа. Трябва да подготвя следващия брой.

— Няма да можеш да го подготвиш от гроба — прозвуча спокойният му безизразен глас. — Току-о научих, че са изпратили по следите ти наемни убийци.

— Шегуваш ли се?

В гласа му прозвуча раздразнение.

— Не се шегувам с такива неща. Трябва да напуснеш града, докато се оправя.

— Защо си мислят, че могат да вършат всичко безнаказано?

— Твоите „обратни“ приятелчета са много силни. Ще потуля нещата, но няма да стане скоро. Не искам междувременно да те убият.

— По дяволите!

— Не искам никои да знае къде си. Някой може да те издаде, без да усети. Една погрешна дума и си мъртъв.

Изведнъж се ядосах.

— Не обичам да ме командват. Ще отида на Мълхолънд Драйв и ще пречукам онзи мръсник.

— Само ще го улесниш. Ще те хванат, преди да си прекрачил прага. Прави, каквото ти казвам.

Мълчах.

— Чу ли?

— Да.

— Ще правиш ли каквото ти казвам?

— Имам ли избор?

— Не.

— Тогава ще те послушам.

Чух го да въздиша, но не разбрах дали е от облекчение.

— Сега бързо си разкарай задника оттам и ми се обади утре, в шест вечерта. Ще ти разкажа какво съм направил.

— Добре.

— Внимавай — предупреди ме. — Наел е професионалисти. Те не си играят, а вършат работа.

Затвори телефона.

— Наред ли е всичко? — попита сестрата от рецепцията.

— Чудесно е. Благодаря — отвърнах и се запътих към вратата.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Разбрах, че съм направил грешка в момента, в който излязох на паркинга и видях двамата мъже до ролса. Зарекох се друг път да слушам Лонерган. Можех да им избягам, ако не ме бях видели в момента, когато и аз ги забелязах. Ако се бях затичал, щях да получа куршум в гърба. Продължих към валианта, все едно че нищо не се е случило. Наблюдавах ме как се качвам в малката кола, вадя ключа и запалвам мотора.

По-високият от двамата заобиколи ролса и сложи ръка на полуотворения ми прозорец.

— Знаеш ли чий е този ролс?

— Не.

— Търсим един тип, висок колкото теб. Той кара ролса. Да си го виждал в болницата?

— Ченгета ли сте?

— Частни. Не си е плащал редовно.

Погледнах ролса, после него.

— За двайсет долара ще ти помогна да запалиш колата.

Идеята не му хареса.

— Не се прави на много умен — изръмжа. — Виждал ли си го?

— Не. Не съм срещал човек с такава външност.

Дръпна си ръката.

— Добре. Сега се разкарай.

Включих на задна и потеглих.

— Чакай! — извика след мен другият.

За момент се изкуших да натисна газта и да изчезна. После видях сребристосиньото дуло на магнум 357, снабден със заглушител, и промених решението си. Не можех да избягам от куршума. Спрях.

Едва сега забелязах, че от другата страна на ролса е паркиран седан. Вратата му се отвори. Видях, че отзад някой лежи на пода.

— Ей, ти! — заповяда мъжът. — Излизай!

Фигурата бавно се изправи. Видях кой е, но се постарях да запазя самообладание. Втрених се в лицето на Дениз и наум зачетох

молитва.

— Познаваш ли го? — изръмжа онзи.

На едната ѝ буза огромна синина, очите ѝ бяха подпухнали. Вкопчих се в кормилото, за да скрия треперенето на ръцете си. Тя примигна.

— Не — промълвиха изранените ѝ устни.

Мъжът отново се обърна към мен. Затаих дъх. Той кимна.

— Махай се оттук.

Запалих пак мотора и тръгнах, а той набута Дениз обратно в колата и хлопна вратата след нея. Двамата се приближиха към ролса и се облегнаха на купето му.

В огледалото забелязах, че ме проследиха с поглед, докато изляза от паркинга и завия към изхода. После ми обърнаха гръб. Може би щях да продължа, ако не бях видял лицето на Дениз, втренчено в мен през задното стъкло на седана.

Това ми стигаше. В гърлото ми се надигна горчилка. Невинните. Защо все невинните? Същото чувство бях изпитал във Виетнам, когато след една битка открихме в селото разкъсаните от куршуми тела на жени и деца.

Бях почти на изхода, когато го направих. Беше рефлекс, лишен от всякаква мисъл. Обърнах колата обратно, включих на ниска предавка и натиснах газта до край. Малкият валиант едва не се откъсна от паважа.

Мъжът с пистолета понечи да се изправи и вдигна ръка. Видях изуменото му лице, рязко завъртях кормилото и колата ми ги прикова към ролса.

Чух пращане и болезнени стонове, а малкият валиант се отдели от ролса, както се разминават количките от лунапарк. Отново завъртях кормилото, обърнах колата, спрях я и изскочих навън.

Лежаха проснати на земята. Краката им изкълчени и счупени образуваха странен ъгъл спрямо телата им. Въоръженият беше мъртъв, с глава, забодена в бронята на ролса. Другият се опитваше да седне, плъзгайки ръка по автомобила. По пребледнялото му от болка лице бяха избили капчици пот. Оръжието му се търкаляше до него.

Прибрах го, докато Дениз се измъкваше от седана. Плачеше. Не ѝ оставих време за обяснения.

— Влизай в колата.

Стоеше като замръзнала. Грубо я блъснах.

— Всичко е наред. Качвай се.
Не помръдна. Наведох се над ранения.

— За кого работиш?

— Разкарай се, мръсник такъв.

Дръпнах предпазителя на пистолета и насочих дулото между краката му.

— Един изстрел и си импотентен.

Сви устни.

Забих дулото в слабините му. Почти изпищя.

— Не знам!

— Лъжеш — престорих се, че ще натисна спусъка.

— Не! — изскимтя той. — Изпратиха ни поръчката от източните щати. Един бон, за да те очистим.

Вгледах се в лицето му. Няма човек, способен да лъже с пистолет в слабините.

— Джони искаше да те очисти още когато се приближаваше към паркинга. Аз го спрях.

— Той казва истината, Гарет — намеси се неочаквано Дениз. — Чух го.

— Влизай в колата — наредих ѝ, продължавайки да го държа на прицел.

— Спасих ти живота — пищеше той. — Нейния също.

Изправих се и спуснах предпазителя.

— Ще ти изпратя картичка с благодарности.

Хванах ръката ѝ и я бутнах към валианта. Вратата от другата страна беше смачкана, затова я прехвърлих през седалката на шофьора и влязох след нея. Излязохме от паркинга, точно когато на вратата на болницата се появи човек.

Отминахме поне четири къщи, преди да проговоря.

— Как те хванаха? — запитах.

— Бяха спрели пред редакцията, когато излизах. По-високият ме попита дали си вътре. Обясних им, че си в болницата. Интересуваха се дали още караш ролса. Нещо ме накара да ги излъжа, че си тръгнал с него. После поискаха да разберат адреса на болницата. Отвърнах им, че не го зная. Тогава ме вмъкнаха в колата и ме пребиха. — Избухна в сълзи. — Не исках да им го казвам, но те не спираха да ме удрят.

Прегърнах я и я притеглих към себе си.

— Всичко е наред. Не се тревожи.

След малко се поуспокои.

— Кой бяха тези хора? Защо те търсеха?

— Бившите приятелчета на Боби стават груби. Не им е харесало как се държах миналата нощ.

— Това, което направи току-що, също няма да им хареса.

Хвърлих поглед към нея, за да видя дали се шегува. Говореше сериозно. Усмихнах се. Имах право.

— Какво смяташ да правиш?

— Трябва да се махна от града за известно време. Лонерган ще оправи нещата. Още не съм решил къде да отида.

— Знам едно място — предложи тя. — Никога няма да ни намерят.

— Нас ли?

— Без мен няма да те пуснат. Трябва да те доведе някой член.

— Какво е това място?

— Фермата на Преподобния Сам във Фулъртън.

— Там не живеят ли някои от момчетата от работилницата?

— Да.

— Тогава не мога да отида. Търся място, където никой няма да ме познава.

Погледна ме.

— Ако си боядисаш косата в черно, няма да те познае и собствената ти майка.

Около седем часа същата вечер седях в една мотелска стая край магистралата. По лицето ми имаше фон дьо тен, а боядисаната ми коса беше скрита под найлонова шапка. Обадох се в редакцията, вдигна ми Верита.

— Къде си? — попита. — Звъняхме в болницата, но казаха, че си излязъл преди два часа.

— Имам неприятности. Лонерган ме посъветва да замина за няколко дена. Не мога да ти обяснявам по телефона, но всичко ще се нареди.

— Сигурен ли си?

— Да. Само трябва да се погрижиш списанието да излезе навреме. Там ли са Пърски и Ейлин?

— Да.

— Нека вдигнат слушалките на дериватите. — Чух изщракване.
— Ейлин, ще те помоля за една голяма услуга. Искam да подготвиш следващия брой.

— Гарет, не знам...

— Много е важно списанието да излиза редовно. Разбра ли?

— Разбрах.

— Благодаря ти. Как върви статията?

— Било по-сложно, отколкото си мислех.

— Добре. Гледай да стане. Можем да отворим такава рубрика.

Пърски?

— Да, Гарет.

— Внимавай с печатницата. Искam Ронци да получи седемдесет и пет хиляди екземпляра.

— Току-що ми се обади. Искаше да говори с теб. Мисля, че се тревожи за поръчката.

— Ще му се обадя веднага щом свършим. Важното е работата да не спира. Ако пропуснем дори един брой, ще се провалим.

— Да търся ли репортери — попита Ейлин.

— Прави каквото сметнеш за нужно. Докато ме няма, ти си редактор. Поверявам ти списанието.

— Какво да правим със сметките? — намеси се Верита.

— Ще ги плащаш. В банката имат образец от твоя подпис — огледах се. Дениз ми правеше знаци. Вече трябваше да изплакна боята.
— Между другото, потърси си нова кола. Тази я направих на салата.

— Ранен ли си? — разтревожи се тя.

— Нищо ми няма. Не се притеснявай. Ако следващият брой излезе, можем да си позволим да ти купим нова кола. — Дениз подскочаше около мен и сочеше главата ми. — Трябваше да затварям. Ще ви се обадя след няколко дни.

Прекъснах връзката.

— Имам още един разговор — обясних на Дениз и набрах номера на Ронци.

— Гарет — представих се, когато вдигна. — Какво става?

— Обадиha ми се от източните щати. Имаш врагове.

— Какво от това?

— Изпратили са по петите ти наемни убийци.

— Знам. Лонерган ще се оправи. Станала е грешка.

— Ако умреш, никой няма да пита дали е било грешка.

— Какво искаш да кажеш?

— Приятелите ми обещаха, че ако станем съдружници, няма да ти се случи нищо. Никой не се заяжда с членове на семейството!

— Кога трябва да ти отговоря?

— До двацет и четири часа.

— Ще ти се обадя пак. Уговорката за седемдесет и пет хиляди екземпляра си остава, нали?

— Разбира се. Сделката си е сделка.

— Това исках да чуя — рекох и затворих телефона. Погледнах Дениз. — Какво ще правим сега?

— Ще ти изплакнем косата — поясни тя, нахлузвайки чифт гумени ръкавици.

Влязох в банята и си пъхнах главата под умивалника. Два пъти ме насапуниса и ме изплакна. Когато вдигнах глава и се видях в огледалото, трябваше да призная, че е имала право.

Не знам какво би помислила майка ми, но аз самият не се познах.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Минаваше полунощ, когато най-накрая спряхме на калния път пред фермата. Прозорците бяха тъмни, цареше тишина. Изключих мотора и изгасих фаровете. Обърнах се към Дениз.

— Изглежда, всички спят.

— Няма значение — тя излезе от колата. — Стаите за гости винаги стоят отключени.

Последвах я по стълбите към терасата. Влязохме в къщата. Чувахе се само скърцането на дъските под краката ни. Спънах се в някакъв стол.

— Дай ръка — прошепна.

Все едно, че играехме на „сляпа баба“. Не виждах къде ме води, но изглежда, че тя се ориентираше отлично. Повече не се блъсках в стени, нито пък се спъвах в мебели.

Спах пред някаква врата и тя тихо почука.

— За всеки случай — прошепна.

Никой не се обади. Отвори вратата, въведе ме и безшумно я затвори след нас.

— Имаш ли кибрит? — попита.

Претърсих джобовете си и й го подадох. Драсна клечка. Бързо огледах малката стая. До отсрещната стена имаше тясно легло и шкафче, върху което се мъдреше порцеланов леген и кана за вода. Над шкафчето висеше огледало. До другата стена беше поставен дървен гардероб, а над него проблясваше малко прозорче. Клечката изгасна.

В тъмнината я чух да прекосява стаята и да отваря едно от чекмеджетата на шкафчето. След малко запали друга клечка. Извади свещ и приближи пламъчето към фитила. Обля ни жълтеникава светлина и тя постави свещта в свещника до легена.

Вдигнах поглед и видях крушката на тавана.

— Защо просто не включиш осветлението? — поинтересувах се.

— Захранването се изключва автоматично след девет вечерта. Така пестим електричество. Освен това, тук денят започва рано. В пет часа всички са готови за работа. Малцина стават след девет.

— Много хора ли живеят тук?
— Трийсет или четирийсет души. Зависи.
— От какво?
— От желанието им. Повечето са деца. Опитват се да се откажат от някой лош навик.
— Наркотици?
— И алкохол.
— С какво се занимават?
— Работят във фермата. Молят се. Получават помощ.
— Какво отглеждате тук?
— Хора. Така казва Преподобния Сам.
Помълчах. После кимнах. Вероятно той има право.
Поне се опитва. Извадих от джоба си цигара и я запалих на свещта. Когато се обърнах към нея, беше събула обувките си и се беше изтегнала на леглото.
— Уморена ли си? — попитах.
Кимна, без да сваля очи от мен.
— Аз също — свалих си сакото. — Дали ще можем да се съберем на това легло?
Гледаше ме втренчено и мълчеше. Изведнъж се разтрепери и очите и се изпълниха със сълзи.
— Какво има? — огледах се. Разбрах, че е видяла пистолета, пъхнат в колана ми. Извадих го и го оставих върху шкафчето.
— Страх ме е — прошепна през треперещите си устни.
Отпуснах се на ръба на леглото и я притеглих към себе си.
— Всичко свърши. Няма от какво да се страхуваш.
— Щяха да те убият.
— Не успяха.
— Ще се опитат пак.
— След няколко дни Лонерган ще оправи нещата. Отново ще заживеем нормално.
Вдигна очи към мен.
— Щеше ли да убиеш онзи човек, ако не бях те спряла?
— Не знам. Когато се върнах от Виетнам, бях намразил насието. Беше ми дошло до гуша. Но когато видях лицето ти, просто престанах да мисля. Ядосах се. Повдигнах лицето ѝ и прокарах пръст по бузата ѝ.

— Утре ще светнеш цялата.

Не ме разбра.

— Ще имаш синини — поясних.

Изправи се пред огледалото, преди да съм довършил изречението.

— Изглежда ужасно.

Усмихнах се.

— Виждал съм и по-лоши неща.

— Не мога ли да направя нещо.

— Наложил го със сурово месо.

— Нямаме.

— Студен компрес. Лед.

— И това нямаме.

— Тогава ще си имаш синина.

— Предполагам. Грозна ли съм?

Сдържах, усмивката си.

— Не.

Внезапно се извърна и духна пламъкът на свещта.

— Така няма да ме виждаш.

— Не ми беше неприятно.

— На мен пък ми беше. Не обичам да изглеждам грозна.

Дръпнах си от цигарата. Светлината прогони за миг тъмнината и видях, че си разкопчаваше блузата. Чух изшумоляване на дрехи, после се сви до мен в леглото. Обърнах се да я докосна. Вече беше под одеялото.

— Гарет...

— Да?

— Мога ли да те съблека? — Без да дочака отговора ми, коленичи, разкопча ми ризата и я смъкна. Захвърли я на пода. Пръстите ѝ докоснаха гърдите ми.

— Студено ли ти е?

— Не — протегнах ръце към нея.

Внимателно ме отстрани.

— Още не.

Устните ѝ, езикът ѝ и зъбите ѝ се движеха по гърдите ми, галейки, облизвайки и хапейки, докато ръцете ѝ разкопчаха колана ми

и спуснаха ципа. Джинсите се свлякоха около глезените ми, а нейните ръце се склучиха около члена ми.

— Колко е голям! — прошепна и притисна буза към корема ми, опитвайки се да го достигне с устни. Усетих нежния допир на зъбите ѝ.

— Стига толкова — възпротивих се и се опитах да я отстраня.

Гласът ѝ прозвуча обидено.

— Какво има, Гарет? Не ти ли харесва?

Разсмях се.

— Прекрасно е, но ако не си сваля дънките, ще се спъна.

Твърдото и тясно легло беше много подходящо за забавления, но можехме да спим на него само ако и двамата лежахме настрани. Залепих гръб до стената и проврях ръка под главата ѝ. Тя се облегна на мен и се сгуши в обятията ми.

— Удобно ли ти е? — попитах.

— Ъ-хъ.

Затворих очи.

— Хубаво ли ти беше? — прошепна.

В това отношение не съществуваше пропаст между поколенията. Всички жени питаха едно и също.

— Беше чудесно.

Помълча и след малко се обади пак.

— Усещам, че пак се възбуждаш.

— Да се опитаме да поспим. Ще ми мине.

Отърка в мен задните си части.

— Така няма да стане.

— Хайде, сложи го в мен — прошепна възбудено. — Искам да заспим така. — Леко раздвижи крака и членът ми се плъзна в нея. Провря ръка между бедрата си и ме погали. — Толкова е хубаво. Бих искала да можеш целият да влезеш в мен.

Известно време не помръдвахме, започнах да се унасям.

— Гарет, момичета ли предпочиташ или момчета?

— Момичета. Хайде да спим.

— Искам да правиш с мен всичко, което си правил с останалите.

— Тогава да започнем от съня.

— Искам да бъда всичко, което някога си желал. Обичам те, Гарет. Ти си прекрасен. Не познавам по-добър човек от теб.

Това беше краят. Миг по-късно тя спеше, но аз вече не можех да мигна. Тихичко се измъкнах от леглото, облякох се, прибрах си пистолета и препъвайки се, потърсих вратата към трапезарията.

Най-накрая се озовах навън. Бледата светлина на зората осветяваше небето. Запалих цигара. Утрото беше прохладно, загърнах се в самото си. Зад мен изскърца врата. Мълниеносно сграбчих пистолета и се обърнах.

Беше едър брадат мъж. Носеше овехтяла риза, затъкната в избелели дънки. Тъмните очи се взряха в дулото. Гласът му беше спокоен.

— Можеш да свалиш пистолета. Тук си добре дошъл. Аз съм брат Джонатан.

Усмихнах се. Топлината в очите му сякаш смекчаваше думите.

— Между другото следващия път, когато си боядисваш косата, не забравяй да си боядисаш и веждите.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Прибрах пистолета, а той се приближи и застана до мен.

— Твоя ли е колата?

— Да.

— Сякаш я е прегазил камион.

Не отговорих.

— Няма да е лошо да я прибереш в хамбара. Около осем сутринта оттук минава пътната полиция.

Изглежда ме.

— От ченгетата ли се криеш?

— Не — тук поне не излъгах.

— Все пак се криеш от някого.

— Така е. — Хвърлих цигарата в калта пред къщата и се загледах как искрите се разпиляват и постепенно угасват. Бях решил. Повече не можех да остана и на това място. На дневна светлина изглеждаше прекалено открито и достъпно.

— Бихте ли предали нещо на Дениз?

— Да й предам? — в гласа му прозвуча недоумение.

— Кажете й, че съм решил да си тръгна. Помолете я да поддържа връзка с редакцията. Щом всичко отшуми, ще се върна. — Поех по стълбите.

— Няма нужда да си тръгваш, Гарет. Тук си в безопасност.

Думите му ме спряха.

— Откъде знаете името ми?

Подсмихна се.

— Не се тревожи. Не умея да чета мисли. Дениз ми се обади от мотела, преди да тръгнете насам. Каза, че ще те доведе и че никой не трябва да знае къде си.

— Не е трябвало да го прави.

— Не й се сърди. Рано или късно щеше да ми признае истината. Тук нямаме навика да лъжем.

— Колкото повече хора знаят кой съм, толкова по-опасно става. За всички. Няма да остана тук.

— Единственото име, с което ще ти се наложи да се представяш, е „Брат“. Ще запазим тайната ти.

Мълчах.

— Къде ще отидеш? Изглеждаш съсипан. Спал ли си миналата нощ?

Погледнах го.

— На това тясно легло?

— Тясно легло ли? — за миг изглеждаше смутен, после лицето му се озари от широка усмивка.

— Завела те е в една тясна стая, нали? Само с гардероб и шкафче?

Кимнах.

— Започна да се смее.

— Какво смешно има?

— Малка хитруша — изкикоти се той. — Казах й да те заведе в голямата стая. Там има две легла.

Изгледах го втрещено, после и аз се разсмях. Всяка жена, независимо от възрастта си, съхранява у себе си момичето, а всяко момиче е и жена.

— Ела — покани ме той. — Ще те почерпя кафе и ще те заведе да полегнеш. Започвам да разбирам защо изглеждаш уморен.

Скрих колата в хамбара и го последвах в кухнята. Беше просторно помещение в задната част на къщата, обзаведено с голяма старомодна печка, водата в чайника вече кипеше. Направи две чаши нес кафе и се настанихме около дървената маса.

— Трябва да свикнеш с нашия режим — предупреди ме той. — Иначе ще се набиваш на очи.

— Нямам нищо против. Не искам да изпъквам.

— Събуждане в пет, службата е в пет и половина. В шест часа вече работим на полето. Обядът е в единайсет, после се връщаме на работа до три и половина. Свободен си до шест часа, когато вечеряме, а след вечеря — до девет, когато гасят осветлението.

— Водите здравословен живот.

— Така е. Колко смяташ да останеш?

— Не знам. Най-много две седмици, може би само ден-два.

— Трябва да те помоля да ми предадеш пистолета. Когато си тръгваш, ще ти го върна.

Подадох му го. Провери дали предпазителят е спуснат и го остави на масата.

— Грозна играчка.

— Разбираш ли от оръжие?

— Когато срещнах Преподобния Сам, бях ченге в оставка, лутах се и не знаех какво да правя. Той ми даде вяра. Животът ми отново придоби смисъл. — Погледна ме. — Вярваш ли в Бога?

Очите ни се срещнаха.

— Всъщност не.

В гласа му долових съжаление.

— Жалко, изпускаш нещо хубаво.

Не отговорих.

Погледнах си часовника.

— Наближава пет. Ще те заведе в стаята, преди останалите да се събудят, иначе няма да успееш да заспиш. Потърси ме, когато станеш. Ще бъда наоколо.

Събудих се в три и половина следобед. Дрехите ми бяха изчезнали. На стола бяха закачени памучна карирана риза и чифт джинси „Ливайс“, подобни на тези на отец Джонатан. Тръгнах бос към банята и влязох под душа. Нямаше топла вода, а студената ме събуди окончателно. Излязох, тракайки със зъби, като се разтривах енергично с грубата кърпа. Едва успях да си обуя джинсите и вратата се отвори.

Беше Дениз, грейнала в усмивка.

— Събуди ли се вече?

Кимнах.

— Идвах преди час. Още спеше. Брат Джонатан ти изпраща бръснач и молив за вежди.

— Сърдиш ли ми се?

— Не.

— Но не ми отговаряш.

— Нямам какво да кажа. — Взех бръснача и молива и се върнах в банята. Застана на вратата и ме наблюдаваше как се бръсна. Видях отражението ѝ в огледалото. — Синината ти е по-малка, отколкото очаквах.

— Гримирах я — изглеждаше отвратително. Приближи се към мен. — Искаш ли да ти боядисам веждите?

Кимнах. Последвах я в спалнята и се отпуснах на ръба на леглото. Застана пред мен и с леки движения започна да прокарва молива по веждите ми. Топлината ѝ ме облъхна и сложих ръце на кръста ѝ.

— Защо ме заведе в онази стая?

Спря и ме погледна.

— Започнах да се страхувам, че никога няма да се любим, защото ме смяташ за дете.

— Така ли постъпваш с всички, които ти харесват?

— Никой друг не ми е харесвал толкова много.

— Защо точно аз?

Навлажни с език върха на молива и продължи да ме боядисва.

— Нямам представа. Но всеки път, когато съм близо до теб, се възбуждам.

— Дори сега?

Кимна.

— Мислиш ли, че съм ужасна?

— Не. Просто не те разбирам.

— Значи никога не си обичал истински. — Остави молива. — Мисля, че се справихме. Виж се в огледалото.

— Справихме се — потвърдих, взирайки се в непознатия образ.

— Брат Джонатан би искал да присъстваш на срещата на преминалите в пето ниво.

— Кога?

— В четири часа.

— Колко ще трае? В шест трябва да се обадя на Лонерган.

— Около час. — Внезапно се усмихна. — Радвам се. Отивам да ти донеса нещо за хапване. Ще идем на срещата заедно.

Стаята нямаше прозорци, не беше по-голяма от четиринайсет фута, а високият скосен покрив се спускаше рязко от централната греда. Когато влязохме, вече имаше шестима други — трима мъже и три жени. Седяха по двойки, всяка двойка с лице към стената, вперили поглед в дървен барелеф на Христос на кръста. Единствената светлина идваше от свещите, поставени пред всяко изображение.

Следвайки примера на Дениз, събух обувките си пред прага, запътих се към мястото ни до отсрещната стена и се отпуснах до нея на голия под. Никой не ни погледна. Миг по-късно край вратата се чу шум. Надникнах през рамо. Беше брат Джонатан — бос, с кафяво расо до глезените. Без да пророни дума, затвори вратата, заключи я, запъти се към центъра на стаята и се отпусна на пода. За момент настъпи тишина, после заговори.

— Преди две хиляди години Той е дошъл между нас. Човек сред човеците. Но той е бил също Син Господен и е слязъл на Земята, за да изкупи греховете ни и да ни освободи от страхове. Заради нашите грехове и заради страховете ни Той е дал живота Си на кръста. Погребали Го в малка пирамида, построена от евреите преди хиляди години, след бягството им от Египет. През върха на тази пирамида Господ върнал живота на единствения Си Син и Исус се вдигнал от гроба, възвестявайки посланието си: „Умрях заради вас, за да дам и на вас вечен живот. Върху мен сложете и греховете, и вярата си и ваше ще бъде царството небесно.“

Останалите откликнаха с „Амин“. Брат Джонатан продължи: „Оттогава човекът се опитва да изкачи стъпалата на пирамидата към небесата, но собствените му слабости го теглят назад. Истината възсия едва когато Преподобния Сам откри принципа на Седемте Нива. Човекът не може да достигне Господа, докато не се освободи от седемте смъртни греха — надменността, алчността, похотливостта, яростта, лакомията, завистта и леността. Колкото повече грехове има човек, на толкова по-ниско ниво живее и толкова е по-отдалечен от Господа. Колкото по-малко са греховете му, на толкова по-високо ниво живее и толкова е по-близо до Господа. Само от най-високото ниво човекът може да се изкачи до върха на пирамидата и да застане в чистата Божия светлина. Преподобния Сам ни показва, че всички сме способни да го направим. Той ни протегна ръка, за да ни възвиси до чистата Божия светлина. Дано Господ го пази. Слава на Бога и Исус Христос. Амин.“

Всички се размърдаха и отговориха в един глас.

— Амин.

Отново настъпи тишина.

Наруши я мекият глас на брат Джонатан:

— Събрали сме се тук, застанали на петото ниво от пътя към небесата. Предстои ви да изкачите пет нива, за да достигнете чистата светлина на върха. Ще започнем, изповядвайки един пред друг греховете, които най-силно ви тревожат. Кой ще се изповяда пръв?

В настъпилата тишина прозвуча гласът на Дениз.

— Аз, братко.

— Какъв грях ще изповядаш, сестро?

Огледах се. Никой не поглеждаше към нея. Всички седяха тихо, със скръстени ръце, с поглед, втренчен пред себе си. Дениз също не откъсваше очи от разпятието.

— Грешна съм в похотливост, братко.

Затвори очи и продължи с тих глас.

— Преди няколко седмици срещнах един мъж. Оттогава тялото ми гори, съзнанието ми е изпълнено с похотливи образи и желания. Когато го виждам, краката ми се разтреперват и страстта надделява. Лежа в леглото си и мастурбирам, а образът му е пред очите ми. В желанието си да се любя с него се отдадох на други мъже и използвах телата им, за да задоволя собствената си похот. Любих се и с него, но желанието ми не е утолено. Страстта ми е непокътната. Мисля само за секс. Робувам на похотта си и не мога да мисля за нищо друго.

Гласът ѝ затихна и тя сведе глава. Виждах, че плаче. След малко тихо добави:

— Признавам греха си и моля Господа да ме напътства.

— Да се помолим с нашата сестра — подкани брат Джонатан. Последва приглушено мърморене и той продължи. — В очите на Господа има само любов, сестро, а любовта има различни форми. Любов на тялото и любов на духа. Понякога можем да изразим любовта си само чрез тялото. Вгледай се в сърцето си, сестро. Възможно ли е да изпитваш към този мъж истинска любов?

Дениз прошепна:

— Не знам, братко. Досега чувството ми беше само физическо. Знам, че той не ме желае толкова силно, колкото го желая аз, но това не намалява страстта ми, дори когато говоря сега, ме обзема похот и изгарям от желание.

— Готова ли си да предадеш желанията си на кинетичния проводник?

— Да, братко.

— Тогава се приближи, сестро.

Дениз бавно се надигна. Очите ѝ бяха притворени, като в полусън. Обърна се и тръгна към брат Джонатан, разкопчавайки ризата си. Когато го доближи, я съблече, а миг по-късно събу и джинсите си. Простря се гола на пода пред него.

— Сестра Мери и сестра Джийн ще държат ръцете и краката на сестра Дениз. Другите ще се обърнат с лице към нея, за да се молим заедно.

Две от момичетата се изправиха и се приближиха към Дениз. Всяка я целуна по устните. Едната седна по турски до главата ѝ и хвана ръцете ѝ, а другата се отпусна в краката ѝ, обгръщайки глезените. Огледах останалите. Лицата им бяха замислени, не изразяваха любопитство. — Очевидно тази гледка им беше позната.

Брат Джонатан се размърда и видях до него нещо, което приличаше на малък трансформатор. В ръката си държеше подобие на стъклен жезъл, не по-дълъг от един фут. Черен кабел свързваше жезъла с трансформатора, усърдно настройван от брат Джонатан. Чу се прашене и от жезъла заискри синя светлина. Във въздуха се разнесе лек аромат на озон. Светлината в жезъла се усили, хвърляйки странен блед отблясък върху лицата ни. Пращенето стана по-силно.

Брат Джонатан вдигна жезъла над главата си.

— Господи! В името на твоя син Исус Христос те моля да се вслушаш в повика на нашата сестра по грях, когато те зове чрез силата на енергията, с която си ни вдъхнал живот.

— Амин — този път отговорът беше по-звучен.

Брат Джонатан бавно отпусна жезъла. Очите на Дениз бяха затворени, тя не помръдваше.

— Готова ли си, сестро?

— Готова съм, братко — прошепна.

Докосна дясната ѝ ръка с жезъла. Шумът на прашенето се усили, ръката ѝ потръпна и замря. Бавно го прокара към рамото ѝ, след това по другата ръка. Дениз помръдна едва когато жезълът стигна гърдите ѝ. Отначало леко се гърчеше, после тялото ѝ започна диво да се мята към жезъла, сякаш всеки момент щеше да получи оргазъм. Накрая започна да стене и аз разбрах какво усеща. Миналата нощ в леглото стенеше по същия начин.

Зърната на гърдите ѝ скочиха, когато жезълът ги докосна, а тя не спираше да се мята. Сега разбрах защо бяха необходими двете момичета. Ако не бяха те, нищо нямаше да я задържи.

— Господи! — изкрещя. Жезълът се движеше по корема ѝ и тя гърчеше бедра към него, сякаш беше жив орган. — Не мога да спра. — Проплака. Сега приближаваше влагалището ѝ. Искam го! — изпищя.

Брат Джонатан задържа жезъла над влагалището. Лицето му беше безстрастно. Тя продължаваше да се гърчи и да крещи.

— Господи, не мога да спра! Не мога да спра! — Лицето ѝ се кривеше в агония, докато мятеше глава. Исусе! Това е прекалено! Прекалено! — Гласът ѝ премина в пронизително скимтене. Изведнъж тежко се отпусна назад с преbledняло лице и затворени очи.

Брат Джонатан бавно прокара жезъла по краката ѝ, докато достигна стъпалата. После докосна трансформатора. Светлината в жезъла бавно угасна и той го остави настрана. Тя лежеше неподвижно. Чуваше се само дишането ни.

Брат Джонатан погледна двете момичета и те се върнаха на местата си в кръга.

Дениз отвори очи.

— Свърши ли?

Кимна.

— Да. Ще можеш ли сама да се върнеш в стаята си?

Тя седна и посегна към ризата си.

— Мисля, че съм добре. — Той я подкрепи, докато си обуваше джинсите. — Благодаря ти, братко Джонатан — каза най-накрая. — Благодаря и на вас, братя и сестри. Обичам ви.

— Обичаме те, сестро — отвърнаха в един глас.

Брат Джонатан се изправи, сложи ръце на раменете ѝ и я целуна по устните.

— Помни, сестро, тялото е само плът. Живот ни дава душата, а любовта обединява и двете.

Тя кимна, обърна се и без да ме погледне, отключи и излезе.

Брат Джонатан ми хвърли съчувствен поглед.

— Благодаря ви, братя и сестри. Срещата ни свърши. Мир и любов.

— Мир и любов — отговориха и един по един напуснаха стаята.

Изправих се и изчаках всички да си тръгнат. Брат Джонатан коленичи до трансформатора и го покри.

— Това нещо наистина ли действа?

— Мойсей е говорил с Господа с помощта на пламнал храст.

— Не е едно и също.

Гласът му беше спокоен.

— Всяко нещо, което помага на хората да говорят с Бога действа.

— Благодаря ти, братко Джонатан.

— Мир и любов — пожела той.

На прага си погледнах часовника. Наближаваше шест. В момента за мен беше по-важно да говоря с Лонерган, а не с Господа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

В ухото ми прозвуча умореният шепот на Лонерган.

— Някога хрумвало ли ти е да се преместиш в Мексико?

— Не мога да им пия водата. Получавам колики.

— Не ме улесняваш. Не им харесва, че си се държал така с техните момчета.

— Значи сме квит. И на мен не ми харесва мисълта да ме убият. Признай си, чичо Джон, можеш ли да се разбереш с тях или се отказваш?

Чух тиха въздишка и осъзнах, че той вече не е чичо Джон, когото познавах в детството си. Наближаваше седемдесетте и времето не му прощаваше.

— Не знам — призна. — Отначало просто са се наели да те убият срещу заплащане, сега въпросът е личен. Единият от хората им ще остане инвалид.

— Лоша работа.

— Трябва ми примамка. Нещо, срещу което да се пазаря — изкиска се сухо. — Освен теб, разбира се.

— Ронци обеща да оправи нещата, ако станем партньори.

— Казал ти го вчера, преди да узнае какво се е случило на паркинга. Тази сутрин ме помоли да ти предам, че предложението отпада.

— Трябваше да му се обадя довечера.

— Недей. Сигурно му подслушват телефона. Ще те заловят, преди да си приключил разговора.

— Тогава какво да правя?

— Нищо. Крий се. Може би след седмица-две ще се успокоят и ще можем да разговаряме.

— А списанието? Имахме материал само за този брой. Ще спре да излиза.

— Нека. Да не би да искаш да завият трупа ти в него?

Мълчах.

— Гарет?

— Да?

— Не прави глупости. Трябва ми време.

— Имаш достатъчно време, чичо Джон, аз нямам. Ако списанието не излезе две седмици поред, отново ще се окажа на улицата.

— Поне ще бъдеш жив. Ще си намериш друго забавление.

— Естествено — окачих слушалката и чух как монетите паднаха в автомата. Обърнах се, на няколко крачки зад мен стоеше Дениз.

— Дойдох да те заведа на вечеря.

Кимнах и се присъединих към нея.

— Съжалявам — извини се тя.

— За какво?

— Влоших положението ти. Не трябваше да им казвам къде си.

— Ти не си виновна.

Хвана ме за ръка и спря.

— Държах се глупаво, нали?

Погледнах я, но не отговорих.

— Този път кинетичният проводник не подейства. За пръв път ми се случва. Според брат Джонатан ми трябва още няколко сеанса, докато се освободя от този грях.

— Сигурна ли си, че е грях?

— Не те разбирам.

— Нали Преподобния Сам ви учи, че любовта не е грях? Нали твърди, че е хубаво да се обичаме? Любовта има и физически смисъл.

— И брат Джонатан така казва. Но аз не съм сигурна. Никога не съм изпитвала подобно чувство. През цялото време искам да се любим. Само за това мисля. — Спряхме пред прага на столовата. — През цялото време говоря за себе си. А ти какво изпитваш към мен?

— Мисля, че си много красива.

— Нямам предвид това — прекъсна ме тя. — Как да постъпя с чувствата си?

Усмихнах ѝ се.

— Примири се с тях миличка. Налягат те само когато си млад. Скоро ще ги надраснеш.

В гласа ѝ прозвуча болка.

— Наистина ли мислиш така?

Не отговорих.

— Кажи ми истината.

И си получи истината.

— Имам достатъчно проблеми. Твоят е най-малкият.

Рязко се обърна и се затича по коридора, оставяйки ме сам на прага. Огледах помещението и видях, че брат Джонатан ме наблюдава. Посочи ми празното място до себе си.

На масата имаше още шестима младежи. Кимнах, но не пророниха нито дума. Бяха прекалено увлечени в яденето.

— Самообслужваме се. — Брат Джонатан ми посочи голямата тенджерка в средата на масата.

Задушеното говеждо с картофи и моркови беше непретенциозно, но вкусно. Топях си зальците в соса, защото нямаше масло. Налях си и чаша мляко. Оказа се студено и учудващо ободряващо. Никой не проговори до края на вечерята. Изправяха се един по един, пожелаваха „Мир и любов“ и напускаха.

Огледах се. Когато влязох, имаше около четирийсет души. Бяха останали само неколцина, които почистваха масите.

— Пия кафе в кабинета си — обади се брат Джонатан. — Искаш ли да те почерпя.

— Няма да откажа.

Кабинетът му беше малко помещение в преддверието на сградата. Затвори вратата и след няколко минути ми поднесе чаша нес кафе.

— Пийвам и по малко уиски — сподели.

— Мислех, че ви е забранено.

Усмихна се.

— Само с лечебна цел.

Кимнах.

— Не се чувствам много добре.

Наля в две чаши. Вдигна своята:

— Мир и любов.

— Мир и любов — отвърнах.

Гаврътна уискито като професионалист и отново си напълни чашата, преди да съм преполовил моята. Очите ни се срещнаха.

— Не можеш да останеш тук — рече. — Знаеш го.

— Защо? Заради Дениз?

— С това ще се оправя. Заради теб. Определили са награда за главата ти. След няколко дни ще те потърсят и тук.

— Дениз ли ти го каза?

— Не.

— Как разбра?

— Нали ти казах, че съм бивше ченге. Имам връзки. Говори се, че си избягал с Дениз. Скоро ще разберат къде би могла да отиде.

Мълчах.

— Съжалявам, но не мога да рискувам. Тук има прекалено много хора.

— Дори да си отида, ще намерят Дениз.

— Няма да я намерят. Тя заминава. До утре ще бъде на хиляди мили оттук.

Изпразних си чашата.

— Кога искаш да тръгна?

— Довечера, когато всички спят. Ще дойда да те взема. Чакай ме в малката стая, където те заведе Дениз. Дрехите ти вече са там.

Изправих се.

— Благодаря ти, братко Джонатан.

— Как си с парите? — поинтересува се той.

— Ще се оправя.

— Мир и любов.

— Мир и любов — отвърнах и излязох от кабинета.

Грижливо изгладени, дрехите ми висяха на закачалка на вратата. Бързо се съблякох и влязох в банята. Точно когато бях под душа, осветлението изгасна. Изругах, но си спомних, че се изключва автоматично. Завих се в грубата хавлия и тръгнах да търся свещ. Забелязах присъствието и едва когато я запалих.

Изоставена и беззащитна, седеше света на ръба на леглото. Гримът ѝ се беше изтрил и синината личеше.

— Отиваш ли си? — попита.

Не ѝ отговорих.

— Разбрах го, когато брат Джонатан нареди да ти донесат дрехите.

Избърсах се и посегнах към ризата си.

— Искам да дойда с теб.

— Не може — отсякох.

— Защо? — въпросът ѝ прозвуча детински.

— Защото могат да те убият. Брат Джонатан иска да предпази и двамата ни.

— Не ме интересува. Искам да бъда с теб.

Навлякох си панталоните и седнах на стола, за да си обуя чорапите и обувките.

Стана от леглото и коленичи пред мен.

— Моля те, вземи ме със себе си. Обичам те.

— Не мога. Съжалявам.

Скри лице в дланите си и се разплака. Гласът ѝ се чуваше като приглушено скимтене.

— Никога не постъпвам правилно. Мислех, че тук ще се чувстваме добре и ще бъдем в безопасност.

Докоснах косата ѝ. Улови ръката ми и я притисна към устните си.

— Ако остана тук, никой няма да бъде в безопасност. Нито ти, нито брат Джонатан, нито пък децата. А те нямат нищо общо.

— Не искам да оставам с теб завинаги — прошепна, без да откъсва устни от пръстите ми. — Знам, че няма да се задоволиш само с мен. Просто искам поне за кратко време да бъдем заедно. Когато вече не ме искаш, ще си тръгна.

Повдигнах лицето ѝ.

— Не става дума за това, миличка. То няма нищо общо. Достатъчно хора пострадаха. Не искам да довлека и тук тази мръсотия.

За миг остана безмълвна, загледана в дланта ми.

— Знаеш ли, че имаш две линии на живота? — попита.

— Не.

Проследи с пръст линията, която се издигаше от основата на дланта ми към показалеца.

— Нищо няма да ти се случи. Ще живееш дълго.

— Успокояваш ме.

— Но в момента двете линии на живота ти минават успоредно.

— Посочи центъра на дланта ми. — И едната прекъсва тук.

— Това хубаво ли е или лошо?

Очите ѝ останаха сериозни.

— Не знам. Означава, че единият ти живот прекъсва тук.

— Надявам се, че не е този, който е свързан с дишането.

— Не се шегувам — тросна се тя.

Не отговорих.

— Умея да гледам на ръка. Обикновено познавам.

— Вярвам ти.

— Лъжеш — отвърна кисело.

Усмихнах ѝ се.

— По-добре ли ще се чувстваш, ако се скараме?

Устните ѝ потръпнаха.

— Не искам да се караме. Не и през последната ни нощ.

— Тогава се успокой.

— Кога тръгваш?

— Брат Джонатан ще дойде да ме вземе.

— Значи около полунощ. Тогава прави последната си обиколка.

Имаме време да се любим за сбогом.

Изсмях се.

— Шегуваш ли се?

— Никак. — Изправи се и започна да си разкопчава ризата. —

Дори допирът до теб ме възбужда.

Спрях ръката ѝ.

— Няма да се справя, миличка. Имам си толкова проблеми, че едва ли ще успееш да ме възбудиш.

— Има най-различни начини.

Бях прав, а тя грешеше. Но това нямаше значение. Беше ѝ толкова забавно, че не се разбра кой е победител и кой е победен. Когато брат Джонатан почука на вратата, бяхме вече облечени.

Очите му обгърнаха гледката — смачканите чаршафи и всичко останало.

— Обърнах се към Дениз.

— Време е.

— Ще те изпратя до колата — заяви тя.

Мълчаливо се отправихме към хамбара. Брат Джонатан разтвори вратите. Скърцането отекна в нощта. Влязохме и се настаних в колата. Стариият валиант се държеше чудесно. Запали без капризи.

Брат Джонатан протегна ръка през отворения прозорец.

— Успех, Гарет. Мир и любов.

Обърна се и излезе от хамбара, оставяйки ме насаме с Дениз. Тя се наведе през прозореца и ме целуна.

— Ще се обадиш ли, когато се върнеш?

— Знаеш, че ще го направя.

— Ще те чакам тук.

Едва сега разбрах, че брат Джонатан не й беше споменал за предстоящото заминаване. Нямах да го научи и от мен, така че само кимнах.

— Обичам те — повтори и отново ме целуна. Отстъпи назад. — Мир и любов.

— Мир и любов — рекох, включих на скорост и излязох от хамбара. Потеглих по калния път и видях в огледалото как брат Джонатан обгръща раменете й и я отвежда към къщата. Завоят ги скри и зад мен остана само нощта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Забелязах кафявия хартиен плик на съседната седалка, едва когато спрях пред една бензиностанция на шосето към Сан Франциско. Продавачът провря глава през прозореца.

— Напълни я догоре — наредих.

Заобиколи колата, а аз отворих плика. Намерих хиляда долара в банкноти по един и сгъната бележка.

„Отървах те от пистолета. Иди в мисията «Мир и любов» на Преподобния Сам, на Норт Бийч в Сан Франциско и потърси брат Хари. Ще ти даде билет за утрешния полет до Хонолулу и ще ти каже към кого да се обърнеш там. Мир и любов.“

Нямаше подпис. Не беше необходим. Напъхах парите в джоба си, прочетох бележката още веднъж и я скъсах. Излязох от колата и хвърлих парченцата в кофата за боклук.

— Да проверя ли мотора? — попита продавачът.

— Огледай всичко — рекох и се запътих към тоалетната.

Когато излязох, ме чакаше с лист харния.

— Сипах бензин и налях вода в радиатора. Шест и петнайсет.

Дадох му седем долара и влязох обратно в колата. Беше пет и половина сутринта и вече съмваше, когато спрях пред мисията в края на Норт Бийч. Беше старо сиво здание, което приличаше повече на работилница, отколкото на жилищна сграда. Над празното място висеше табела: „Паркирането забранено, освен за посетители на мисията“. Спрях точно до зданието. Излязох от колата и се запътих към входа.

Още преди да успея да почукам, на прага се появи среден на ръст човек в кафяв костюм.

— Брат Гарет? — запита с тънък глас.

Кимнах.

— Аз съм брат Хари — представи се той и ми протегна ръка. — Мир и любов.

— Мир и любов — отвърнах. Ръката му беше нежна.

— Влезте. Чакам ви от четири часа сутринта. Бях започнал да се притеснявам.

Усмихнах му се.

— Валиантът не е най-бързата кола на света.

— Вече сте тук. Това е най-важното — отбеляза той, повеждайки ме по коридора. — Приготвил съм ви стаята. Може да подремнете, докато дойде време за самолета.

— В колко часа излита?

— Три и четирийсет и пет. Но не се тревожете. Ще ви заведе на летището навреме. — Отвори вратата и ме въведе в стаята. — Бихте ли ми дали ключовете от колата си?

Изгледах го учудено.

— Разбрах, че я търсят. Няма как да не я забележат на паркинга.

Подадох му ключовете.

— Какво ще правите с нея?

— Наредиха ми да я откарам на автомобилното гробище.

Нямах какво да кажа. Щом трябваше да се отърва от колата, това беше най-добрият начин. Заедно бяхме свършили добра работа.

Огледах оскъдно обзаведената стая. Имаше тясно легло, тесен стол, тесен гардероб и тясно прозорче. Прекрасна стая за слаб човек. Обзе ме внезапна умора. Не можех да мисля. Исках само да спя.

— След няколко часа ще ви донеса закуска. Няма да е лошо да не излизате от стаята. Не искаме никой да ви види.

Кимнах. Бях прекалено изтощен, за да говоря. Той затвори вратата след себе си и аз се проснах на леглото, без дори да се събличам. Успях само да си изхлузя обувките и потънах в дълбок сън.

Проспах закуската, но брат Хари ме събуди за обяд.

— Трябва да бъдете на летището един час преди полета — каза той, сякаш се извиняваше и постави таблата на стола.

— Добре. — Погледнах към подноса. Говеждо задушено. Трябваше да се досетя. — В момента не съм гладен. Ще хапна нещо на летището.

— Банята е там. Съветвам ви да се избърснете. Русата ви брада не се връзва с тъмните коси — и посочи съседната врата. — В

медицинския кабинет има бърснач.

Бърсненето и душът ми помогнаха. Усетих прилив на сили. Излязох от банята. Той беше още в стаята, задушеното говеждо също ме чакаше. Не ми се стори по-привлекателно.

— Имате ли нещо против да отидем на летището по-рано?

— Не. Веднага ли искате да тръгнем?

— Да. — Изведнъж ми дойде до гуша от тесни легла и малки стаи.

Той спря стария си форд феърлейн пред летището на Юнайтед Еърлайнс, бръкна в джоба на самото си и ми подаде някакъв плик.

— Върте е билетът ви. В Хонолулу ще ви посрещне брат Робърт. Той ще ви отведе в мисията.

— Как да го позная?

— Той ще ви намери.

— Благодаря.

— Няма защо — отвърна. — Мир и любов.

— Мир и... — не довърших. — Мога ли да ви попитам нещо?

— Разбира се.

— Защо правите всичко това? Дори не съм член на църквата ви. И все пак е била достатъчна само една дума на брат Джонатан?

— О, не — прекъсна ме той. — Не беше брат Джонатан. Той няма такава власт.

— Кой тогава? — разбрах отговора, още преди да съм изрекъл въпроса.

— Преподобния Сам — отвърна тихо. — Нищо в църквата не се случва без негово знание. Той се грижи за всички ни. Господ да го благослови. Мир и любов.

— Мир и любов. — Излязох от колата и го проследих с поглед, докато не се включи в движението по посока към града. В залата за пътници проверих разписанието. Беше едва два и половина. Оставаше час и четвърт. Запътих се към най-близкото заведение.

До бара нямаше места, така че се настаних на малка масичка. Сервитьорката ми донесе поръчката — двойно уиски с лед.

Доколкото разбирах, брат Джонатан веднага беше уведомил Преподобния Сам за пристигането ми в мисията. Джонатан не би могъл да уреди всичко сам. Имаше си нужда от организация.

Но защо Преподобния Сам е решил, че имаш нужда от закрила?

— Още едно двойно, сър?

Изненадано вдигнах поглед. Не бях усетил как изпразвам чашата. Сигурно разреждах уискито, изобщо не почувствах вкуса му. Кимнах.

Оставих питието на масата. Погледнах към часовника зад бара. Три без петнайсет.

— Имате ли телефон? — попитах.

— На входа, сър.

Платих сметката.

— Веднага се връщам — предупредих и си оставих чашата на масата. Взех дребни от касиерката и се обадох на Преподобния Сам.

Беше си у дома.

— Как е Боби? — попитах.

— По-добре. Според лекарите, в края на седмицата ще може да яде нормална храна. — Сниши глас. — Къде си?

— На международното летище в Сан Франциско.

В гласа му прозвуча облекчение.

— Значи заминаваш за Хонолулу?

— Самолетът тръгва след час.

— Чудесно. Когато Лонерган ми каза, че положението става опасно, разбрах, че трябва да ти помогна.

— Той ли те посъветва да ме изпратиш толкова далеч?

— Не. Казах му какво мога да направя и той го одобри. Дължа ти прекалено много, за да не ти помогна.

Мълчах.

— Уредил съм всичко. Ще се грижат добре за теб.

— Благодаря ти — рекох.

— Няма нужда да ми благодариш. Забърка се в тази история заради Боби. — За миг се поколеба. — Ако ти потрябва нещо, само ми се обади.

— Добре съм.

— Тогава не се тревожи. Лонерган скоро ще оправи нещата. Тогава ще можеш да се върнеш.

— Разбира се.

— Лек полет. Бог да те пази.

— Мир и любов. — Затворих телефона.

Опитах се да се свържа и с Лонерган, но не успях да го открия. Нито в дома му, нито в кантората му, нито в „Силвър Стъд“. Нямаха

представа къде е. Никой не вдигна и телефона в колата му.

Разтревожих се. Имаше нещо гнило. Лонерган знаеше, че не искам да заминавам. И все пак ме отправяше все по-далеч и по-далеч от мястото, където исках да бъда. Дори не знаех дали списанието е стигнало навреме в печатницата. Сложих в автомата друга монета и се обадох в редакцията.

— „Холивуд Експрес“ — чух гласа на Верита.

Бях сигурен, че ще ме познае, затова не се представих.

— Добре ли си?

— Да. А ти?

— Горе-долу. Можеш ли да говориш? Има ли някой при теб?

— Сама съм. Останалите си тръгнаха.

— Успяхте ли да занесете броя в печатницата?

— Всичко е наред. Приятелката ти е много способна. Работи цяла нощ и подготви всичко.

— Радвам се.

— Ще се връщаш ли?

— Странен въпрос. Разбира се, че ще се върна. Защо питаш?

— Лонерган твърди обратното. Беше тук с Ронци. Говориха с Пърски насаме. Когато се върнаха, Лонерган заяви, че продаваш списанието на Ронци, а Пърски ще поеме управлението вместо теб. Когато Лонерган и Ронци си тръгнаха, Пърски ме предупреди, че от другата седмица няма да има нужда от мен.

Чувствах, че ме обзема ярост. Чичо ми въртеше обичайните си номера и се правеше на Господ Бог.

— Няма да стане — изръмжах. — Няма да им позволя.

— Какво можеш да сториш? Ако се върнеш, ще те намерят и ще те убият. Тези хора не си поплюват.

— Върви си у дома и чакай да ти се обадя. — Затворих телефона и се запътих към разписанието. В три и половина имаше полет за Лос Анжелос.

Отлетях с него.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Честният Джон, продавачът на стари коли примижваше срещу яркото следобедно слънце.

— Това е гвоздеят на седмицата. Днес ги показвах по телевизията.

Огледах корвета с подвижен покрив. Черният му покрив и найлоновите седалки бяха лъснати, а жълтите калници — току-о полирани.

— Колко му искаш?

— Осемстотин с всички документи, давам ти я без пари. Новите струват по две хиляди и триста. Почти не е карана.

— Какво значи „почти“?

— Погледни километража, ако искаш.

Отворих вратата и погледнах. Шестнайсет хиляди мили. Обърнах се към него.

Кимна.

— Точно така. Шестнайсет. За такава кола е нищо. Ще изкара до сто.

— Ралф Нейдър твърди обратното.

— Той пък откъде знае? Иска да стане известен като плаши хората. Аз самият съм се возил на тази кола. Лесна е за управление като детска количка и е толкова сигурна, сякаш си в прегръдките на майка си.

Вдигнах капака. Моторът изглеждаше добре. Поне беше лъснат. Грайферът на гумите също не изглеждаше лошо. Не им личеше да са минали шестнайсет хиляди мили. Заобиколих откъм предната част на колата и отворих багажника. При корвета всичко беше наопаки. Двигателят отзад, а багажникът отпред. Резервната гума беше с напълно изтрит грайфер. На места прозираха съвсем плешиви петна. Погледнах Честния Джон.

Беше си подготвил отговор.

— Нали знаеш колко са стиснати някои хора. Никога не купуват нова резервна гума.

— Ясно. Мога ли да направя една обиколка за проба?

— Няма смисъл. Ако не си доволен, върни я до три месеца и срещу парите ти ще изберем друга кола.

— Искам да я изпробвам. Не знам дали ще ми бъде удобно в нея.

— Само свали покрива и ще се понесеш като вятър. Тази кола действа на мацките като магнит.

— Чудесно. В момента ме интересува дали върви.

Измери ме с поглед, после кимна.

— Добре. — Обърна се и повика един от механиците — Ей, Чико, поразходи се с това момче.

Мексиканецът хвърли парцала върху капака на колата, която лъскаше и се приближи. Влязох в колата и завъртях ключа. Запали сравнително лесно. Включих радиото. Прогърмя рок. Посегнах и освободих куките, после натиснах копчето. Покривът леко се плъзна назад. Задействах чистачките и пръснах вода. Тя покри предното стъкло и чистачките я обраха. Включих светлините, излязох и обиколих колата. Работеха. Минах отпред.

— Пусни фаровете — наредих.

Мексиканецът натисна копчето. Светнаха.

— Сега мигачите.

Десния, след това левия. Работеха. Вмъкнах се обратно в колата. Честният Джон учудено ме гледаше.

— Просто проверявам — обясних.

— Разбира се.

Изкарах колата и минах няколко пресечки. Спирачките бяха добри, скоростите, включително и задната, действаха отлично, воланът също беше стабилен, имайки предвид малкото тегло на колата. Върнахме се, той ме чакаше.

Мексиканецът излезе и отново се зае с лъскането. Останах в колата. Честният Джон се приближи и се облегна на вратата.

— Какво мислиш? — поинтересува се.

— Става — отвърнах. — Шестстотин.

Изхили се.

Извадих пачката, за да усети миризмата на парите.

— В брой.

Погледна парите, после мен.

— Седемстотин и петдесет.

Разгърнах банкнотите.

— Шестстотин двайсет и пет.

— Седемстотин.

— Шестстотин седемдесет и пет и край на пазарлъка.

— Току-о си купи кола. Ела да попълним документите.

— Добре — изключих мотора. Когато се обърнах към него, забелязах, че продължава да ме гледа учудено.

— Да не си рок-музикант?

— Защо мислиш така?

— Те винаги изглеждат странно. Досега не съм виждал човек с оранжева коса.

Погледнах се в огледалото на колата. Косата ми беше придобила особен оранжев цвят. По дяволите. Кой знае какво е имало в боята, с която ме намаза Дениз.

— Майка ти ли е имала оранжева коса?

— Не.

— Баща ти?

Усмихнах се.

— Не знам. Никога не съм го виждал без шапка.

— Много е особена.

— Така си е — съгласих се. Регистрирах колата на името на Лонерган и използвах адреса на кантората му. След като закрепихме регистрацията на предното стъкло, се запътих към най-близкия магазин и купих четири буркана гумено лепило. После потърсих телефон и се обадох у Верита.

— Здравей. — Гласът й звучеше нервно. Когато ме позна, въздъхна с облекчение. — Гари, толкова се тревожих за теб. Къде си?

— В града.

— Двама мъже в черен буик ме проследиха, докато се връщах от редакцията. Паркирали са от отсрещната страна на улицата.

Не се учудих. Рано или късно щяха да установят наблюдение над всички, с които бих могъл да се свържа. Въпросът беше кои са те.

— Приличат ли на ченгета?

— Не знам. Колата им е с номер от Невада.

И това вършеше работа. Не бяха ченгета. Не ме интересуваше кои са, стига полицията на Лос Анжелос да не беше по петите ми.

— Не се тревожи — успокоих я аз, — няма да те притесняват. Търсят мен.

— Знам. Но аз искам да те видя.

— Ще го уредим. Можеш ли да се свържеш с братовчед си Хулио Васкес? Бяхме заедно във Виетнам.

— Той е опасен човек, Гари.

— Знам. — Хулио Васкес беше крал на мексиканската общност в града. Не предприемаха нито крачка без неговото съгласие. — Но и хората, които ме преследват са опасни.

— Ще му се обадя.

— Опитай се да ми уредиш среща с него. — Погледнах си часовника. Наближаваше шест и половина. — Ако може за девет часа.

— Ще се постарая.

— Добре. Ще ти позвъня след час. — Едва не казах „Мир и любов“. Беше много заразително. Отправих се към най-близката закусвалня и вечерях пържола с пържени картофи.

— Не може да се срещнете преди десет. — По акцента на Верита познах, че е развълнувана.

— Няма значение. Къде?

— Нареди да те заведе в гаража му.

— Обясни ми къде е, мога да ида и сам.

— Не мога. Обещах му да не казвам на никого, дори на теб.

— Каза ли му за двамата мъже пред къщата ти?

— Не.

— Обади му се пак и му кажи. След петнайсет минути ще ти звънна.

Затворих телефона, изпих още една чаша кафе и пак се свързах с нея.

— Какво ти отговори.

— Да не се притесняваме. Щял да се погрижи за тях.

— Ясно.

— Каза да дойдеш до нас и да спреш колата си зад ъгъла. Ще излиза в девет и половина. Искате да знае каква кола караш.

— Жълт корвет с подвижен черен покрив.

— Наел ли си го?

— Купих го.

— Голяма грешка — упрекна ме тя. — Ралф Нейдър предупреди, че тези коли не са сигурни.

Разсмях се.

— Свикнал съм да живея опасно.

Когато спрях зад ъгъла на къщата ѝ, на уличната лампа се беше облегал висок мексиканец в кожено яке. Беше точно девет и дваайсет и пет. Приблжих се към мен. Лъскавите копченца на джоба му оформяха думите Х. В. КИНГС.

— Сеньор Брендън? — запита.

— Да.

— Минете на задната седалка. Аз ще карам.

Преместих се на задната седалка, а той се настани зад волана.

— Залегнете — нареди ми, без да се обръща.

Направих го. Беше си тесничко. Преместих бурканите с гуменото лепило върху седалката.

Миг по-късно чух гласа на Верита:

— Qu pasa?

Той бързо ѝ обясни нещо на испански. Предната врата се отвори и усетих как тя се обляга на седалката. Продължаваше да му говори на испански. Успях да доловя само думата буик.

— Ясно — той запали мотора. Отдалечихме се от тротоара. Не бяхме изминали и една пресечка, когато зад мен се чу трясък. Без да се замисля, вдигнах глава и погледнах през задното стъкло.

Буикът се беше усукал около стълба на уличната лампа, притиснат от двутонен камион.

— Лягай долу — изръмжа мексиканецът.

Обърнах се и срещнах изумения поглед на Верита.

— Здравей, миличка — ухилих ѝ се и отново се свих на пода.

— Гари! — възкликна тя учудено. — Какво си направил с косата си?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Нямах представа къде сме. От пода виждах само профучаващата светлина на уличните лампи. След около десет минути колата зави и проблясващото флуоресцентно осветление ми подсказа, че се намираме в многоетажен паркинг. Колата се изкачваше все по-нагоре и по-нагоре и накрая спря.

Мексиканецът излезе.

— Вече можеш да станеш.

Надигнах се към седалката и се отпуснах, за да наместя изтръпналите си крайници. После и аз се измъкнах. Верита се хвърли в прегръдките ми.

— Тревожих се за теб — оплака се тя.

Целунах я по бузата.

— Нищо ми няма. Ти как си?

— Добре съм. Почувствах се по-добре, като те видях.

— Последвайте ме — прекъсна ни мексиканецът.

Поведе ни към асансьора. Табелката до вратата гласеше „Паркинг, пети етаж“. Качихме се и натисна копчето ПЕ. Асансьорът ни свали в подземния етаж. Последвахме го през полутъмния коридор към вратата, която водеше в ярко осветена стая.

Група мексиканци, облечени в същите кожени якета, като нашия шофьор, се бяха залепили за цветния телевизор. Изгледаха ни без особено внимание и отново се втренчиха в предаването.

Шофьорът ни се приближи към друга врата и я отвори. Бързо изрече нещо на испански. Дочу се глас и той отстъпи.

— Хулио нареди да влезете.

Прекрачихме прага, той затвори вратата след нас и остана отвън. Хулио седеше зад някакво бюро. Пред него бяха пръснати документи и един грозен син девет милиметров пистолет. Заобиколи бюрото и ми протегна ръка. Не беше едър човек, но ръкостискането му беше силно.

— Здравей, лейтенанте.

— Здравей, сержанте — раздрусих ръката му.

Белите му зъби проблеснаха зад мустаците.

— Променил си се — в гласа му имаше учудване. — Косата ти е оранжева.

— По дяволите — изругах аз.

Обърна се към Верита и я прегърна. Размениха няколко думи на испански, той се върна зад бюрото и ни покани на столовете пред него.

— Братовчеди сме, но не се виждаме често. Семейството ни е много голямо. Понякога ми се струва, че тук всички сме братовчеди.

Кимнах, без да отговоря.

— Гордеем се с нея. Завършила е много колежи и университети.

— Хулио! — възкликна тя и продължи на испански.

Хулио се усмихна.

— Братовчедка ми е много скромна. Не обича да я хвалят. — Усмивката му се изпари. — Загазил си, човече.

— Не се учудвам. Цял живот си имам неприятности.

— Този път са сериозни.

Взрях се в него. В този град нямаше тайни. Всеки знаеше всичко.

— Така е.

Звънна телефонът и той го вдигна. Изслуша съобщението и затвори.

— За онези двамата от буика — поясни. — В момента са в болницата на затвора. Ченгетата са открили в колата им два автомата и автоматична пушка. Хора на мафията от Вегас. — Запали тънка пура. — Голям зъб ти имат, щом са изпратили тежката артилерия.

Усмихнах се.

— И на теб няма да ти се размине, ако разберат чий е бил камионът.

— Няма право да идват в моя град без разрешение.

— Ако те бяха попитали, щеше ли да им позволиш?

Очите ни се срещнаха.

— За да те очистят — да. С Верита — не.

Мълчах. Знаех какво си мисли. И двамата знаехме как действат автоматите. Бяхме го научили във Виетнам. Ако тя се намиралаше на два фута около мен, щяха да я разкъсат на парчета.

— Защо искаше да ме видиш?

— Мислех, че знаеш.

За миг помълча.

— Това не е моя война.

— И войната във Виетнам не беше наша. Но и двамата бяхме там.

Разбра какво имам предвид. Виетнамците го бяха притиснали с кръстосан огън. Единственото му прикритие бяха мъртвите тела на другарите му. Рано или късно куршумите щяха да го открият. Измъкнах го.

— Длъжник съм ти, лейтенанте — простена, докато го влачех към лазарета, прострелян в бедрото. Изпратиха го в Сайгон, където успя да стане снабдител на болницата. Когато няколко месеца по-късно го срещнах отново, беше станал най-големият търговец на наркотици в армията.

Беше научил, че съм в отпуска и дойде да ме види. Следващите четири дни прекарах като насън. Измъкна ме от дупката, където спях и ме настави, в най-люксовия хотел в Сайгон. Започна празникът — алкохол, шампанско, всички видове наркотици от марихуана до ангелски прах и кокаин и неизчерпаеми запаси от момичета и храна. Успя дори да ми уреди да продължа службата си в Сайгон, но все още бях твърде глупав. Върнах се.

Помня как стояхме на пистата, преди да се кача в самолета.

— Човече, прекаляваш — бях му казал. — Как ще отвикнеш от това, когато се приберем у дома.

Усмихна се, но очите му останаха сериозни.

— Аз съм богат, лейтенанте, тук научих много. Когато се върна, градът ще бъде мой. Време е мексиканците да си го получат обратно.

По-късно научих, че се върнал не само със сметка в швейцарска банка, но и когато слязъл на летището в Лос Анжелос, тежал десет килограма повече от обикновено. Носел чист сняг, без примеси, в целофанови пликчета, прикрепени от мишниците до бедрата му. Разпределен на дози, с необходимите добавки струвал около десет милиона долара в градовете на източните щати.

Някой ми каза, че го изпратил точно там.

— Нека го получат чернилките и белите боклуци — обяснил. — Мексиканците нямат нужда от това. Те смъркат, сумтят, пият и ядат, но ги е страх да си забият иглата. Не понасят гледката на собствената си кръв.

Такава беше едната версия. Другата твърдеше, че се е спазарил с мафията. Продавал им хероина по десет цента вместо по долар, за да

оставят града му на мира.

Не знаех дали и в двете имаше нещо вярно, но едно беше сигурно — този град беше негов. Откакто беше поел нещата в свои ръце, мексиканската общност живееше по-спокойно. Чух дори, че ходели по-редовно на училище.

Обърнах се към Верита.

— Искам да обсъдя някои неща с братовчед ти. Не желая да забърквам и теб.

— Вече си ме забъркал. Нали аз те доведох.

— Знаеш какво имам предвид. Не можеш да бъдеш съучастничка в нещо, което не знаеш.

Не помръдна, на лицето ѝ беше изписано упорство.

Хулио бързо заговори на испански. Гласът му беше остър, със заповеднически тон. Тя не пророни нито дума, изправи се и напусна стаята.

— Хайде — подкани ме той.

— Искам да се погрижиш за нея.

— Вече го направих. В момента, в който ми се обади и каза, че я следят.

— Чудесно. Трябват ми и шест от твоите момчета за следващите дванайсет часа.

— Въоръжени?

— Не. Няма да има стрелба. Искам да са умни, жилави и да се владеят добре.

Замисли се.

— Защо се обръщаш към мен? Защо не потърси Лонерган? Той ти е съдружник.

— Не ми е съдружник, а ми е чичо и не му вярвам. Изпрати ме в Хаваите, докато продаваше списанието ми. Ако разчитам на него, отново ще се озова на улицата.

— Поне ще останеш жив.

— Дойде ми до гуша всички да ми повтарят едно и също. Време е и аз да опитам от сладкия живот. Трябваше да го науча от теб през онзи уикенд във Виетнам, но бях прекалено глупав.

Погледът му остана сериозен.

— Какво очакваш да получиш? Не можеш да победиш. Ще те пипнат и ти го знаеш.

— Все едно, че съм пак във Виетнам, но този път войната е моя, а не тяхна. Така съм го намислил, че шестима души ще им се сторят цяла армия. Искам да преговарям за примирие при по-изгодни условия. Списанието изобщо не ме интересува. Могат да го получат. Искам само достатъчно пари, за да се захвана с нещо друго.

— Какво например?

— Ново списание. Нямах представа какво богатство ще натрупам.

— Парите не са проблем. Лонерган ще ти даде, аз също. Сигурно има още сто начина да си ги набавиш.

— Не искам съдружници. Трябва да си е мое.

— Всеки има съдружници.

— А ти?

Помълча.

— Не искам момчетата ми да пострадат.

— Не се безпокой.

— Ами ако някой стреля по тях?

Не отговорих.

Взе пистолета от бюрото и се изправи.

— Ела с мен — нареди.

Последвах го през друга врата в някакъв коридор.

Натисна копчето и ни обля светлина. В дъното на коридора имаше мишени.

— Преди се справяше доста добре подаде ми пистолета.

Претеглих го с ръка, свалих предпазителя и го изпразних в мишената. Наведох дулото, докато той отиде до мишената и се върна с листчето. Центърът на мишената липсваше, на негово място зееше дупка.

— Винаги в центъра — промълви той. — Все още си добър.

Не отговорих.

— Ти ще бъдеш въоръжен. Ще отговаряш за моите момчета.

— Добре.

Върнахме се в кабинета му и ми даде резервни пълнители. Заредих оръжието, проверих дали предпазителят е спуснат и го затъкнах в колана си.

— Сега да поговорим делово — предложи той. — Какво печеля аз?

Усмигнах му се.

— Ще те заведа за четири дни в Сайгон.

Изгледа ме изумено и избухна в смях.

— Страхотно си прекарахме — рече.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Наблюдавах ги докато натовариха и последната торба с пясък в багажника на корвета. Три от торбите опираха в решетката, легнали настрана, зад всяка от тях имаше по още две. Наведох се и погледнах под колата дали гумите не са слегнали. Изглеждаха нормално. Бяхме сложили по-стегнати пружини, които поддържаха товара. Настаних се зад волана и запалих мотора. Направих обиколка на гаража. Лесно взимаше завоите и нямах проблеми с кормилото. Угасих и се измъкнах от колата.

Приближи се мексиканецът, който ме беше докарал.

— Донесох ти защитна каска и подплънки.

— Дай да ги пробвам.

Нахлузих каската, нагласих я около брадичката и спуснах наличника. Беше ми по мярка. Свалих я и я хвърлих на предната седалка. Съблякох си ризата и сложих подплънките. Навлякох я върху тях. Разцепи се при първото ми движение.

— В гардероба на механика има по-голяма риза — осведоми ме мексиканецът.

— Благодаря. Ще те чакам в кабинета.

— Надписът е почти готов. Искаш ли да го видиш, преди да слезеш?

— Добре — последвах го във вътрешността на гаража, където се трудеха бояджиите. Бялото тънко брезентово платно беше опънато на масите.

Мексиканецът направи знак на бояджиите.

— Сложете го на фургона, за да го види.

Бояджиите го вдигнаха и бързо го прикрепиха към фургона. Буквите бяха лъскави и черни. Във формата на дъга бяха изписали „ФЕРМА ЗА ЦВЕТЯ“, а под дъгата, с малки букви — „Бевърли Хилс“. Изглеждаше достатъчно префърцунено, за да идва наистина от Бевърли Хилс.

— Добре — похвалих ги. — Приберете го във фургона. Ще ви кажа кога ще го закачим.

Слязох в подземния етаж. Хулио разговаряше с Верита. Погледна ме.

— Всичко наред ли е, лейтенанте?

— Отлично.

— Ризата ти е скъсана — намеси се Верита.

— Ще ми намерят друга.

— Кога ще се погрижиш за косата си?

— Ще се върна към десет и половина. Тогава ще мислим.

— Мога да купя препарати. Ще те чакам у дома.

— Не, ще останеш тук. Това не е игра. Не искам да се нахвърлят върху теб, когато разберат какво се е случило с хората им.

— Ще я заведа у нас — рече Хулио. — Майка ми ще се зарадва.

Влезе мексиканецът с избеляла синя риза в ръце. Облякох я вместо моята. Можеше да побере двама като мен. Оставих я да виси свободно.

Погледнах си часовника. Беше два и четирийсет и пет.

— Време е да тръгвам — казах.

Верита се изправи.

— Пази се.

Целунах я по бузата.

— Винаги. — Обърнах се към Хулио. — Благодаря ти.

Гледаше ме сериозно.

— Няма за какво. Винаги си плащам дълговете.

— Все пак благодаря.

— Грижи се за момчетата ми.

— Не се тревожи.

Качих се в гаража и се приближих към колата.

— Намери ли дюшек? — попитах мексиканеца.

— Сложих го на задната седалка, както ми нареди.

— Добре — хвърлих един поглед. Дори сгънат, дюшекът заемаше цялото пространство.

— Едни ще дойде с мен. Останалите да се качат във фургона.

— Аз ще дойда — отвърна той.

Градските улици и шосето бяха пуси. Спрях пред склада на Ронци и Енчино точно в три и дваисет. Фургонът закова до мен.

Най-близката сграда беше друг склад в края на улицата. Наоколо нямаше жива душа. Излязох от колата. Мексиканецът ме последва,

останалите момчета се измъкнаха от фургона.

— Чакайте тук — наредих. — Ще проверя дали няма нощен пазач. Ако чуете шум, не се мотайте тук. Веднага се омитайте.

Мексиканецът кимна.

Прекоших улицата, покатерих се на платформата, откъдето товареха камионите и надзърнах през прозореца. Кантората в задната част на зданието светеше, но не можех да видя дали има някой. Сkochих от платформата, заобиколих сградата и изкачих стъпалата към задния вход. Прозорецът гледаше към кантората. Беше празна.

Точно на това разчитах. Ронци се чувстваше в пълна безопасност. Имаше толкова стабилни връзки, та и през ум не му минаваше, че някой може да го закачи.

Спуснах се по стълбите, насочих се към паркинга и преброих камионите. Бяха четиринайсет. Излязох обратно на улицата.

— Чисто е — обявих. Извадих от колата бурканите с гумено лепило. Момчетата ме наобиколиха.

— Искам да излеете по четвърт буркан в резервоарите на всички камиони.

— Какво ще стане? — запита едно от момчетата. — Да не хвъркнат във въздуха?

— Не. Само ще им прецака двигателите.

— И няма да могат да запалят?

— Ще запалят, но като изминат пет-десет мили, вече няма да стават за нищо.

Разхилиха се.

— Господи! Ще ги побъркаме!

— Действайте — подканих ги и отворих един буркан. — След десет минути трябва да сме свършили. — Обърнах се към мексиканеца. — Във всяка кола трябва да остане по един шофьор, за да можем да тръгнем веднага.

Кимна и даде нареждане на испански. Едно от момчетата недоволено се отправи към фургона. Той се извърна към мен.

— Остани при колата.

— Не, ще ида с момчетата. Нека остане някой друг.

Кимна и даде знак на друго момче, което се настани зад волана на колата ми. Прекосихме тичешком улицата и се озовахме на паркинга.

— Ще работим на двойки — прошепнах. — Единият отваря резервоара, другият изсипва.

Момчетата действаха така, сякаш го бяха вършили цял живот. Петнайсет минути по-късно вече се отдалечавахме.

Върнахме се в Лос Анжелос към четири и се запътихме към „Силвър Стъд“. Завих по една странична уличка, а фургонът ме последва. Изминах още половин пресечка и спрях.

— Хайде — подканих мексиканеца.

Кимна. Знаеше какво трябва да прави. Излезе от колата, а аз посегнах към каската и я сложих. Той се качи във фургона, отдалечиха се и спряха до „Сливър Стъд“. Предната част на фургона гледаше към мен.

Дръпнах дюшека от задната седалка, наместих го на мястото до шофьора и се мушнах под него. Потърсих с ръка зад себе си, напипах предпазния колан, опасях гърдите си и го закопчах.

Наведох се към кормилото и сигнализирах с фаровете. От фургона ми отговориха. Едно просветване. Бяха готови. Натиснах спирачката с левия си крак, включих на ниска предавка, пресегнах се, за да мога да достигам кормилото и зачаках.

Стори ми се, че мина цял час, но едва ли са били повече от петнайсет минути. Най-накрая видях сигнала.

Фаровете на фургона просветнаха два пъти. Улицата беше чиста, можех да я прекося. Дръпнах крак от спирачката и натиснах педала на газта.

Профучах през улицата и прескочих бордюра с почти трийсет мили в час. Успях само да дръпна дюшека върху себе си, когато колата се блъсна във вратите и ги проби със силен трясък. Капакът се сплеска, а дрънченето на счупеното стъкло се смеси със звънеца на алармата. Малката кола нахлу в салона, мина през бара, забодеше се в огледалото на стената и спря.

Известно време останах като зашеметен, после инстинктивно потърсих ключа и угасих мотора. Салонът беше в развалини. Навсякъде имаше парчета мебели. Освободих се от колана. Блъснах с два крака смачканата врата и излязох. Преди да си тръгна, хвърлих последен поглед на колата.

Нейдър грешеше. Предното стъкло не беше мръднало. Изтичах навън. Качих се в движение във фургона.

— Ей, човече!

— Страшен шофьор си!

— Истински *bracero*!

— *Silencio*! — изрева мексиканецът зад кормилото. — Какво ще правим сега?

Погледнах си часовника. Беше четири и половина. Следващата си стъпка щях да направя след цели четири часа.

— Ще отидем някъде да хапнем — предложих аз.

В девет без десет спряхме пред къщата на Мълхолънд Драйв. Протегнах ръка и натиснах звънеца.

Чу се бръмчене на камера, после глас:

— Кой е?

— Доставка на цветя.

Видях, че камерата се обърна и внимателно огледа фургона. Знаех, че четат надписа отстрани.

— Влизайте.

Портите се отвориха и се изкачих към къщата. Изскочих от фургона, заобиколих го и отворих задните врати.

Момчетата ме следяха с поглед докато изваждах огромната кошница с цветя и се приближавах към входа.

Едър мъж ми отвори, преди да успея да позвъня. Бутнах му цветята. Инстинктивно ги пое с две ръце. Миг по-късно зад мен бяха момчетата, въоръжени с бейзболни бухалки. Мексиканецът ми подаде каската и аз я нахлузих.

Лицето на мъжа преbledня от страх. Не представлявахме приятна гледка — всички с каски и спуснати наличници.

— Ако оставиш внимателно цветята и си мълчиш, нищо няма да ти направим — успокоих го аз.

Постави кошницата на пода.

— Къде е спалнята на шефа ти? — попитах.

— На горния етаж.

— Ясно. Легни по корем.

Просна се и след няколко секунди беше овързан от главата до петите, а устата му беше запушена.

Обърнах се към мексиканеца.

— Един да остане тук, останалите ще ме последват.

Кимна, а аз поех по стълбите, прескачайки по две стъпала наведнъж. На горния етаж имаше само две врати. Блъснах първата. Водеше към нещо средно между кабинет и кантора. Беше празно.

Открих го във втората стая. Седеше в леглото и смучеше портокалов сок през сламка, която стърчеше от отвора в превръзките му.

— Какво, по дяволите... — измърмори и посегна към копчето до себе си.

Насочих към него деветмилиметровия.

— Това копче само ще ти отвори портите към ада.

Отдръпна ръка, сякаш бе докоснал змия.

— Какво искаш? — гласът му трепереше.

Без да му отговоря, кимнах на мексиканеца. Момчетата знаеха какво да правят. Един влезе в банята, другите, с изключение на мексиканеца, се пръснаха из къщата. Миг по късно дочухме шума от трошенето.

Приближих се до леглото, взех устройството с копчето и го сложих извън обсега му.

— Тук няма нито пари, нито бижута — предупреди ме той.

— Не сме дошли за това.

— А за какво?

На нощното шкафче зърнах ножичка. Подадох оръжието на мексиканеца.

— Дръж го на прицел — наредих и взех ножичката.

Наведох се над него и започнах да разрязвам превръзките.

— Какво правиш? — изпищя.

— Искам да видя какво са направили с лицето ти, Кити.

Едва сега ме позна.

— Ти ли си?

Вдигнах наличника.

— Още веднъж здравей. Изненадах ли те?

Взираше се в мен, неспособен да обели и дума.

Бях свалил всички превръзки. Погледнах ченето му.

— Чудя се, какво ли би станало, ако на някой му хрумне да извади конците.

Отдръпна се уплашено. Момчетата започнаха да се връщат в стаята. Мексиканецът се обърна към мен.

— Свършили са.

Взех пистолета.

— Добре. Оставете ме насаме с него. Чакайте ме долу.

— Ще го застреляш ли? — заинтересува се едно от момчетата.

Не отговорих.

— Vamos! — заповяда мексиканецът.

Изчаках да излязат и заговорих.

— Просто исках да се увериш, че имам приятели. До шест следобед трябва да си развалил договора за моето убийство. Ако не, след час си мъртъв. Ако пък нещо ми се случи преди това, също си мъртъв. Така че моли се да оцелея.

Вдигнах пистолета и забих един куршум в таблата на леглото над главата му.

— Ясно ли ти е?

Нямаше смисъл да чакам отговор. Беше припаднал, когато натисках спусъка.

Излязох от стаята и си проправих път през неразборията. Всички мебели бяха на парчета.

Последвах ме към фургона. По пътя към града момчетата мълчаха. Най-накрая един не можа да се сдържи.

— Уби ли го?

— Не. Но доста го стреснах.

За миг замълча.

— Знаеш ли, за пръв път виждам такава къща. Беше толкова красива, че не ми се искаше да я троша.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Строполих се на кушетката в кабинета на Хулио и не отворих очи до два и половина следобед. Хулио седеше зад бюрото си и ме наблюдаваше. Размърдах се и седнах.

Той мълчаливо се изправи и отвори вратата на гардероба. Взе електрическата кафеварка, поставена върху малък хладилник, напълни ми чаша кафе и ми я донесе.

Отпих от парещата черна течност и започнах да идвам на себе си.

— Благодаря.

— De nada — отговори, връщайки се зад бюрото си. — Лонерган преобръща целия град, за да те намери.

— Какво иска?

Сви рамене.

— Quien sabe? Лонерган си мълчи.

Отпих още една глътка.

— Мисля, че е време да му се обадя. Мога ли да използвам телефона ти?

— Заповядай.

Момичето, което се обади, твърдеше, че не знае къде е до момента, в който ѝ се представих. Няколко секунди по-късно чух гласа му.

— Къде си? — попита.

— Със сигурност не съм на Хавайските острови. Разбрах, че ме търсиш.

Гласът му не издаваше нищо.

— Да не си полудял? Какво се опитваш да направиш?

— Във Виетнам научих поне едно — ако по време на битка решиш да бягаш, можеш да получиш само куршум в гърба.

— Затова ли вчера ме включи в списъка си?

— Щом си разбрал, че заминавам, веднага си спазарил списанието ми.

— Пазарих се за живота ти.

— Не си сполучил. Автоматите в колата пред къщата на приятелката ми показват тъкмо обратното.

За миг замълча.

— Не знаех за тях.

— Излагаш се, чичо Джон. Смятах, че работата ти е да знаеш всичко.

— Швестерът е развалил договора, но от източните щати продължават да ти имат зъб. Ронци каза, че лично ще те разкъса на парчета, ако те види.

— Предай на Ронци, че вчера се отърва много лесно. Ако исках, можех да хвърля във въздуха целия му склад. Защиатават търговия, в която са вложили поне един милион долара и ако не се откажат от играта, ще си платят. Ако си направят сметката, може и да излезе, че не си струва труда.

— Много си самоуверен — предупреди Лонерган.

— Те са на открито, виждат се отдалеч, а аз съм виетнамецът. Мога да нанеса удара и да избягам, преди да са се усетили.

— Защо си толкова сигурен, че ще ти се размине?

— В мисията на Преподобния Сам научих някои пеша. Могъщи са мечовете на праведниците. А аз съм на страната на Господа.

— Мисията ли те подкрепя?

Разсмях се.

— Знаеш, че не е така, чичо Джон. Девизът им е „Мир и любов“.

— Какво искаш?

— Кажи на Ронци, че приемам последното му предложение. Сто хиляди долара и списанието е негово. Няма да му създавам проблеми.

— Обади ми се след един час.

Затворих и погледнах Хулио.

— Имаш сојонес, лейтенанте — рече той. — Излезеш ли оттук, си мъртъв.

— Колко време ми остава?

— Кога ти каза да му се обадиш?

— След час.

— Значи толкова.

Вратата се отвори и влезе момче с голям покрит поднос. Постави го на бюрото и излезе. Хулио дръпна салфетката. Подносът беше

отрупан с тортили, енчилада, хамбургери и купи с горещо, сладко ухаещо чили.

— Гладен ли си? — попита.

Кимнах, преглъщайки слюнките си. Обърна подноса към мен, а аз си придърпах стола. Обреченият похапна с апетит.

— Ронци заяви, че няма да преговаря, преди да те види — осведоми ме Лонерган.

Замислих се. Може би беше капан. Но нямах избор. Бях свършил козовете. Дългът на Хулио беше изплатен.

— Добре — съгласих се. — В редакцията на списанието, довечера в десет.

— Ще те чакаме — той затвори телефона.

Погледнах Хулио.

— Ще си тръгвам. Благодаря ти за всичко.

Кимна с безизразно лице.

— Няма защо.

— И една последна услуга. Пази Верита, докато не ти се обадя или не чуеш за мен.

— И без това смятах да го направя.

Запътих се към вратата.

— Лейтенанте!

Озърнах се.

— Направи нещо с оранжевата си коса. Не искам да те убият в този вид. Всички ще те мислят за педал.

Ухилих се.

— Ще се погрижа за нея.

Усмихна се, заобиколи бюрото и ми протегна ръка.

— Късмет, лейтенанте.

Ръкостискането му беше силно.

— Благодаря, ще ми потрябва.

— Ако си промениш мнението, когато всичко свърши, помни, че мога да ти дам пари.

— Няма да го забравя, Хулио — отворих вратата.

— *Vaya con Dios*, лейтенанте.

Улиците гъмжаха от хора, излезли на следобеден пазар — жени с претъпкани пазарски чанти и деца, които уморено се влачеха след тях.

Бързо забелязах, че косата ми се превръща в център на вниманието. Чувствах се като последното плашило на града.

Улових отражението си във витрината на един магазин. Хулио беше прав. Косата ми вече не беше оранжева. Имаше цвят на мандарина и изглеждаше ужасно нелепо. Ако се разхождах така още един ден, щяха да ме обявят за кралицата на швестерите в Лос Анжелос.

На отсрещната страна на улицата забелязах смесен фризьорски салон и реших да вляза. Беше преграден на мъжко и дамско отделение.

Към мен заситни педал в бледоморава престилка.

— С какво да ви помогна, сър?

— Можете ли да възвърнете естествения цвят на косата ми?

— Какъв е той?

Разкопчах си ризата и му показах космите по гърдите си.

Гласът му се издигна в пронизителен писък.

— Вие сте естествено рус? Как сте могли да извършите с косата си подобно нещо?

— Не ми беше лесно.

— Няма да стане бързо. Ще трябва да я подстрижем, да ви направим процедури.

Прекъснах го.

— Имам време.

Поведе ме към стола. Прокара пръсти през косата ми.

— Дошли сте тъкмо навреме — изсъска. — Косата ви е изгорена. Чупи се при най-лекото докосване. След няколко дни щеше да започне да капе. Налага се да ви подстрижа много късо, за да ви направя процедури на кожата и за да може косата да диша.

— Правете, каквото смятате за нужно.

— Ще струва скъпо.

— Колко?

— Трийсет долара.

— Чудесно.

— В брой. Не приемаме чекове.

Разсмях се и извадих парите.

— В предплата ли ги искаш?

— Няма нужда. Още когато влязохте, разбрах, че мога да ви имам доверие. Не приличате на отрепките от квартала.

Разгъна един чаршаф и започна да ме омотава.

— Бихте ли желали и маникюр?

— Всичко, което предлага салонът ви.

„Всичкото“ отне близо три часа. Беше седем часът, когато станах от стола и вече бях изслушал историята на целия му живот. Последният му приятел го зарязал заради някакъв богат швестер от Санта Барбара и го оставил покрусен до дъното на душата му.

— Бях на ръба на нервна криза. — Щрак. Щрак. — Повярвайте ми. След всичко, което направих за тази малка мръсница. Преди да ме срещне, дори не знаеше коя вилица се използва за салатата. — Щрак, щрак. — Сега си живее като царица. Часовник „Картие“, пръстени с брилянти. Кадилак с подвижен покрив. Но аз съм силен. Не можете да си представите колко съм силен. Взех се в ръце и си казах: „Чарлз, това е глупаво. Тя не е единствената рибка в морето. Ще си намериш друга. Винаги си успявал. Винаги ще успяваш.“ Малката мръсница отказваше да работи. Не си е помръдвала малкия пръст. Аз вършех всичко. Ставах сутрин и работех като вол, за да изкарвам пари, пари, пари, а тя се излежаваше вкъщи, гледаше телевизия и се забавляваше. Знаеше колко съм влюбен в този огромен инструмент, който се проточваше на половин миля пред нея. Когато се прибирах от работа, напълно изтощен, тя го вадеше и го размахваше под носа ми и преди да съм се усетил се озовавах на колене в краката ѝ, прехласнат по това нещо.

Прокара гребена през косата ми и ме потупа по слепоочията.

— Мисля, че се получи. Харесва ли ви?

Погледнах се в огледалото. Косата ми не е била толкова къса, откакто завърших училище. Но цветът приличаше на моя.

— Става.

— Изглеждате по-млад, не смятате ли?

Кимнах.

— Трябва да ѝ слагате балсам поне два пъти седмично, докато не порасне. Най-добре да идвате поне веднъж седмично за процедури. Така косата ви ще израсне поздрава.

— Разбира се.

Започна да развързва кърпата около врата ми.

— Всъщност се радвам, че се отървах от нея. Чувствам се дори по-добре. Започнах да спестявам. Едва сега разбирам колко скъпо ми е излизала. Ядеше като за шестима.

Изправих се.

— Колко ви дължа?

— Трийсет за косата. Два за бръсненето и два за маникюра. Трийсет и четири долара.

Подадох му две банкноти по дваисет.

— Задръж пет за себе си и дай един на маникюриста.

— Благодаря ви — изпрати ме до вратата. — Следващия път ми се обадете, преди да дойдете. Потърсете Чарлз. Ще ви запиша час.

— На всяка цена. Благодаря, Чарлз.

— Ако сте свободен, можем да вечеряме заедно. Знам един чудесен мексикански ресторант в квартала.

Вечерята преля чашата.

— Не си падам по мексиканска кухня — отговорих. — Освен това имам среща в десет часа.

— Правят хубави пържоли. Обслужват много бързо. Знаете ли, много ми е приятно да разговарям с вас?

Не се учудих. Не беше си затворил устата. Все пак, оставах ми два часа и половина и беше по-добре да ги прекарам с него, отколкото да се мотая сам.

— Добре, но само ако аз черпя. Настоявам.

Не оспори предложението ми.

Улицата беше пуста. Поставих ключа в ключалката и понечих да го завъртя. Уличните лампи откроиха сянката на жица, прокарана диагонално по вътрешната страна на стъклената врата. Инстинктът накара късите косъмчета на врата ми да настръхнат. Без да мисля, отскочих от вратата и залегнах на тротоара, в момента, когато цялата предна стена избухна с оглушителен трясък.

Още лежах, закрил с ръце глава, когато със страничното си зрение забелязах как колата на Лонерган спира до бордюра. Вратата се отвори и понечих да се изправя.

Той се наведе през вратата, без да излиза.

— Добре ли си, Гарет?

Обърнах се към сградата. Предната стена липсваше.

— Чудесно.

— Нали не искаш да те завари полицията? — рече. — Качвай се.

Вмъкнах се в колата и дръпнах вратата. Отдалечи се от бордюра и зави зад ъгъла. Облегнах се и погледнах Лонерган. По устните му

играеше лека усмивка.

— Какво смешно има? — изръмжах.

— Децата не бива да се намесват в игрите на възрастните.

— Можеха да ме убият — забелязах ядосано.

— Това би означавало, че не си толкова умен, колкото си мисля — спокойно отвърна той. — Все пак има на какво да се учиш.

Учудено се взирах в него.

Гласът му придоби рязка студена нотка.

— Колко би издържал, ако не те закрилях? Първо с Преподобния Сам, после с Хулио Васкес. Две минути след като приятелката ти се свърза с него, той се обади на мен. Ако не бях съгласен, щеше да те захвърли на произвола на съдбата.

За миг останах втренчен в него, после кимнах.

— Добре, чичо Джон, извинявай. Какво ще правим сега?

— Така е по-добре. Гарет. — Усмихна се и се облегна на възглавниците. — Първо ще се срещнем с Ронци, за да се отървем от списанието. И без това не държа на този евтин парцал. Трябваше ми само, за да те измъкна от улицата.

— А после, чичо Джон?

Очите му се взряха в моите.

— Зависи само от теб. Отсега нататък ще действаш сам.

Не казах нищо.

— Разбира се, ще се радвам, ако се присъединиш към мен.

— Тази игра не е за мен, чичо Джон — отвърнах меко. — Ти самият ми го каза.

Погледът му стана замислен.

— Знаеш ли с какво би искал да се занимаваш?

— Да, чичо Джон. Мисля, че знам.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

Пилотът снижи височината до три хиляди фута и самолетът направи широк, плавен завой, за да разгледаме брега на Мацатлан. Синьо-зелените вълни на Тихия океан се разбиваха в искрящия белоснежен пясък на плажовете. Муртаг се наведе през масата и докосна с пръст прозореца.

— Прелитаме над него, господин Брендън?

Насочих поглед към мястото, което ми сочеше. Отначало виждах само зеленината на джунглата. После изведнъж се откриха ясните очертания на пистата сред дървета, а под нея — хотелът.

На пръв поглед единайсететажната сграда от желязо и бетон изглеждаше съвсем не на място сред дивия пейзаж. След малко обаче пред очите ни се простряха сламените покриви на бунгалата, техните самостоятелни басейни, тенис кортове и игрища за голф, големият басейн и чадърите по плажа. Изникна заливът с рибарските лодки, навързани една зад друга, подобни на чайки, увлечени в танц по вълните. Тогава разбрах, че хотелът е част от един отделен свят.

— Къде е казиното? — поинтересувах се.

— До фоайето на хотела — обясни Муртаг. — Точно като в Лас Вегас.

Подминахме хотела. В далечината се виждаха къщите на Пуерто Валарта, а зад нас — обвитите в омара пясъци на Ла Пас. Завършил завоя, самолетът се приготви за кацане. Усетих потреперването от спускането на колелата. Миг по-късно докоснахме земята. Пилотът натисна спирачките, телата ни опънаха за миг предпазните колани и се отпуснаха, докато самолетът приближаваше малката постройка.

Лонерган седеше до мен, лицето му беше непроницаемо. От другата страна на кабината Верита и Боби вече разкопчаваха коланите. Зад тях си бъбреха четирите модела на Боби, а двамата му асистенти бяха започнали да приготвят камерите.

Боби се изправи.

— Ако побързаме, ще направим поне една серия снимки, преди да се е стъмнило. Морският залез е чудесен за фон.

— Готови сме — обади се единият от асистентите.

Боби се обърна към мен.

— Какво смяташ да правиш?

— Трябва да се срещна с някои хора. Вие тръгвайте. Ще се видим за вечеря.

Слязоха от самолета и поеха към плажа, преди Муртаг да успее да ме представи на официалните лица, дошли да ни посрещнат.

Бяха шестима, включително и кметът на града. Само един се отличаваше с висок ръст. Беше около шест фута, рус и синеок, със загоряло от слънцето лице и блестящи бели зъби. Казваше се Дитер фон Халсбах. Беше роден в Мексико като останалите, но родителите му бяха германци, емигрирали след войната. В момента, когато се здрависвахме, разбрах и нещо, което не фигурираше в досието му — беше педал.

С Лонерган последвахме Дитер към белия кадилак. Верита, Муртаг и останалите се качиха в друга кола.

— Запазил съм ви три бунгала, господин Брендън — заяви Дитер.

— Благодаря ви — рекох. Можеше и да не го прави. Доколкото знаех, бяхме единствените посетители. Погледнах през прозореца грижливо поддържаните градини, очертаващи пътя към хотела.

— Свършили сте чудесна работа.

— Не сме пестили. С баща ми смятаме, че всяко нещо трябва да се върши изрядно.

Хвърлих поглед към Лонерган. И да беше впечатлен, не му личеше. Колата подмина входа на хотела, зави по страничен път към плажа и спря пред бунгалото.

Последвахме Дитер през портата от ковано желязо към вътрешния двор и басейна пред бунгалото. Плодовите дръвчета, отрупани с портокали и лимони, разпръскваха аромата си в топлия, с привкус на сол въздух. На вратата ни посрещнаха иконом в ливрея и камериерка.

Барът в дневната вече беше зареден.

— Настанете се удобно, господа — покани ни Дитър. — Пътуването сигурно ви е уморило, затова с баща ми помислихме, че ще желаете да си починете. Ще се срещнем в десет часа за вечеря.

Изпратихме с поглед лимузината му. Прислужниците се заеха с багажа ни. Обърнах се към Лонерган.

— Какво мислиш?

— Осемнайсет милиона са твърде много — отвърна безстрастно.

— Вложили са поне трийсет милиона.

— Значи нямат късмет. Забелязах, че не ни покани в хотела. Сигурно не иска да видим как гонят гълъби из фоайето.

Разсмях се.

— Чичо Джон, станал си много мнителен.

— Загубили са шест милиона през първата година и четири през втората. Общо десет милиона, а работят едва от две години.

— Подходът им е грешен. Опитали са се да превърнат мястото в рай за висшето общество. Но на обществото не му харесало.

Позволи си лека усмивка.

— Смяташ ли, че ти ще се справиш?

— Ако не смятах, нямаше да съм тук.

— Все пак осемнайсет милиона са много.

— Няма да се пазаря.

— Избързваме. Дори не сме разгледали местността.

Запътих се към бара.

— Ще пийнеш ли нещо?

— Не, благодаря. Ще последвам съвета на младия човек. Ще си легна да си почина.

Лонерган се прибра в стаята си, а аз си сипах уиски с лед. Погледнах през прозореца към плажа. Пясъкът беше бял, водата — синя и съблазнителна. Прекосих плажа и застанах на брега, отпивайки от уискито. Огледах се. Нямаше жива душа. Оставих чашата, съблякох се и се гмурнах гол във водата.

Беше мека и топла, точно както си я представях. Отплувах доста надалеч и се върнах да погледна към брега, загребвайки водата, за да се задържа на повърхността. Виждаше се целият бряг покрай хотела чак до края на залива.

На около петстотин ярда по-надолу по плажа забелязах Боби и групата му, които се готвеха за снимки. Вече бяха поставили огромните сребърни прожектори и в момента монтираха слънчевите филтри. Не си губеха времето. Боби наистина щеше да направи първата серия снимки преди залез.

Обърнах се, потопих глава във водата и поех обратно към брега със спокоен бавен кроул. Чувствах слънчевите лъчи по гърба си и се къпех в блаженство. Вече не изпитвах съмнения. Бяха постигнали нещо. Щастлив живот. Просто не ми беше ясно, че той трябва да бъде достъпен за всички, а не за отбрано малцинство.

Когато излязох от водата, край дрехите ми стоеше момиче и ми протягаше огромна хавлиена кърпа. Мълчаливо се приближих и тя я обви около тялото ми.

— Името ми е Мариса — представи се тя. — Граф Дитер ме определи за ваш преводач.

Дългите черни коси, тъмните очи и високите ѝ скули не подхождаха на името. Не му подхождаха и широката селска блуза и мексиканската пола.

— Това не е мексиканско име — забелязах.

Усмихна се, показвайки белите си равни зъби.

— Майка ми е мексиканка, баща ми е австриец. Кръстена съм на майка му.

— Роднина ли сте на Дитер?

— Братовчеди сме — събра дрехите ми от пясъка. — Искате ли да се върнем в бунгалото? Прислужниците не говорят английски. Ако искате да им поръчате нещо, с удоволствие ще ви превеждам.

— Нямам нужда от нищо — отвърнах и поех нагоре. На прага на бунгалото спрях и взех дрехите си от ръцете ѝ.

— Нямам нужда и от преводач. Помощничката ми говори испански.

За миг се поколеба, после кимна. В гласа ѝ долових разочарование.

— Както желаете. Но ако ви потрябва нещо друго, аз съм на ваше разположение. Ще ме намерите на рецепцията в хотела.

— Благодаря ви.

— Граф Дитер ме помоли да ви покажа нещо. Може ли?

Кимнах и я последвах в буталото. Обгърна ме леко ухание на върбинка. Наведе се над масичката за кафе, натисна някакво копче и се появи малко чекмедже. Надникнах и през рамото ѝ.

Вътре имаше всичко. Дървена кутия със свити на машина цигари с марихуана, снабдени с филтър, пластмасово бурканче кокаин с

четири мънички мексикански сребърни лъжички и още една кутия със стрити билки.

— Това мескалин ли е? — запитах.

Кимна.

— Благодаря.

Затвори чекмеджето.

— Мога ли да си вървя?

Усмигнах се.

— С нас ли ще вечеряте?

— Ако искате.

— Би било чудесно.

— Ще се видим за вечеря.

След като си тръгна, отворих чекмеджето и извадих една цигара. Отидох в банята, напълних ваната с топла вода и я изпуших, докато се киснех. Беше прекрасно.

После подремнах.

ГЛАВА ВТОРА

Събуди ме телефонът. Беше Боби.

— Мога ли да те видя? Имам страхотна идея.

— Ела — поканих го. Станах от леглото и навлякох халат. В дневната нямаше никой, вратата към стаята на Лонерган беше отворена. Надзърнах вътре. Беше излязъл. Навън беше светло, въпреки че наближаваше осем.

Влезе икономът, белите му зъби лъщяха в учтива усмивка.

— Si, senor?

— Уиски с лед.

Кимна и заобиколи стойката на бара. Гледах го как ми сипва питието. Поне дотолкова разбираше английски. Поех чашата и излязох на двора. Слънцето беше залязло, но въздухът пазеше топлината му.

Чувствах се добре. Напълно отпуснат и спокоен. Това място притежаваше някакво излъчване. Не приличаше на Лос Анжелос с неговия подлудяващ шум. Беше нещо съвсем различно.

Боби откряна портата от ковано желязо.

— Знаят как да се отнасят към хората — отбеляза той. — Дадоха ни отделни бунгала. Аз и момчетата в едното, а момичетата — в съседното.

— Как минаха снимките.

— Горещо-долу. Някои излязоха сполучливи, но момичетата не бяха подготвени.

— Какво е станало?

— Грешката е моя. Забравих да ги обработя.

Изхилих се.

— Можеха и сами да се сетят — продължи тъжно. — Знаеха, че ще ги снимат голи. Поне малко да се бяха подстригали. Като изключим блондинката, все едно че се опитвам да фотографирам през гъста гора.

— Какво ще правиш сега?

— Предадох ги на фризьора. Утре ще бъдат готови. — Дано наистина е така — добави мрачно. — Предупредих го, че ако оплеска работата, ще го убия.

— Каква ти беше страхотната идея? — поинтересувах се аз.

— Бих искал да повикаме Кинг Донг и да му направим няколко сюжетни снимки в джунглата, заедно с момичетата. Момичетата, преоблечени като ловци, го откриват в джунглата. Той е само с набедрена превръзка, която едва покрива члена му. Те се възбуждат и решават да го приобщят към цивилизацията. Отначало се съпротивлява, но после се превръща в най-видния сутеньор в града.

— Забавна идея, но трудно ще я осъществим — прекъснах го. — Имахме си доста неприятности, когато го снимахме за последен път.

— Само заради ревниви отрепки. Затова пък тиражът ни скочи със сто хиляди и интересът към броя още не е спаднал.

— Продажбите показаха, че всички педали са си го купили.

— Разбира се, но си го купиха и жени. Виждал съм ги да изцъклят очи и да получават оргазъм само като си извади инструмента. Даже най-обиграните модели се възбуждат, когато снимат с него.

— Не знам. Трябва да се съобразяваме. Ще ни обвинят, че ги унижаваме, използвайки първични заплахи. А пък еманципираните ще заявят, че засягаме женското достойнство.

— Позволи ми да направя снимките. После ще решиш дали да ги използваме.

— Добре. Сигурно ще бъде забавно. Предупреди ме, когато започнеш. Бих искал да видя какво ще стане.

— Ще получиш комплекс за малоценност. Прилича на бик. Дълъг е дванайсет инча и когато снимахме последния път, получи шест оргазма за четири часа.

— Ще си сложа бански — успокоих го.

— В колко ще вечеряме? — попита той.

— В десет.

— Ще изтичам да взема един душ и да се преоблека.

— Не бързай — спрях го аз. — Влязох в бунгалото, извадих от чекмеджето цигара с марихуана и му я подадох. — Невероятни са. Пропусни душа и я изпуши във ваната. Ще се почувстваш чудесно.

Взе я и я помириса.

— Благодаря. Първо ще се обадя в кантората да го качат на сутрешния самолет.

Няколко минути след като се разделихме, влязоха Верита и Лонерган.

— Ще пийнете ли нещо? — попитах ги, виждайки иконома на прага.

— Сухо мартини — обади се Лонерган.

— Текила — поръча Верита.

Изгледах я.

— Мислех, че пиеш уиски.

— Сега сме в Мексико — усмихна се тя. — Аз съм си у дома.

Икономът поднесе питиетата и изчезна. Лонерган се настани срещу мен. Верита се отпусна в шезлонга до него.

— Разходихме се из околността — сподели Лонерган.

— И какво мислите?

— Хвърлили са много пари — отвърна. — Това поне е сигурно. Верита е научила някои интересни подробности. Би трябвало да ги знаеш.

Извърнах се към нея.

— Казвай.

— Цял следобед съм разговаряла с персонала. Така можеш да научиш много повече. Знаят неща, за които собствениците не подозират.

Кимнах.

— Изтъкнаха ми причини за западането на хотела.

— Бих искал да ги чуя.

— Заради педалите.

— Не те разбрах.

— Дитър довел тук компанията си. Чувствали се като господари и то до такава степен, че когато ги помолил да се държат по-прилично, се настроили срещу него и създали на хотела му лоша слава. Знаеш ги тези компании. Те дават тон във висшето общество. Харесат ли някое място, цялото общество се втурва към Капри, Акапулко или Южна Франция. Кажат ли, че си „демоде“, губиш. Така е станало с курорта Патино и с Порто Черво — курорта на Ага Хан в Сардиния.

— Не се връзва — прекъснах я аз. — Защо Дитер се е скарал с тях? Нали са му приятели?

— Едни твърдят, че богат швестър му отнел сериозния приятел и Дитър се разярил. — Тя близна малко сол от опакото на ръката си и отпи от текилата. — Други ми казаха, че се намесил баща му. Настоява

Дитер да се ожени и да продължи рода. Дори му е намерил подходящо момиче — втора братовчедка или нещо подобно.

— Казва се Мариса.

Верита кимна.

— Точно това име споменаха. Работи в хотела. Познаваш ли я?

— Дитер я изпрати да ми превежда. Казах ѝ че си с мен и нямам нужда от услугите ѝ. Но я поканих да вечеря с нас.

— Мислех, че спиш — обади се Лонерган.

Изсмях се.

— Запознахме се, преди да заспя. Отидох да поплувам. Чакаше ме, когато излязох от водата.

— Няма да можеш да привлечеш обратно хората с пари — заяви Лонерган.

— Това е добре — отвърнах. — Защото означава, че семейство фон Халсбах не може да се обърне към никой друг. Ние сме единствените клиенти и ако ни загубят, няма да намерят други — заобиколих стойката и си сипах още уиски. — Сумата, която смятах да им предложа, току-що спадна наполовина.

— Смятал си да им предложиш девет милиона?

— Не. Това е половината от цената им. Щях да им предложа дванайсет. Сега станаха шест.

— Има още нещо, което бих искал да знаеш — добави Лонерган.

— Какво?

— Току-що ми се обадиха от кантората. Говори се, че Хулио има голям дял в местната търговия.

— Имат ли доказателства?

Сви рамене.

— Пистата е близо до Кулиакан.

Разбрах какво има предвид. Кулиакан беше центърът на търговията с наркотици в Мексико. Всяка доставка, която пристигаше в Съединените щати беше произведена или изпратена от тази точка.

— Дали и нашите домакини са в играта?

— Нямам представа.

Отпих и погледнах към Верита.

— Утре ще прегледаш сметките, нали?

— Добре. Бъди нащрек. Ако нещо не се връзва, колкото и банално да изглежда, веднага ми го съобщи.

Когато влязохме в главната сграда, Дитер и баща му ни чакаха на бара. Строен, малко по-дребен от сина си, графът беше около шейсетте. Имаше армейска осанка, посивяла коса, остри твърди сини очи и белег от битка на лявата си буза. Ако носеше и монокъл, щеше досущ да прилича на герой от четирийсетте години, излязъл от филмите на „Уорнър Бродуей“.

— С нетърпение очаквах да се запознаем, господин Брендън — произнесе с мек акцент от Мейфеър. — Много съм слушал за вас.

— Надявам се нищо лошо.

Усмихна се.

— Разбира се. Тук чуваме само доброто за хората.

— Иначе не може да се живее — подхвърлих. Забележката не му направи впечатление. — Благодаря ви за бунгалата. Прекрасни са.

— Беше удоволствие за нас. Надявам се, че ще останете достатъчно дълго, за да им се насладите напълно.

— И аз се надявам.

Очите му светнаха, когато към нас се приближи Мариса. Индианката, която бях срещнал следобед, вече не съществуваше. На нейно място се появи висока аристократична дама в дълга прилепнала бяла рокля. Цветът подчертаваше мургавата кожа и черната коса, която струеше по раменете ѝ. Целуна го по бузата.

— Племенницата ми, баронеса Мариса — представи я той гордо.

— Вече се познаваме — осведоми го тя и ми протегна ръка. — Господин Брендън!

— Баронесо! — отвърнах с усмивка.

Пусна ръката ми и се обърна към останалите. Миг по-късно графът ни поведе към вътрешния двор. Масата беше сервирана под огромно дърво. Мариса седна между мен и графа и до края не можах да разбера дали уханието, което усещах, се излъчва от нея или от градината.

Вечерята беше типично европейска — много официална и много скучна, използвахме подходящи думи, но не казвахме нищо. За разлика от нас, на съседната маса Боби, асистентите му и манекенките се забавляваха чудесно. По смеха им личеше, че са успели да открият тайните чекмеджета в стаите си. Бяха се натъпкали с наркотици до козирката.

Лонерган и графът изглежда намираха общи теми. Може би се дължеше на възрастта им, но ми се стори, че чичо ми искрено се забавлява и проявява интерес към разказите на графа. Дойде ми до гуша и повече не можех да издържам. Най-накрая се извиних, че имам главоболие и се прибрах в бунгалото.

Първото нещо, което направих беше да запала от онези цигари. Седнах във вътрешния двор и се загледах в небето. Стори ми се отрупано със звезди, като никога досега. Чудех се дали още някой в тази безкрайна нощ се опива от наркотици и през главата му минават същите мисли.

Портата от ковано желязо изскърца. Бялата рокля на Мариса се мерна като облаче в тъмнината.

— Дойдох да видя как си — каза тя.

— Не знаех, че си баронеса.

— Не съм. Чичо ми обича да ме представя по този начин.

Дръпни си — подадох ѝ цигарата.

— Не, благодаря. Тези неща ме подлудяват.

Разсмях се.

— Ако остана тук, ще полудея и без тях.

— Чичо ми е доста старомоден.

— Защо се е захванал с тази работа. Не му подхожда.

— Чувстваше, че трябва да направи нещо. Земята е негова.

Правителството го заплашваше, че ако не предприеме никакви стъпки, ще му отнеме акциите и ще ги раздели между campesinos.

— Това не е повод да загуби трийсет милиона.

— Вложил е в земята около шест милиона. Правителството е вложило десет, останалото идва от частни вложители.

— Кой са те?

— Не знам.

— Мексиканци ли са или чужденци?

— Не знам.

— Щеше да е по-добре да доведе хора от Лас Вегас.

Не отговори.

Дръпнах още веднъж и потупах стола до мен.

— Ела, седни.

Не помръдна.

— Сама ли дойде тук или Дитер те изпрати?

За миг се поколеба.

— Дитер.

— Дали не ти е споменал, че в задълженията ти влиза да се любиш с мен?

Пак не ми отговори.

— Какво ще стане, ако не успеят да се спазарят с мен?

— Правителството ще им наложи заповед. Ще загубят всичко.

— Трийсет милиона долара са тежък залог за теб. Не е честно.

Повдигна ръце зад врата си, отмятайки дългата черна коса. Когато ги отпусна, роклята се свлече от тялото ѝ. Пристъпи напред и се изправи пред мен съвършено гола. Разбрах откъде идва уханието, което чувствах в градината.

Погледнах я, без да се помръдна.

— Прекрасна си — казах ѝ. Така си беше.

— Какво искаш да направя?

Наведох се, повдигнах роклята от земята и ѝ я подадох.

— Можеш да ми намериш два аспирина. Наистина ме боли глава.

Пое роклята от ръцете ми и я притисна до гърдите си. Гласът ѝ прозвуча смутено.

— Не искаш ли да...

Разсмях се.

— Разбира се, че искам. Но ще се чувствам сякаш измъквам пари чрез измама. Не съм решил дали да купя хотела. Ако се любим и се откажа, значи усилията ти са отишли на вятъра.

За пръв път се разсмя. Пусна роклята.

— Какво значи един път повече или по-малко между приятели?

ГЛАВА ТРЕТА

Телефонът иззвъня в осем сутринта. Посегнах към слушалката. През вратата на банята виждах силуета на Мариса в стъклената преграда на душа и чувах пляскането на вода.

— Да — изръмжах в слушалката.

— Изглежда си прекарал тежка нощ — прозвуча гласът на Ейлин.

— Позна. Какво има?

— Искам да ти напомня, че докато си почиваш и се забавляваш, някои хора в компанията продължават да се трудят.

— Ще поправим този пропуск. Може да навреди на доброто ни име. Всички смятат, че само празнуваме.

— Качвам се на първия самолет — пошегува се тя. — Не искаш ли междувременно да научиш някои добри новини?

— Казвай.

— Току-що пристигнаха сведенията за продажбите през януари и февруари. Минали сме три милиона и половина.

— Виж ти!

— Не съм свършила. Тиражът на „Лайфстайл дайджест“ е достигнал един милион. Никак не е лошо.

— Къде бъркаме?

— Не знам, но трябва да продължим да го правим.

Разсмях се.

— Как вървят работите при теб?

— Още не знам. Днес Верита ще провери сметките, а аз ще направя официална обиколка.

— Не мога да разбера защо държиш да купуваш курортен комплекс. И двете ти списания непрекъснато печелят.

— Помня, че ми задаваха същия въпрос, когато реших да откривам клубове. А в момента само лондонският клуб ми носи по шест милиона годишно.

— Защото там се играе хазарт. Клубовете в Ню Йорк, Чикаго и Лос Анжелос скоро ще се окажат на червено.

— Те са ни необходими, за да се държим на ниво. Ще отворим игрални зали в Атлантик Сити, този курорт тук също има разрешение за хазартни игри.

— Ако искаш да се занимаваш с хазарт, защо не купиш нещо във Вегас.

— Чакам да се открие възможност. А в същото време туристическата ми агенция и организираниите екскурзии са претоварени. Мога да запълня курорта само с клиенти от нашата агенция.

— Как ще ги превозваш дотам с два товарни полета дневно?

— Ще организираме чартърни полети от Лос Анжелос. Освен това самолетите на „Принсес Лайнс“ обещаха да включат мястото в екскурзионните си обиколки.

— Дори да е така, ще получаващ курешки в сравнение с доходите, които ти носят списанията. Чистият ни доход е около три милиона месечно.

— Ейлин, какви изрази!

— Говоря сериозно. Защо го правиш?

Замислих се.

— Заради веселбата.

— Не ми се вярва — рече тя. — Може би някой ден ще го обсъдим по-задълбочено — гласът ѝ се сниши. — Липсваш ми.

Затвори, преди да съм успял да ѝ отговоря. Тази жена беше страхотна, знаеше точно кога да спре. Без да бърза, без да насилва нещата. Изчакваше подходящия момент. А времето работеше за нея. И двамата го знаехме. Рано или късно щях да се хвана.

Мариса излезе от банята, увита в хавлията като в саронг.

— Добро утро.

— Добро утро.

— Добре ли спа.

— Струва ми се, че да.

— Чудесно. — Приблужи се до тоалетната масичка и отвори малката си чанта. Миг по-късно беше облечена в миниатюрен бански. Срещна погледа ми в огледалото. — Би било глупаво да се появя на работа във вечерен тоалет.

Кимнах.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Бих пийнал едно кафе.

— Веднага — натисна някакво копче до вратата. — Нещо друго?

Станах от леглото и се запътих към банята. На вратата спрях и се озърнах.

— Не се дръжте така официално, баронесо. Смятах, че сме приятели. Не бих искал да мисля, че просто сте си изпълнявали задълженията.

Когато излязох от банята на терасата, зад плъзгащите се стъклени врати вече имаше малка масичка. Бяха я нагласили с жълта ленена покривка и салфетки в същия цвят. В центъра се мъдреше тясна сребърна ваза с една-единствена жълта роза. Закуската беше европейска — портокалов сок, кафе, топли кифлички и кроасани.

Мариса се беше облегнала на перилата, загледана в морето. Когато чу стъпките ми, се обърна.

— Дължа ти извинение.

— Няма нужда.

— Не исках да прозвучи толкова рязко. Просто... Досега не ми се беше случвало подобно нещо. Чувствах се много неловко. Не знаех какво да кажа.

— Каза каквото трябваше. Нали сме приятели?

Усмихна се.

— Приятели сме. Кафе?

— Да, ако обичате.

Поех чашата от ръката ѝ. Беше гъсто и силно.

— Каква е програмата за днес?

— Дитер ще те чака в десет в главната сграда, за да те разведе наоколо.

— Ще дойдеш ли с нас?

— Едва ли. Имам работа. Но довечера в седем ще има коктейл в твоя чест. Местните управници ще дойдат, за да се запознаете. И аз ще бъда там.

— А на вечеря?

— Ако искаш, ще дойда.

— Искам — рекох. — И този път си донеси някоя по-прилична дреха, за да се прибереш сутринта. Да се появиш на работа по бански е точно толкова глупаво, колкото и във вечерен тоалет.

Официалната обиколка продължи до обяд. Слънцето така припичаше, че дори океанският бриз, който ни облъхваше в открития джип, не успяваше да ни разхлади. Караше Дитер, аз седях до него, Лонерган се беше наместил на задната седалка. Няколко пъти се озърнах към него. Дори да се чувстваше неудобно, не му личеше, макар той единствен да носеше костюм и вратовръзка. Все пак усетих, че се зарадва, когато се върнахме в прохладния хотел.

Запътихме се към бара. Лонерган си поръча обичайното сухо мартини. Реших да пия джин с тоник, а Дитер си взе текила. Бяхме обиколили две игрища за голф — едното с осемнайсет, а другото с девет дупки, дванайсет тенис корта, конюшня за четирийсет коня и седемнайсет бунгала. Оставаше ни да разгледаме само централното здание.

— Сградата разполага със сто и осемдесет апартамента — обясняваше Дитер. — Във всеки има спалня, дневна, бар, кухня и две бани. Замислени са възможно най-разкошно. Пресметнахме, че при цена двеста долара дневно, можем да си покриваме разноските, ако са заети четирийсет процента от апартаментите.

Лонерган кимна.

— Доколкото знам не сте успявали да запълните най-много петнайсет процента.

— Ако трябва да бъдем откровени — прекъсна го Дитер — не сме запълвали и толкова.

— Какъв е общият ви капацитет — поинтересувах се аз.

— По двама души в стая и по четирима в бунгало. Общо четиристотин дваайсет и осем.

— Значи при сто долара на човек, можете да си покривате разноските с шестнайсет хиляди долара дневно?

Дитер кимна.

— Това включва и храната.

— А ако я изключим?

— Десет хиляди, но ще трябва да сервираме закуска. Това влиза в договора с правителството и е включено в десетте хиляди.

— Можем ли да превърнем апартаментите в отделни двойни стаи?

— Да. Мислехме да го направим, но не можем да си позволим да вложим в преобразованията още милион долара.

— Ясно — магнах на бармана да ми донесе още едно питие. — Как мислите, защо не сте успели да привлечете посетители?

— Причините са две — бързо отвърна Дитер. — Първо — самолетните компании не удържаха на обещанието си да увеличат броя на полетите в тази посока. Втората е, че правителството ни забрани да отваряме казиното преди изборите, въпреки че още миналата година ни издаде разрешение за хазарт.

— А защо смятате, че сега ще ни позволят?

— Не искат да затворим хотела. Вложили са прекалено много пари.

— Имате ли писмени гаранции?

Усмихна се.

— Тук е Мексико. Нищо не се записва. А дори и да го имате черно на бяло, това не значи нищо.

— Значи могат да отложат отварянето на казиното?

— Всичко се случва, но се съмнявам. Можете да прецените сами. Довечера на коктейла ще присъства губернаторът на щата. Ще дойде шефът на хазната от Мексико Сити. Всичко зависи от тях.

Телефонът на бара иззвъня. Барманът кимна към Дитер.

— Para usted, excelencia.

Дитер взе слушалката, промърмори няколко думи и затвори.

— Правителственият самолет от Мексико Сити ще кацне всеки момент. Трябва да го посрещна. Ще ме извините ли, господа?

— Няма проблеми — рекох.

— За обяд съм ви запазил маса в градината.

— Благодаря.

Погледна към мен.

— След няколко минути ще дойде баронесата. Тя ще ви настани.

— Още веднъж благодаря.

— Не ми харесва. Има нещо гнило — заяви Лонерган, когато Дитер се отдалечи.

— Какво имаш предвид?

— Няма да ти разрешат да отвориш казиното. Ако съществуваше подобна възможност, веднага щяха да се появят клиенти с много повече пари от теб.

— Може и да си прав. Все пак, да довършим играта. Утре ще знаем повече, отколкото днес. Забелязах, че Мариса влиза в бара. — А

сега е време за обяд.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Обядът не отстъпваше по пищност на вечерята от предния ден. Имаше риба, прясно уловена от океана, великолепно „Монтраше“, което, за разлика от чичо ми, не успях да оценя, и накрая — лимонов сладолед и кафе. Лекият бриз в надвисналите клони разхлаждаше гърбовете ни, изложени на парещите лъчи на слънцето.

Когато привършихме, Мариса се изправи.

— Трябва да се върна на работа? Мога ли да направя още нещо за вас?

Погледнах към чичо. Мълчаливо поклати глава.

— Не, благодаря. Мисля, че ще се върнем в бунгалото, за да си починем преди коктейла.

— Добре. Ако имате нужда от нещо, знаете къде да ме намерите.

Изправихме се на крака, за да я изпратим. Чичо ми с одобрение се загледа след нея.

— Прекрасна фигура — забеляза той. — Порода.

Изглеждах го скептично. Може би слънцето си правеше шеги, но ми се стори, че се изчервява. Бързо смени темата.

— Ще се разходим ли по брега на връщане?

— Готово.

Когато приближихме водата, чичо ми внезапно се наведе, свали си обувките и чорапите и си нави панталоните. С обувките в ръка, предпазливо нагази във водата. Извърна се към мен.

— Нали нямаш нищо против.

— Разбира се.

Приличаше на дете. Джапаше във водата и се изплъзваше от повисоките вълни. По устните му играеше лека усмивка, а очите му бяха придобили странно изражение.

— Мечтая да направя това от дете.

— Искаш да кажеш, че никога...

— Не — прекъсна ме. — Започнах работа на единайсет години. Майка ти беше още бебе, дядо ти беше починал, а баба ти се опитваше да ни изхрани като перачка.

— Какво си правил?

— Метях и почиствах плювалниците в кръчмата на Кланси, срещу гарата в Лос Анжелос.

Мълчах. За пръв път чувах тези неща. Никой в семейството не споменаваше откъде е започнал Лонерган.

— Дядо ти и Кланси са работили заедно в железниците. Затова ми даде работа. — Спря и вдигна поглед от водата. — И досега си спомням как чаках товарния влак на „Юниън Пасифик“ да се спусне към булевард „Санта Моника“, за да махна на баща ми и Кланси в огромния парен локомотив.

— В момента сме доста далеч от булевард „Санта Моника“.

— Това важи и за двама ни. Помня, че и ти започна оттам.

Кимнах. Не беше за вярване, че са минали едва пет години, откакто стоях в помещението на булевард „Санта Моника“ и наблюдавах как Пърски дава указания на товарачите, които изнасяха последните мебели от редакцията на „Холивуд Експрес“.

Пърски се огледа, опитвайки се да избегне погледа ми, стаята беше празна, само по пода се търкаляха някакви хартийки.

— Мисля, че приключихме.

Запъти се към вратата, товарачите го последваха. Отвън на улицата, дърводелецът се опитваше да закърпи разрушената предна стена. Провери за последен път вратата и се обърна към мен.

— Общо сто долара.

Направих знак на Верита.

— Дай му чек.

— Не приемам чекове. В брой.

Едва не избухнах, но се усетих навреме, че няма смисъл. Ако бях на негово място и бях видял как изнасят мебелите, щях да постъпя по същия начин. Бръкнах си в джоба и извадих пачката. Платих му със стодоларова банкнота, която дръпнах най-отгоре.

— Благодаря ви — явно беше впечатлен. — Ако ви потрябвам пак, обадете се.

Заклучих вратата след него и се обърнах към Верита.

— Знаех, че е прекалено хубаво, за да продължи.

— Можеше да бъде и по-лошо. Можеше да си мъртъв. Но не си. Можеше да си разорен. Но не си. С двайсетте и пет хиляди, които

получи от Ронци, в момента разполагаш със сметка от осемдесет и една хиляди.

— Да видим колко ще останат, след като се разплатя.

Качихме се в апартамента и се настанихме около кухненската маса, където беше разгърнала счетоводните книги.

— Дай да започнем с по-едрите — предложих. — Колко остава от предплатата на Преподобния Сам?

Прелисти страниците.

— Той ти е дал четирийсет хиляди. Публикувал си рекламата шест пъти. Дължиш му трийсет и четири хиляди.

— Попълни чека. — Изчаках да ми го даде. — Сега Лонерган.

— Не му дължиш нищо. Тази сутрин ми се обади и каза, че ги е завел като вложение.

— Не ме интересува. Нямам нужда от подаяния.

Премълча.

— Изплатихме ли му неговия дял от рекламата в миналия брой?

— Не.

— Колко беше?

— Три хиляди и сто — отговори тя, хвърляйки поглед към книгата.

— Прибави двайсетте и пет хиляди долара предплата и попълни чека.

Мълчаливо го попълни и ми го подаде. Имаше неплатени сметки от печатницата и други разходи за около дванайсет хиляди. За заплатите отделихме хиляда и седемстотин.

— Колко ни остават?

— Пет хиляди и триста — отвърна, без дори да погледне в книгата.

— Излезе права. Не съм разорен.

По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Ей, нали ми каза, че можело да бъде и по-лошо? Преди няколко месеца няхах абсолютно нищо. Сега разполагам с пет бона.

— Аз... съжалявам, Гари.

Улових ръката ѝ през масата.

— Недей. Поне се позабавлявахме, пък и беше по-добре, отколкото да съм безработен.

Отдръпна си ръката и сведе поглед.

— Вчера се обадох в бюрото. Шефът каза, че мога да се върна на работа от понеделник.

— Дали ми се полага помощ?

— Не.

— Значи няма да се връщаш. Ако не можеш да ме виждаш пред гишето си, за какво ти е?

— Трябва да работя, Гарет.

— Но ти работиш. Нали не съм те уволнил?

— Не, но... — поколеба се. — Мислех, че всичко свърши.

— Свършило ли? — изправих се и извадих от хладилника една бира. Отворих кутията и отпих. — Та ние едва започваме. Преди само се мотаех като неудачник, обиден от целия свят. Край на това. Приключи. Сега знам как да получа онова, което искам, и ще му го върна тъпкано на света.

Без да се усети, тя заговори на испански.

— Usted esta muy macho.

— Това е то! — Смачках кутията и я запратих в кошчето за боклук. После я изправих и я прегърнах. — Точно това търсех.

— No comprendo.

Разсмях се.

— „Махо“. Така се казва новото ни списание.

ГЛАВА ПЕТА

Изкарахме първия брой едва след шест месеца и той се провали с гръм и трясък. Малко преди да започнем да го издаваме, в Съединените щати нахлу „Пентхаус“ и пазарът се раздираше от противоречия. Да сравняваш „Махо“ с „Плейбой“ и „Пентхаус“ беше все едно да поставиш „Холивуд Експрес“ до „Ню Йорк Таймс“. Размитите фотографии на влагалища, които използваше „Пентхаус“ имаха луд успех сред мъжката половина на Америка. „Плейбой“ отвръщаше на удара със снимки в цял ръст, но продължаваше да си пудри манекенките. Умирахме от смях, като ги разглеждахме. Най-спретнатите мацки в страната. Само че не ни беше смешно. Болеше ни. Нямаше начин да се издигнем на тяхното ниво — нито със статии, нито със снимки. За тях работеха прекалено много талантиливи хора. А талантът отиваше при парите. Ние разполагахме само с обещания.

Издадохме втория брой с един месец закъснение с надеждата, че първият вече ще бъде изкупен. Третият брой също се забави с един месец. Беше ясно, че сме вдигнали много шум за нищо. Пласьорът ни изпрати предупреждение. Това означаваше, че трябва да се заемем с разпространението сами. Условно казано. Защото вече бях петдесет бона вътре и нямах никаква надежда да намеря пари дори за още един брой.

Настанихме се около кухненската маса, вперили мрачни погледи в купчината неплатени сметки.

— Това ли е всичко? — попитах.

Верита кимна.

— Четирийсет и девет хиляди и триста и петдесет долара, без заплатите.

— А те колко са?

Хвърли поглед към Боби и Ейлин.

— Служителите обсъдиха въпроса. Не искаме пари.

Вече десета седмица се отказваха.

— Благодаря ви — рекох. — Колко ни остават в банката?

Верита погледна в счетоводната книга.

— Около седемстотин.

— По дяволите. Цял живот няма да мога да си изплатя дълговете.

— Не се налага да ги плащаш — осведоми ме Верита. — Можеш да обявиш фалит. Дълговете се ликвидират автоматично. Ако искаш, ще можеш да започнеш наново.

— Какво ще стане с името?

— С „Махо“ ли?

Кимнах.

— То е собственост на фирмата. Губиш го, заедно с всичко останало.

— Кое е това всичко? Долнокачествените снимки и статии, от които никой не се интересува.

— Баща ми каза, че може да даде назаем пари, за да продължиш — намеси се Боби.

— Благодари му от мое име, но няма смисъл да ги хвърля на вятъра. Не успяхме да пробием.

— Може би ще успеем, ако издадем още един брой — настояваше Боби.

— Няма да стане. Опитваме се да правим нещо, с което другите се справят по-добре. — Посегнах към цигарите. — Ако не измислим нещо ново, цял живот ще си останем долнопробна имитация.

— Какво ново? — поинтересува се Боби. — Няма много начини за правене на порнографски снимки, а ние вече сме стигнали до влагалището.

Втрених се в него. Не ме впечатлиха думите му, а начинът, по който ги произнесе. В главата ми се завъртя колелце от някакъв механизъм.

— Рубриките „Съвети“ в „Плейбой“ и „Форум“ в „Пентхаус“ покриват почти всички сексуални хрумвания, за които можеш да се сетиш — добави Ейлин. — И в тази посока не можем да измислим нищо ново.

Завъртя се и друго колелце.

— Може би сме се придържали прекалено строго към правилата. Може би „Експрес“ е имал успех, точно защото още не сме ги знаели и ги измисляхме сами.

— Не можеш да сравняваш един местен вестник със списание, което се разпространява в цялата страна — прекъсна ме Ейлин.

— Защо? Да не мислите, че останалите американци са по-различни от хората в Лос Анжелос? Всички се интересуват от едно и също.

— Хората в Лос Анжелос са по-либерални от жителите на Скуйдънк. Имат по-освободени възгледи.

— Да не би в Скуйдънк да не правят любов?

— Може и да правят, но не я обсъждат.

— Изобщо не ме интересува дали я обсъждат. Важното е дали мислят и четат за нея.

— Сигурно. Купуват си „Плейбой“ и „Пентхаус“, въпреки че някои думи вътре не са им ясни.

— Разглеждат и снимките — добави Боби. — „Пентхаус“ още през първата година стигна три милиона тираж. Само със снимки на влагалища и задници. Хефнър усети, че продажбите му спадат и е решил да създаде ново списание, с което ще съперничи на Гучоне. Спазарил се е с френското списание „Lui“ да му изпращат снимки и други материали. Ще го нарече „Oui“. Един мой приятел е видял сигналния брой. Каза, че било страхотно.

— В какъв смисъл? — запитах.

— Без напудрени влагалища, момичетата се решат.

И четиримата се разсмяхме.

— Обаче и двете си държат на стария облик. Съвети за съвременния мъж. Най-хубавите френски вина и последната мода. Дрехи, курорти, спортни дисциплини, филми, книги, храна — всичко, за което се сетиш. Господин Бяла Якичка вече си преглъща хамбургера с „Помар“, реколта шейсет и седма година или се качва на остън мартин, за да откара половинката си в местното открито кино.

Момичетата се изкикотиха, но аз си премълчах. Не ми беше смешно. Бях загубил чувство за хумор за около петдесет хиляди долара. Изправих се.

— Тази вечер няма да решим нищо. През почивните дни ще обмисля какво да правим. Имам странното чувство, че се провалих, изпускайки нещо очебийно.

— Ако е толкова очебийно, какво е то? — поинтересува се Боби.

— Звучи глупаво, нали? Обаче е истина. Нямам никаква представа.

Телефонът звънна веднага след като излязоха. Гласът на Лонерган звучеше спокойно.

— Гарет?

— Да, чичо Джон.

— Бих искал да те видя.

Не се бяхме срещали и не бяхме разговаряли от четири месеца, но не попита нито „Как си?“, нито „Какво ново?“. Просто: Искам да те видя. Вече си имах достатъчно неприятности, не исках да ми създава нови.

— Знаеш къде да ме намериш — отсякох.

— Можеш ли да дойдеш в „Силвър Стъд“ в полунощ?

— За какво, по дяволите? — троснах се аз.

Не му направи впечатление.

— Имам едно интересно предложение.

— Последния път, когато се хванах на интересните ти предложения, едва не ме убиха.

— Грешката си беше твоя. Настояваше сам да уредиш нещата, вместо да оставиш на мен. В полунощ. Бъди точен.

За миг се поколебах.

— Добре.

— Гарет?

— Да, чичо Джон?

В гласа му прозвуча затаен смях.

— Моля те, опитай се този път да паркираш колата на улицата.

Затвори, преди да успея да му отговоря. Нямаше смисъл да се притеснява. Така и не бях успял да си купя кола. Толкова по-добре, защото иначе отдавна да бях фалирал.

Когато стигнах, едва познах заведението. Прозорците бяха посребрени, с изключение на два малки овала, през които просветваха неоновите реклами. Минувачите не можеха да виждат какво става вътре. Влязох — беше напълно променено.

Старите дървени и махагонови маси бяха заменени с хром и черна пластмаса. От тавана към центъра на помещението се спускаха четири безшумни прожекторни апарата, които изпълваха с образи екраните в ъглите. В задната част на заведението се издигаше малка платформа с пиано. Чернокожа девойка с дивашки вид свиреше и

пееше с дрезгав глас. Беше толкова шумно, че не разбирах какво пее. Приблжих се. Провлачени песни по текстовете на педали.

Докато се провирах през тълпата към задната част на заведението, ме опипаха два пъти, веднъж ме хванаха за задника и успях да откажа стотен долара, които ми предложи възрастен швестър, за да прекарам нощта в дома му в Холивуд Хилс. Както обикновено, Бирника седеше на масичка до стълбището.

— Какво правят тия? — поинтересувах се аз.

— Не са мръднали оттук, откакто обновихме заведението. Всяка нощ е като новогодишен празник — и посочи мястото срещу себе си. На масата имаше бутилка уиски. Напълни чашата с кубчета лед от пластмасова кофичка и я бутна към мен. — Взел съм от твоето питие. Обслужвай се.

Плиснах уискито върху леда.

— Кога го обновихте?

— След като си паркира колата зад бара — ухили се той. — Голяма услуга му направи на Лонерган. Застрахователната компания плати всичко.

— По дяволите! Дали да не му поискам комисиона?

Бирника се изсмя.

— Пробвай — Отново си напълни чашата. — Как си?

— Горедолу.

— Лонерган малко ще позакъсне — гледаше втренчено някъде над рамото ми. — Видя ли мацето на пианото?

— Да.

— Страхотна е, нали?

— Да.

Сниши глас, сякаш говореше на себе си. — Да знаеш как си падам по нея. Страшно ме възбужда.

— Защо не ѝ го кажеш?

— Направих го. Не я интересувам. Няма да стане.

— Да не е обратна?

— Не е — прекъсна ме той. — Искате да стане звезда. Като Шърли Беси или Арега. Цели се много нависоко.

— Тук нищо няма да уцели.

— Не се знае. Клиентите я харесват. Някои от тия швестъри имат големи връзки. — Изправи се. — Сега има почивка. Ще ви запозная.

— Защо?

— Откъде да знам, по дяволите. — После добави. — Ако не си намеря предлог, няма да седне на масата ми.

— Добре. — Наистина беше трогателен. — Ще те похваля.

Поне в едно не грешеше. Тя наистина се целеше нависоко. Заговори още преди да е седнала.

— Бил ми каза, че сте издател. Написала съм няколко песни. Ако искате, ще ви ги покажа.

— Не съм от този тип издатели.

— А какъв сте?

— Издавам списание. „Махо“.

На лицето ѝ се изписа недоумение.

— Не съм го чувала. Какво е?

— Нещо като „Плейбой“ или „Пентхаус“.

— Не позирам гола — каза рязко тя.

Раздразних се.

— Не се притеснявай. Не те каня. Много си кльоцава.

Обърна се към Бирника.

— Защо ми губиш времето с такива мошеници? — нацупи се тя.

— Твърдеше, че можел да ми помогне.

— Нищо чудно. — Обадох се по-мекко.

Гласът ѝ веднага стана любезен.

— Наистина ли?

— Ако и влагалището ти е голямо, колкото устата, ще ти платя хиляда долара за един плакат.

Изглежда ме яростно и стана.

— Мръсник! — рече и се отдалечи с достойнство.

Погледнах Бирника. Въплъщение на униинето.

— Май не ти помогнах много — обадох се аз.

Тъжно кимна.

— Не се и съмнявам. — Отново напълни чашите. Гаврътнахме ги и сипа пак. — Дали наистина влагалището ѝ е колкото устата?

— Защо питаш?

Лицето му се разплу в широка усмивка.

— Ако наистина е така, бих искал да си навра вътре цялата физиономия.

Ухилих се и вдигнах чаша. Това се казваше истинска любов. Когато Лонерган се върна около един през нощта, бях толкова пиан, че едва изкачих стъпалата към кабинета му.

ГЛАВА ШЕСТА

— Ти си пиян — в гласа му прозвуча неодобрение.

— И какви са другите новини? — смотолевих аз.

— Докато си в това състояние, не можем да обсъждаме нищо.

— Точно така — взрях се в очите му. — Наистина ли искаш да изтрезнея, чичо Джон?

— Много е важно.

— Добре. Поръчай ми кафе. Веднага се връщам. — Влязох в личната му баня и пъхнах два пръста в гърлото си. Усещах парливия вкус на алкохола два пъти по-силно, отколкото докато го пиех. После си пъхнах главата под чешмата и останах така, докато болката в слепоочията ми премина. Избърсах се и се върнах в кабинета му.

Лонерган ми побутна кафето.

— Приличаш на мокър плъх.

Преполових чашата на една глътка и я оставих на бюрото.

— Трезвен мокър плъх. За какво искаше да говорим?

— Какво става със списанието?

— Много добре знаеш. Защо ме питаш?

— Искам да го чуя от теб.

— Затварям. Провалих се. Разорен съм. Имаш ли други въпроси?

— Да. Защо?

Преди да отговоря, допих кафето. Дълго време бях обмислял този проблем.

— Извинение ли търсиш или искаш да научиш истината?

— Истината.

— Бях глупак. Най-накрая го разбирам. Опитвах се да издавам „Плейбой“ или „Пентхаус“. Само че тази игра не е за мен.

— А коя е за теб?

— Аз съм уличен издател. Затова „Холивуд Експрес“ имаше успех. Онова, което правя, се харесва на момчетата от улицата. Не мога да хвана буржоата с бели якички, както го правят Хефнър и Гучоне. Мога да уцелвам в слабините, а не в главата.

Той помълча, после попита:

— Мислиш ли, че ще изкараш списанието от задънената улица?

— Да.

— Какво ти трябва.

— Преди всичко пари. Освен това — пласьори. Няма да е лесно след този провал. Трябва да намеря някой, склонен да рискува.

— Ако имаш списание и пари, ще се върнеш ли при Ронци?

— Този мръсник не ми харесва. Освен това пласира само в града, а аз искам да разпространявам списанието в цялата страна.

— А ако го разпространява той?

Вече бях изтрезнял. Лонерган не предприемаше нищо, без да има определена причина.

— Признай си, чичо Джон. Какво става с Ронци?

— Пърски е провалил „Експрес“ и Ронци ще си има неприятности. Исква да се захване с нещо, което си струва труда, иначе съдружниците му от източните щати ще го изхвърлят.

— Той ли ти каза да ме потърсиш?

— Не беше толкова многословен. Но успя да ми внуши, че не би имал нищо против.

— Нямам намерение пак да издавам „Експрес“.

— Не съм те молил за това. Говоря за списанието. За твоето списание. „Махо“. На италианците ще им хареса.

— Няма да се сдружавам с жабарите. Никакви дялове. Никакви съдружници.

— Списанието си е твое. Те само ще го пласират.

Замислих се.

— Ще ми трябва пари, за да измъкна списанието. Дълга петдесет бона, никой няма да ми даде кредит.

— Може би ще успея да ги убедя да ти дадат сто бона аванс срещу изключителното право на разпространение за две години.

— За една година. И без лична отговорност, ако списанието фазира. Губят си парите и точка.

— Не си сговорчив за човек, притиснат в ъгъла.

— А защо трябва да съм? — усмихнах се. — Нямам какво да губя.

— Трябваше да си стоиш пиан. Щяхме да се разберем по-лесно.

— Защо? Да не си съдружник на Ронци? — опитах се да отгатна.

— Не. Но той продължава да мисли, че съм твой съдружник. Не вярва на никого, но италианците смятат, че от кръвта вода не става.

Изведнъж проумях всичко. Онова, което ми беше отнемал Лонерган, си беше негово. Никога не бе докосвал нищо мое. Беше ме използвал, но и аз му се отплащах със същото. И в крайна сметка, ако не ме беше защитил, сега щях да съм мъртъв. Очите ни се срещнаха.

— Чичо Джон, току-що промених решението си.

— Кое точно?

— Искам съдружник. Теб.

Адамовата му ябълка подскочи, докато си поемаше дълбоко дъх. Примигна, избърса очилата си с позлатените рамки и отново ги постави на носа си.

— Поласкан съм — каза дрезгаво. — Колко ще ми струва това?

— Дължа петдесет. Дори да ги изплатя, ще ми трябват още сто, за да вдигна списанието на крака. Авансът от Ронци няма да ми стигне. Ако ми дадеш петдесет, отстъпвам ти десет процента.

— Десет процента са нищо — прекъсна ме той. — Толкова взимат за посредничество, без да дават пукната пара.

— Това са моите условия.

Изглежда ме.

— Ще ти направя по-добро предложение. Давам ти сто срещу двайсет процента. Пак ще контролираш всичко. Така ще имаш по-добри възможности.

— Ами ако се проваля?

— Ще си поплача. Няма да ми дължиш нищо.

Гледах го изумено. Собственото ми решение ме учудваше. Бях сигурен, че няма да постъпя така, след онова, което се беше случило с баща ми. Били са съдружници и баща ми се самоуби, защото чичо Джон не е искал да му помогне.

Сякаш прочете мислите ми.

— Баща ти беше слаб човек. Извърши нещо, което не трябваше да прави. Когато го хванаха, направи опит да се измъкне като обвиняваше други хора. Невинни хора, които не бяха сторили нищо лошо. Когато дойде при мен, вече бях безсилен. Никой не можеше да му помогне. Посъветвах го да си признае и да понесе вината си. Обещах му да му помогна, когато излезе от затвора. Но той не можа да понесе истината. Мислеше за доброто си име, а не за теб или за майка

ти. Затова остави бележка, в която хвърляше вината върху мен. Поместиха я на първа страница във всички вестници. Имах достатъчно врагове, готови да повярват на всяко обвинение. Но никога ли не си се питал защо не са възбудили процес срещу мен, ако думите му са били верни?

Оставих го да продължи.

— Проведоха подробно разследване. И местните, и федералните власти. Не намериха доказателства. Ако бяха открили поне едно, с радост щяха да ме обесят на най-близкото дърво. — Свали си очилата и отново ги изтри. — Съжалявам. Не знам защо се сетих за това. Никога не съм искал да говоря така за баща ти. И все пак, той винаги е стоял между нас. Тогава ти беше дете и целият ти живот е минал под сянката на самоубийството му. Дори промени отношението към майка си, защото не разбираше как можем да продължаваме да живеем, сякаш нищо не се е случило.

Гледах го, без да продумам. Нямах какво да кажа. Всичко беше минало и не можеше да се промени. Изглежда пак прочете мислите ми.

— Това е минало. И няма нищо общо с днешните ни проблеми.

Кимнах.

— Споразумяхме ли се? — попита колебливо, сякаш се страхуваше да не му откажа.

Протегнах му ръка.

— Да, партньоре.

Сграбчи дланта ми с две ръце и я стисна. Очите му примигваха зад стъклата.

— Ще успеем. Ще видиш.

Дори аз трябваше да примигна.

— Знам. Ще направя всичко възможно да не те разочаровам.

— Е, синко, щом сме партньори, смятам да заявя на онова морско свинче, че искаме поне двеста бона за изключителното право.

— Чичо Джон, нали помниш какво се разбрахме? Аз контролирам всичко.

— Не ти се меся. Но ти ще бъдеш прекалено зает със списанието. Освен това, аз най-добре мога да се оправя с този мошеник. Ясно му е, че ако поискам, по улиците на Лос Анжелос няма да остане нито един негов камион.

Нямаше смисъл да споря. Чичо ми говореше единствения език, понятен за жабарите.

— Добре, чичо Джон. Ти започна с Ронци, ти го довърши.

Внезапно почувствах глад. Изправих се.

— Къде отиваш?

— Умирам от глад. Вече е два часът сутринта, а не съм хапвал от обяд.

Бръкна в джоба си.

— Пари ли нямаш?

Разсмях се.

— Имам нари. Просто нямах време. Бях прекалено зает.

— Къде ще идеш?

— В закусвалнята на Багел на „Феърфакс“. Отворена е до късно.

— Нека Бил те откара и да те изчака. После да те закара у вас. Не искам да се разхождаш нощем сам.

— Аз съм голямо момче, чичо Джон, а и преди никога не си се тревожел за мен.

— Тогава не бяхме партньори — рече той. — Сега влагам в теб нещо повече от кръв.

ГЛАВА СЕДМА

„МАХО“

Огромни печатни букви на син кадифен фон.

С по-дребни бели букви отляво: „За тайната на мъжествеността“. Със същите букви отдясно: Част 2, Номер 1.

Съвършено голо момиче, с бяла каубойска шапка на главата, разкрасено в класическата агресивна поза на стрелците, във всяка ръка — по един пистолет, насочен към читателите. Целофанова опаковка, върху която е отпечатано бяло дантелено бельо, скриващо гърдите и слабините на девойката. През дантелата прозират кожата и окосмените ѝ части. От лявата страна на фотографията — вертикален надпис: „Докажете, че сте истински мъж.“ Отдясно, успоредно: „Опитайте се да ми свалите бельото“.

Нищо повече. Само цената в горния десен ъгъл — долар и двайсет и пет цента.

На обратната страна на корицата с черни букви: „Нашият нов символ...“ Огромни червени букви: „ВОЙНСТВЕНИЯТ ПЕТЕЛ“. Рисуanka. Изображение на възбуден фалос, върху който е дорисуван боен петел с яркочервен гребен, нападателна човка и остри, хищни нокти с железни наконечници, които се подават изпод тестисите. Войнственият петел сякаш виси във въздуха и всеки момент ще се спусне към голото тяло на момичето, покорно излегнато под него. Надпис: „За тайната на мъжествеността. Побеждава онзи, който се бори“.

Първа страница. Съвети на издателя.

„НЕ КУПУВАЙТЕ ТОВА СПИСАНИЕ, АКО... обичате зайчета — купете си заек... искате домашно животно — купете си пудел... КУПУВАЙТЕ ТОВА СПИСАНИЕ, АКО... ОБИЧАТЕ МОМИЧЕТА — само в този брой ви предлагаме шест. Трийсет страници разсъблечени красавици. Всички размери, форми и

цветове. Ще ви доставят удоволствие и ще ви открият нови възможности.

ОБИЧАТЕ СЕКСА — предлагаме ви разкази, статии, анекдоти, комикси, фантазии и фетиши, посветени на онова, за което мъжете говорят, мислят и искат повече от всичко друго, включително и парите. Шейсет страници чист секс. Няма да ви съветваме каква кола, магнетофон или камера да си купите, няма да ви поучаваме как да се обличате. Кой може да си позволи тези неща? Но всеки може да си позволи едно — УДОВОЛСТВИЕТО. А сексът е удоволствие. За долар и четвърт на месец, ще ви доставим толкова удоволствие, за колкото не сте мечтали.

ТОВА ВИ ГО ОБЕЩАВАМ!“

(подпис) Гарет Брендън, издател.

П. С. СПЕЦИАЛНА ЗАБЕЛЕЖКА ОТ ИЗДАТЕЛЯ.

„Във всеки брой ще намирате плакат в естествена големина, 22 инча на 34 инча, със снимка на момичето, което сме избрали за...

СУПЕРГАДЖЕ НА МЕСЕЦА!

Гигантска снимка в естествена величина. Красиво, примамливо, розово влагалище, което ще събуди ВОЙНСТВЕНИЯ ПЕТЕЛ във всеки от вас и ще ви накара да пожелаете да разгледате и другите части на заснетото момиче. Затова прелистете списанието и ще намерите още десет снимки на месечната ни победителка.

Ако не почувствате нищо, остават ви две възможности:

1. ОТИДЕТЕ НА ЛЕКАР.

2. Сгънете плаката и го поставете в плик, заедно с името и адреса си. Ще ви върнем парите, които сте похарчили. Останалата част от списанието можете да запазите с нашите най-добри пожелания.“

(подпис) Г. Б., издател.

Три месеца след като се споразумяхме с Лонерган, двамата стояхме пред макета на списанието. Листовете бяха закрепени на

стената, а специалистът от печатницата внимателно ги разглеждаше и си водеше бележки. Най-накрая свърши и се приближи към нас.

— Можете ли да го направите? — попитах.

— Можем всичко, но няма да е евтино.

— Колко?

— Какъв ще бъде тиражът?

— Още не съм решил. Каква е средната цена?

— Поставете ни две по-сложни задачи — целофановата опаковка и плаката. Ще ни трябват специални машини. — Обърна се и хвърли поглед към стената. — Значи трийсет хиляди долара за сигналния брой, независимо от тиража. С цветоотделката и хартия за двестахиляден тираж, ще станат около осемдесет хиляди.

— Производствените разходи стават по четирийсет цента на екземпляр — уточни Верита. — Ронци взима дванайсет цента и половина за разпространение и си удържа петнайсет цента за данъци. Даваме го на продавачите за по шейсет и два цента и половина. Значи за нас остават трийсет и пет цента — по пет цента по-малко от разходите за сигналния брой.

Погледнах Лонерган. Мълчеше.

— Не броя режийните и разносните, които сме направили до момента — общо около дваисет хиляди долара. Вътре сме с по петнайсет цента на екземпляр.

Обърнах се към човека от печатницата.

— Ами ако тиражът е един милион?

Пресметна нещо в бележника си.

— Ще струва около сто и четирийсет хиляди, плюс-минус няколко долара.

Верита нямаше нужда от бележник.

— Ако продадем дори четирийсет процента от тиража, ще спечелим деветдесет хиляди долара. — А ако го разпродадем целия?

— Ще се търкаляме в пари. Получаваме още четвърт милион и взимаме чисто триста и четирийсет хиляди.

Обърнах се към Ронци. Досега не беше обелил дума.

— Как мислиш? Можем ли да продадем един милион екземпляра?

— Не знам.

— Ще ти задам въпроса по друг начин. Можеш ли да пласираш по будките един милион екземпляра?

— Мога. Но не ти гарантирам, че ще събудят интерес.

— Ще прибавиш ли петдесет бона към моите сто и петдесет за рекламна кампания?

— Какво ще спечеля, ако го направя!

— Първо, сто бона от продажбата на увеличения тираж. Ще ти дам още пет процента премия и ще вземеш чисто още трийсет.

— Искам десет процента премия.

— Имаш я.

— Чакай. Не бързай толкова. Не съм казал, че съм съгласен. Досега никой не е правил реклама на такова списание.

Усмихнах се.

— Това не значи, че не могат да я направят.

— Къде ще го рекламираш?

— Във вестниците, по радиото, по телевизията.

— Няма да ти приемат рекламите.

— Ами ако ти кажа, че вече съм организирал всичко?

— Няма да повярвам, докато не го видя с очите си.

— Ела горе.

Последва ме в апартамента. Върху един молберт се мъдреше рекламната за вестниците. Проста, изчистена картинка. Жена със скучаещ поглед, облечена в съблазнителен халат, изправена до стола на мъжа си, който е приковал очи в телевизора. Надписът гласеше: „МАХО. Ново списание. За тайната на мъжествеността. Внимание, дами! Купете на мъжа си днешния брой. Ще му помогне повече от витамините. Не пропускайте тази възможност.“

— Телевизионната реклама трае десет секунди. Глас зад кадър чете същия текст на фона на рисунката. Рекламата по радиото не се отличава. Тръгват веднага щом списанието стигне до будките. Организирал съм всичко. Трябва само да подпиша договора.

— Мисля, че си луд.

— Вече си вътре с двеста бона. Какво са петдесет повече или по-малко? Може да се прочуеш сред жабарите от източните щати.

— Обаче ако сбъркам, ще получа чудесна дреха от бетон.

— Сивото ти отива.

Върна се към рекламната.

— Един милион екземпляра — промърмори, сякаш на себе си. — Ами ако не ги продадем? Ще ми дадеш ли премия, ако не успеем да продадем всичките?

— Не се безпокой.

— Добре, съгласен съм. Кога ще започнем?

— Колко време ти трябва? — попитах човека от печатницата.

— Около шест седмици, ако пробите на цветовете са сполучливи.

— Ето ти отговора. Два месеца.

И двамата бъркахме. Списанието стигна в печатницата едва след четири месеца и се появи на пазара през следващия април. Сблъскахме се с всевъзможни проблеми — розовото не беше достатъчно розово, влагалищата на снимките изглеждаха като сбръчкани сливи. Като всички останали женски прелести, и те имаха нужда от грим и фризури. Ето защо развихме ново направление в козметиката. За влагалища.

ГЛАВА ОСМА

Вече чувахме как Боби крещи по моделите си. Лонерган излезе от водата на пясъка, но бързо отскочи назад.

— Господи! Пари.

— Чакай. Ще помоля да ти донесат нещо, с което да си избършеш краката и да се obuеш. — Свих си ръцете на фуния и викнах на снимачния екип да ни донесат кърпа.

Миг по-късно дотича една от манекенките — съвършено гола, с кърпа в ръка.

— Нали това искахте, господин Брендън?

— Точно това — забелязах, че чичо ми се извърна от момичето и се загледа в океана. Усмихнах се.

— Как се казваш?

— Саманта Джоунс.

— Саманта, би ли избърсала краката на господин Лонерган, за да може да се obuе?

Чичо ми ме прекъсна.

— Няма нужда. И сам ще се справя.

— Не бъди глупав, Саманта няма нищо против.

Коленичи в краката на чичо ми. Повдигна едното му стъпало и започна да го бърше, а той заби поглед в хоризонта. Едва се крепеше да не падне.

— Защо не се облегнете на рамото ми? — предложи Саманта.

— Няма нужда — той пак залитна.

Улови ръката му, за да го подкрепи и я постави на рамото си.

— Така не е ли по-добре?

Лонерган не отговори. Продължаваше да стои на един крак, вперил поглед в морето.

— В добри ръце си — успокоих го аз. — Ще ида да видя какво правят.

Когато стигнах, Боби продължаваше да се кара на манекенката.

— Глупава крава! На снимката трябва да си горда, а не да се чудиш на себе си. Трябва да ти личи, че искаш да се любиш.

Момичето едва не плачеше.

— Боби, усещам се много особено. Досега не съм изглеждала така. За пръв път ми е. Подстригана, обръсната — всичко ми се вижда.

— Нали точно това е целта, тъпанарка такава! — кресна Боби. — Ти какво смяташ, че снимаме? Очните ти кухни ли? — Извърна се с отвращение. — По дяволите! — Видя ме. — Никога няма да се оправим.

— Дай пет минути почивка — посъветвах го аз. — И ела с мен.

— Пет минути почивка — провикна се през рамо и ме последва до брега. — Какво има?

Погледнах го. Лицето му беше почервенияло от слънцето, по челото му се стичаха капки пот.

— Откога си на слънце?

— Може би от два часа.

— Как се чувстваш?

— Горещо ми е. Никога не ми е било толкова горещо.

— Момичетата дали не изпитват същото?

Изглежда ме мълчаливо.

— Слънцето ни трябва за снимките.

— Ако ги държиш навън още малко, всички ще се озовете в болницата.

— Не мога да довърша серията.

— Можеш да снимаш и в студио. Кога идва Кинг Донг?

— Следобед.

— Ще го снимаш утре. Това не можеш да го направиш в студио. Уредил ли си костюмите?

— Той ще ги донесе.

— Значи всичко е наред.

— Да. Утре в седем сутринта потегляме към Убежището.

— Към Убежището ли? — нямах представа за какво говори.

— Мисията на баща ми. Тя е на седемнайсет мили оттук, в края на джунглата.

— Необичайно място за мисия. Кого връщат в правата вяра? Индианците ли?

Разсмях се.

— Тази мисия е по-различна. Прилича на училище. Кандидатите за второ ниво се обучават за учители. Нарича се Убежище, защото

няма връзки с околния свят — нито радио, нито телефон. Само камионите, които ги снабдяват с продукти.

Изражението му се промени. По лицето му се изписа тревога.

— Наистина ли се държах толкова лошо, Гарет?

— Просто си слънчасал.

— Извинявай.

— Няма нищо. Просто го имай предвид. Хората не са камери и момичетата не са част от реквизита.

Кимна и се върна на снимачната площадка. След малко долетя гласът му.

— Прибирайте се. За днес свършихме. Утре започваме в седем сутринта.

Лонерган ме настигна по пътя към бунгалото.

— Не трябваше да го правиш.

— Кое? — направих се на наивен.

— Знаеш кое. Да караш онова голо момиче да ми бърше краката. Стана много неудобно. Ами ако някой ме беше снимал?

— По дяволите! Как не се сетих да го направя! — отвърнах безутешно.

— Не знам защо изобщо се занимавам с теб.

— Аз пък знам — отворих му вратата на бунгалото. — Кой друг би ти помогнал да си осъществиш детската мечта да шляпаш бос в морето?

Верита ме чакаше с коктейл в ръка.

— Доста дълго се прибираш от обяд.

— Лонерган искаше да шляпа във водата — обясних аз.

— Свършила си бързо.

— Беше много просто. Муртаг имаше право. Бяха подготвили всичко. Без номера. Открито. Счетоводните книги потвърждават думите им. И за вложенията, и за загубите.

— Не ми изглеждаш убедена.

— Нещо не се връзва. Точно този ред ме смущава. Сякаш не сме в Мексико — тя отпи от коктейла. — След като прегледах книгите се разходих по пистата и разговарях с механиците.

Влезе икономът. Поръчах си уиски с лед, а Лонерган — обичайното сухо мартини. Изчака го да излезе и продължи.

— Знаеш ли, че тази писта я използват трийсет самолета седмично?

— Не.

— Половината са на околните земевладелци.

— А другата половина?

— Минават транзит. Приземяват се, зареждат и отлитат. Рядко остават на земята повече от един час.

— Имаш ли представа откъде идват?

— Механиците твърдят, че от планината Бая. Но не е логично. Тогава биха се приземявали в Ла Пас. Тази писта им е двеста мили подалеч. Освен това, летят само в едната посока. На север. Никой не каца на връщане.

— Водят ли някакъв дневник за използването на пистата?

— Не. Постъпват като мексиканци. Имат каса, в която хвърлят парите, които получават. Такси за приземяване, гориво и така нататък.

— Имат ли митничар?

— Не. Само един местен полицаи. Докато бях там, спеше.

Обърнах се към Лонерган.

— Какво мислиш?

— По всяка вероятност наркотици. Но това не значи, че и фон Халсбах са в играта. Ако бяха, нямаше толкова лесно да се съгласят да продават. От наркотици биха спечелили повече пари, отколкото от хотела. Повече от достатъчно, за да си покрият загубите.

— Как да го разберем?

Погледна Верита.

— Има и частни вложители. В счетоводните книги пише ли нещо за тях?

— Не. Част от парите са техни. Другите са дошли от синдикат.

— Можем ли да разберем кой участва в този синдикат?

Лонерган сви рамене.

— Швейцарски банки.

Погледнах Верита.

— Дали Хулио не е в течение?

Довърши питието си.

— Можеш да го попиташ, когато се върнем в Лос Анжелос.

Не се наложи да чакам толкова дълго. Дойде на приема, който беше организиран следобед. Ейлин също.

Когато се появиха, коктейлът вече приключваше. Току-що бях благодарил на губернатора за проявения интерес и за това, че е отделил от скъпоценното си време, за да се срещнем.

— Не, сеньор Брендън — протестираше той на много добър английски. — Ние сме ви задължени за интереса. Разбрахме, че местността е превъзходна за курорт и че благодарение на вашите усилия, тя може да се превърне в истински рай. Моля ви да ни съдействате.

— Благодаря ви, Ваше Превъзходителство. В момента ме безпокои само казиното. Ако не го отворим, начинанието ни е обречено на неуспех.

— Разполагате с разрешение от местните власти. Остава да изчакате одобрението на правителството.

— Как мислите, кога ще го получа?

— Правим всичко възможно, за да го ускорим.

Нямах намерение да го оставя да ми се изплъзне.

— Ваше Превъзходителство, ако не разчитам на нещо конкретно, не бих могъл да се реша на такива мащабни вложения.

— Ще се постарая да не чакате дълго — каза меко той. — Сега, за съжаление, трябва да си вървя. Очаква ме важна среща в Ла Пас.

— Още веднъж ви благодаря, Ваше Превъзходителство.

Поклони се и ми протегна ръка.

— *Hasta la vista*, сеньор Брендън. — Ръкостискането му притежаваше фалшивата топлина на професионалните политики. Поклони се отново и се запъти към изхода, като се сбогуваше с останалите. Двамата му телохранители го следваха мълчаливо, със сака издути от пистолетите.

Приблжих се до Лонерган.

— Не пое ангажименти — отговорих на безмълвния му въпрос. — Но даде много обещания.

Не отговори. Очите му се втренчиха във вратата. Проследих погледа му и видях, че влизат Ейлин и Хулио.

Губернаторът спря. Явно беше изненадан. Двамата мъже се прегърнаха и си стиснаха ръце. Размениха няколко думи. Хулио влезе, а губернаторът пое по коридора.

Хулио явно се познаваше с всички. Забелязах, че на всяка крачка спираше да си побъбри. Имаше и още нещо — начинът, по който се

отнасяха към него. Сякаш им беше крал. Стараеха се да ги забележи. Имах чувство, че се отнасяха към него с по-голямо уважение, отколкото към губернатора.

Ейлин се приближи към мен. Наведе се, за да я целуна по бузата.

— Изненада! — прошепна.

Разсмях се.

Обърна се към Лонерган.

— Здравей, чичо Джон.

Той се усмихна и я целуна по бузата.

Очите ѝ откриха Мариса, която разговаряше с Дитер и двамата мексиканци.

— Тази ли е? — запита шепнешком.

— Ей! — спрях я аз. — Знаеш какви са правилата. Ти не ми задаваш въпроси и аз не те питам нищо.

— Много е красива.

Познавах този неин поглед. Понякога си падаше по някое момиче. Случаят беше точно такъв. Нямаше измъкване. Изпъшках.

— Пак ли? Защо все мои приятелки избираш?

Усмихна се.

— Нали ти казах. Вкусовете ни си приличат.

Посочих към Хулио, който беше заседнал някъде в центъра на помещението.

— Как разбра, че и той ще идва?

— Научих го в самолета. Мислех, че по пътя ще мога да се забавлявам с Кинг Донг, но не стана. Хулио седеше до мен.

— Какво ти каза?

— Нищо особено. Знаеш ли, че това е родното му място? Цялото му семейство живеело тук.

— Не.

— Странно. Мислех, че Верита ти е казала.

— Не сме обсъждали този въпрос.

Хвана ме под ръка.

— Приятелката ти ни гледа. Не е ли време да ни запознаеш?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Седях си във ваната, потънал в пяна, смучех цигара с марихуана и из главата ми се въртяха розови мисли, докато в банята не влезе Ейлин. Вдигнах поглед към нея.

— Не може да е станало време за вечеря. Коктейлът току-що свърши.

— Имаш си гости. Хулио и фон Халсбах.

— По дяволите! Прекалено съм замаян, за да си говоря с тях — потънах още по-дълбоко във ваната. — Кажим им, че ще се срещнем за вечеря.

Кимна и излезе. Миг по-късно се върна.

— Хулио настоява, че било важно.

— Отвратително. Виж дали може да дойде и чичо Джон. Идвам веднага.

Влязох под ледения душ. Главата ми се избистри след около пет минути. Избърсах се. После навлякох хавлиен халат. Излязох в дневната.

Когато се появих, чичо Джон вече си посрѣбваше обичайното мартини, облечен от глава до пети. Останалите пиеха текила. Заобиколих бара и си сипах чаша студена вода. Ейлин я нямаше. Облегнах се на бара.

— Е, Хулио, казвай.

— Верита ми съобщи, че е прегледала сметките и всичко било както трябва.

— Точно така.

— Какво смяташ да правиш?

— С кое?

— С предложението.

— Още не съм решил.

— Имаш всички данни. Какво още ти трябва?

Погледнах Лонерган. Лицето му беше непроницаемо.

— Всъщност нищо. Но изпитвам леко любопитство. Какво общо имаш ти с цялата работа.

— Аз съм швейцарската банка — отвърна Хулио.

Кимнах.

— Май не те учудва.

— Всичко се връзва. Просто не знаех, че имаш толкова пари.

— Работя много.

Погледите ни се срещнаха.

— И защо ги загробваш тук?

Изчерви се.

— Тук живее семейството ми. Бедни хорица. Ако хотелът беше тръгнал, и те щяха да имат сметка.

— Щеше да ти излезе по-евтино да им изпращаш по сто долара на месец.

— Ние сме горди хора — рече кисело той. — Не искаме подаяния.

— Няма подаяния между роднини — прекъснах го. Отпих от водата. — Имам чувството, че това място не е за мен.

— Щом разрешат хазарта, ще се превърне в златна мина.

— Хулио, познаваме се отдавна. Пързалия ли съм те някога?

— Не, лейтенанте, никога.

— Тогава и ти не ме пързалияй. И двамата сме наясно, че тая с хазарта няма да стане, преди да го разрешат в цяло Мексико. Да не мислиш, че от Акапулко ще ни позволят да ги изпреварим?

— Властите обещаха.

— Само обещания. Ще им повярвам, когато ги изпълнят. Самият губернатор каза, че чакал разрешение от федералното правителство. — Устата ми беше пресъхнала от марихуаната. Отпих още една глътка вода. — Без хазарт това място не си заслужава труда.

Хулио мълчеше.

За пръв път се обади старият граф:

— Имате чудесни планове за туризъм. Може би хотелът ще тръгне.

— Ако успея да ги осъществя. Но и цената е твърде висока. Най-много да успея да си покрия разноските.

— Искате да кажете, че предложението не ви интересува?

— Казах, че го обмислям. Ако имате други клиенти, можете да обсъдите въпроса и с тях.

Графът се изправи.

— Благодаря ви за откровеността, господин Брендън. Ще се срещнем, когато вземете окончателно решение.

— Точно така.

Дитер стана и последва баща си към вратата. Хулио не помръдна от стола.

— Ще остана още няколко минути — рече той. Изчака да излязат и се обърна към мен. — Е, лейтенанте, сега можем да поговорим.

— Не ми пробутвай тези измислици за семейството си, Хулио. За да вложиш четири милиона долара са ти били нужни по-основателни причини.

— Какви например?

— Например петнайсет самолета седмично. Всички летят на север.

Мълчеше. Вдигна чаша и отпи от текилата. Усмиваше се, но очите му останаха студени.

— Къде си го чул?

— Не можеш да забраниш на хората да говорят. Много добре ти е известно.

— Такива приказки могат да вкарат някого в гроба.

— И могат да ме разорят, ако купя този курорт.

— Хотелът няма нищо общо с пистата. Тя дори не е тяхна.

— Чия е?

— На местните власти.

Разсмях се.

— Значи фон Халсбах и оттам не взимат нищо? Наистина сте ги оставили на сухо.

— Те построиха хотела, не аз.

— А кой ги е убедил, че ще получат разрешение за хазарт? Тук имаш доста приятели. Забелязах го на коктейла.

— Щеше да им потръгне, ако не бяха приятелите на Дитер. Те провалиха всичко.

— Вече нищо не можем да направим.

Хулио се обърна към чичо ми. В гласа му прозвуча уважение.

— Какви са вашите интереси в тази сделка, господин Лонерган?

— Аз съм само наблюдател. Търговията ви не ме интересува. Знаете, че не участвам в сделката.

Хулио отново се обърна към мен.

— Ако купиш курорта, каква е моята далавера?
— Никаква. Швейцарската банка може да остане, но не искам наблизно да се въртят самолети.
— Ще ми струва доста пари.
— Не мога да реша нищо, преди да съм чул отговора ти.
Хулио се изправи.
— И двамата трябва да помислим.
— Прав си. — Когато излезе, се обърнах към чичо. — Е?
— Не знам. Сигурно върти по един милион седмично. Няма да се откаже лесно.
— Хулио е много разстроен — осведоми ме Верита, когато седнахме да вечеряме. — Мисли, че не го харесваш.
— Харесвам го. Просто не искам да имам нищо общо с търговията му.
— Не го покани да вечеряме заедно.
Изведнъж разбрах. Фасадата. Интересуваше го фасадата. Все пак бяхме стари приятели и бяхме служили заедно.
— Къде е той?
— В стаята си.
— Обади му се и го покани да слезе. Кажи, че не съм го поканил изрично, защото съм приел, че е естествено да вечеря с нас.
Кимна и стана от масата.
Ейлин ме погледна.
— Какво става?
— Нищо.
Изглежда Лонерган.
— Защо не му кажеш да се задоволи със списанията, чичо Джон?
Този курорт не му трябва.
— Не слуша от малък. Едва ли се е променил.
Верита се върна.
— Веднага слиза, много се зарадва.
Появи се след пет минути, сияещ, издокаран в бял тропически костюм.
— Извинете ме, че закъснях.
Няколко минути по-късно към компанията ни се присъединиха Дитер и Мариса. Предложиха ни поредната разкошна вечеря. Станахме от масата с препълнени стомаси.

— Довечера на плажа ще има забава и мексикански танци. Ако искате, елате — предложи Дитер.

— Не съм на вашите години — отклони поканата Лонерган. — Смятам просто да си легна.

Погледнах го. В Лос Анжелос никога не си лягаше преди пет сутринта, а сега едва наближаваше полунощ.

— Добре ли си? — попитах.

— Чудесно. Просто не съм свикнал с толкова много слънце и чист въздух. — Пожела ни лека нощ и пое към бунгалото.

Дитер ни поведе към плажа. Бяха запалили огън, а по пясъка имаше постлани одеяла. До огъня, оркестър от пет души свиреше „Кукарача“. Събрахме няколко одеяла и се настанихме. Започнаха да идват и останалите гости.

Дитер извади златна табакера.

— Ще запалите ли?

Беше нещо страшно силно, за нула време се озовах на седмото небе. Погледнах момичетата. И на тях им действаше по същия начин. На Дитер също. Но Хулио спокойно си смучеше цигарата. Сякаш не му действаше.

Танцьорите започнаха. Бяха любители, повечето от персонала на хотела, но явно се забавляваха. Пляскахме с ръце в такт. Изведнъж Мариса скочи и затанцува с тях, после стана Верита, а след минутно колебание към танцьорите се присъедини и Ейлин. Хулио ги наблюдаваше с усмивка. Верита се наведе и го дръпна на крака.

Хулио и Верита танцуваха толкова добре, че всички останали спряха и ги наобиколиха. Изтегнах се на одеялото.

Дитер седна срещу мен.

— Сигурно ни мислите за глупаци, господин Брендън. Смятате, че не знаем какво става тук.

Погледнах го, но не отвърнах.

— Просто сме безсилни. Помнете, че сме пришълци и една погрешна дума може да ни лиши от всичко, което имаме.

— Вече сте мексикански граждани. Ако вие се боите, какво остава за мен?

— Не е едно и също. Вие сте гринго. Дори да не обичат американците, тук уважават парите, които можете да донесете. Няма да посмеят да ви навредят. Освен това, вие имате чичо си.

— И какво от това?

— Той е важен човек в Лос Анжелос, нали? Мисля, че е единственият, човек, към когото Хулио изпитва уважение. — Запали нова цигара. — Тук Хулио е важна клечка, но чичо ви е още по-важен. Носи се слух, че Хулио не би се задържал в Лос Анжелос, без одобрението на чичо ви.

Хулио сияеше, увлечен в танц с Верита. Хората, които ги гледаха, приличаха на него. Той наистина си беше у дома.

Но Лонерган си беше легнал. Внезапно проумях, че поведението му се беше променило с пристигането на Хулио. Беше се затворил в себе си, като шеф, който не иска да се сближава с прислугата. Припомних си думите му: — Дали Хулио щеше да ти помогне, ако не те закрилях?

Хвърлих поглед към Дитер.

— Какво знаеш всъщност?

— Знам достатъчно, за да ти кажа, че Хулио никога няма да се откаже от пистата заради теб. Единственият човек, който може да го спре с чичо ти.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Отпуснах се на одеялото и увлечен в ритъма на музиката, се понесох сред звездите. Нощното небе беше пурпурночервено, а звездите проблясваха, като лампички на коледна елха. Опитвах се да си проправя път между тях и се чудех дали наистина съществува Дядо Мраз.

В ухото ми прозвуча гласът на Мариса.

— Приятелката ти е много хубава.

Претърколих се по корем.

— И тя ми каза същото за теб.

Подадох ѝ цигарата си. Дръпна си няколко пъти и ми я върна.

— Тъжно ми е — сподели тя.

— Защо? Тук си живеете чудесно.

— Всичко е много измамно, нали?

— Истината е там, където я виждаш. Дори никой друг да не я забелязва на същото място, това не я прави по-малко истинска.

Усмихна се.

— Имаш отговор за всичко.

— Бих искал да е така. — Седнах. — Животът щеше да е по-лесен.

Взрив от смях привлече вниманието ни. Към компанията се бяха присъединили манекенките, Боби, екипът и Кинг Донг. И те подскачаха около огъня.

Боби се строполи на одеялото до мен.

— Щом чуа музиката, вече не можех да ги задържа.

— Няма значение. Нека се забавляват.

— Утре няма да успея да ги вдигна в седем.

— Спокойно — протегнах му цигарата.

Дръпна дълбоко.

— Как върви?

— Горе-долу.

— Реши ли какво ще правиш?

— Още не.

— Ако става дума за пари, баща ми каза, че ще помогне.

— Не е там работата.

Обърна се към Мариса:

— Искам да ми позираш за една серия.

Изглеждаше смутена.

— Предлага да те снима — поясних и аз.

— О! — усмихна се. — Не вярвам да се получи.

— Имаш чудесно тяло — настояваше той. — Ще изглеждаш като богиня.

— Едва ли. Ще се притеснявам.

— Кажй й, че сме търпеливи — подкани ме Боби.

— Сигурен съм, че го знае.

— Издател си, а не ми помагаш. От нея ще излезе страхотен плакат.

— Ако вършех и твоята работа — прекъснах го — щях да се казвам Боб Гучоне.

Дръпна си още веднъж, върна ми цигарата и се изправи.

— Ако не можеш да им попречиш, последвай ги. Музиката е фантастична.

Танцуваха бавна салса. Протегнах ръка към Мариса.

— Ела.

— Почакайте. — Дитер беше извадил ампула и малка лъжичка.

— Първо се заредете малко.

Още преди да свършим, останалите се струпаха около нас. Лъжичката и ампулата минаха от ръце в ръце и когато ги върнаха на Дитер, ампулата беше празна, а всички — добре заредени. Дитер изпрати за още кокаин и празникът наистина се развихри.

Музикантите ускориха темпото. След около час от всички ни струеше пот и бяхме на ръба на изтощението.

Върнах се при одеялото и седнах. Възрастта си казваше думата.

Манекенката Саманта започна първа. Захвърли си сутиена и полата.

— Не издържам повече — изкрещя и се затича към водата. — Който влезе последен, губи.

Миг по-късно се разсъблякоха и останалите манекенки и всички се втурнахме в лудешка надпревара към океана. Сред целия този шум, оркестърът изведнъж спря да свири. Настана зашеметяваща тишина.

Вдигнах поглед. И мъже, и жени се бяха втренчили в Кинг Донг, който си сваляше панталоните. Голото му тяло изтръгна шумна въздишка.

Очите на Дитер светнаха. Ченето на Хулио увисна. Момичетата също мълчаха. Безмълвни, очаровани, неспособни да отместят поглед. Огледах се. Който твърди, че големите членове не въздействали на жените, греши.

Гласът на Хулио наруши тишината.

— El toro!

Всички се разсмяха.

— Не мога да повярвам — прошепна Дитер с обожание. Запъти се към него, но Кинг Донг вече навлизаше във водата. Тялото му разпори вълните. Видяхме как момичетата се тълпят около него с писъци и кикот, докато не се потопи.

Ейлин се отпусна на одеялото до мен.

— Разтрепериха ми се коленете.

Ухилих се.

— И твоите ли?

— Много съм възбудена. Едва не получих оргазъм, докато го гледах. А мислех, че съм видяла всичко.

— Онова са снимки, а това тук е реалност.

— Чудя се как ли изглежда, когато е възбуден.

— Никога няма да разбереш — рекох.

— Защо?

— Докато се изправи наполовина, изсмуква цялата кръв от тялото му и той припада — обясних, запазвайки сериозно изражение.

— Смешно — замахна, сякаш да ме удари. После се разсмя.

Забелязах, че Мариса ни гледа със странен поглед. Протегнах й ръка. Тя я пое и аз я притеглих към себе си. Изглеждаше напрегната. Наведох се и я целунах. Устните ѝ бяха меки и влажни.

Отдръпна се.

— По-добре да се прибирам.

— Мислех, че си с мен.

Хвърли поглед към Ейлин.

— Нали приятелката ти е тук.

— Нищо не се е променило. Нали всички сме приятели?

— Точно така — намеси се Ейлин. — Приятели. — Нежно докосна лицето на Мариса. — Приятелите споделят. Приятелите обичат.

Очите на Мариса широко се разтвориха.

— Не знам. Аз никога... — Поколеба се, изведнъж по тялото ѝ премина тръпка. — Замаяна съм. — Рязко се изправи. Стоеше и се поклащаше леко. — Отивам си в стаята. — Успя да изкачи две стъпала, но се олюля и започна да пада.

Улових я, преди да се свлече на пясъка и внимателно я настаних върху одеялото. Беше пребледняла, над горната ѝ устна блестяха капчици пот. Проверих пулса ѝ. Беше наред.

Ейлин изглеждаше уплашена.

— Просто е припаднала. — Успокоих я аз.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Един мокър компрес няма да ѝ навреди.

Ейлин се затича към водата, развързвайки шалчето си. Нямаше да помогне много, но Ейлин щеше да се почувства по-добре. Мариса имаше нужда само от сън.

Успяхме да я пренесем в бунгалото. Сложих я на кушетката. Забелязах някаква бележка на малката масичка. Взех я.

„Гарет,

Мисля, че ще се чувстваш по-удобно, ако се преместя в централната сграда. Ще се видим сутринта.“

— Можем да я оставим в другата спалня — рекох. — Чичо Джон се е изнесъл.

Ейлин започна да я съблича, а аз се върнах в дневната и си сипах едно питие. Наркотикът се беше изпарил. Бях се приземил и се чувствах странно трезвен и напълно буден. Така действаше кокаинът.

Излязох с чашата на двора и се отпуснах в един шезлонг. Дочух смеха на манекенките, докато се прибираха към бунгалата и ясният глас на Боби, който даваше нареждания за следващата сутрин. Отново настъпи тишина. Отпих. Празникът беше свършил.

Ейлин излезе и се приближи към шезлонга.

— Спи.

Не отговорих.

— Ще взема сутрешния самолет.

Вдигнах поглед към нея.

— Не трябваше да идвам. Тук нямам работа. Моята задача е списанието.

— Нямах причини да се чувстваш така.

— Мога да се справя с момичетата в Лос Анжелос, но когато заминаваш, полудявам. Все си мисля, че ще намериш някое момиче, в което наистина ще се влюбиш.

— Не се безпокой — отвърнах безгрижно. — Ако ми се случи, ти ще го научиш първа.

Не беше в настроение за шеги.

— Затваряй си устата — изръмжа ядосано. — Изобщо не искам да научавам първа. Съобщи го на майка си. Тя ми пили на главата, че е крайно време да се ожениш. „Вече е на трийсет и седем — казва — време му е да улегне“.

Бях изумен.

— Наистина ли си го изкарва на теб?

— Да.

— Защо никога не ми го е казвала?

— Откъде, по дяволите, да знам? — рече язвително. — Майка ти се страхува от теб. Твърди, че никога не сте могли да разговаряте. Ако още веднъж си отвори устата, ще ѝ кажа, че изобщо не е моя работа какво правиш.

Улових ръката ѝ.

— По-спокойно.

Изведнъж омекна и я притеглих на шезлонга. Погалих лицето ѝ, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Не е чак толкова лошо — успокоих я аз.

— Напротив — отсече тя и се изправи. — Този път наистина го направих, нали? Наруших всички правила. Минах границата.

Докоснах с пръст устните ѝ.

— Тихо, дете. Не знаех, че съществуват правила как да се обичаме.

Взря се в мен и опря чело на гърдите ми.

— Гарет — прошепна, — защо стана толкова сложно? Защо вече не е просто, както преди?

Не отговорих.

Гласът ѝ беше тих.

— Помниш ли как беше, когато за пръв път подготвихме списанието? Все не ни достигаше време и се преместих при теб, в апартамента над редакцията. Бяхме само двамата.

— Да — продължих да галя бузата ѝ. Но си мислех, че спомените са странно нещо. Много лично. Всеки от нас беше запомнил само онова, което му се искаше. Изключваме като излишни нещата, които ни се струват без значение.

Що се отнася до нея, тя бе права. Бяхме само двамата. Но беше забравила. Там беше и Дениз.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Ейлин въздъхна уморено и хвърли папката на кухненската маса.

— Ето ти „Пътешествията“ за броя през май. Хиляда думи за Неговото пътешествие и хиляда и двеста повече за Нейното.

— Защо Тя да има повече думи от Него? — любопитствах. — Знам, че жените са по-приказливи, но...

Беше твърде изтощена, за да се впуска в спорове.

— По-лесно ми е да пиша женски сексуални фантазии, отколкото мъжки. Освен това, мисля, че вече изчерпих темите. Свършиха ми фантазиите. Имаме нужда от помощ.

Отворих папката. С подходящи илюстрации, статията можеше да заеме най-много шест страници. Вдигнах, поглед към нея.

— Дръж се, миличка. Другата седмица започваме продажбите. Ако нещата потръгнат, ще можеш да наемеш на помощ половината град. — Погледнах си часовника. Минаваше два сутринта. — Върви си у дома и гледай да се напиш. Утре ще продължим.

— Утре е неделя.

Пак си погледнах часовника. Права беше. „Сейко“ твърдеше същото. А японците не грешаха. Поне след Втората световна война.

— Значи утре си оставаш в леглото и си доспиваш — рекох.

— Имам да пиша още четири статии и третата глава на „Съвременната Фани Хил“ — оплака се тя.

— Ще почакаат до понеделник.

— А ти какво ще правиш?

— Боби ми е оставил шест серии снимки. Трябва да ги прегледам, да избира Супергаджето, да напиша коментар и да съставя надписи. И аз си имам същите проблеми. Изчерпват ми се идеите за нимфоманки.

— Всички ли трябва да ги изкарваш такива? — поинтересува се тя.

Усмихнах ѝ се.

— Както ги гледаш на порнографските снимки, вярваш ли, че си мислят за неделната проповед?

— Много е потискащо. Понякога ми се струва... — млъкна и се изправи.

— Какво ти се струва?

— Няма значение. Може би просто съм преуморена.

— Щом си го мислиш, кажи го.

— Изкарваме всичко прекалено пошло. Сякаш животът се състои само от полови органи. Не съм завършила журналистика, за да се занимавам с подобно нещо.

— Имаш избор. Ако не ти харесва, можеш да се откажеш.

— А ти имаш ли избор, Гарет?

— Вече не. Навремето си мислех, че имам, но си промених мнението. Когато се върнах от Виетнам, строях големи планове. Смятах да разкажа на всички в каква мръсотия сме затънали. Само че никой не пожела да ме изслуша. Никой не го беше грижа, освен няколко политици, които искаха да си пишат червени точки. На хората не им дреме. Така че край на плановете ми. Ще им дам онова, което искат. И то ще бъде натъпкано със собствените им илюзии, точно както колите им, бирата им и телевизионните им програми.

— Наистина ли смяташ така?

— Не. Просто се опитвам да се оправдая. — Станах. — Но наистина чувствам, че съм пораснал. Няма да успея да нагодя обществото към мечтите си, така че ще гледам да се възползвам от това, което предлага. А най-важното нещо в този скапан свят са парите. Ако списанието потръгне, те ще потекат.

— Това ще те направи ли по-щастлив?

— Не знам. Обаче съм сигурен, че не бях щастлив, когато няха пари. По-добре да съм богат и нещастен.

Кимна замислено.

— Може би си прав. — Въздъхна уморено. — Ще се вслушам в съвета ти и утре няма да мръдна от леглото.

— Чудесно. Ще те изпратя до колата.

Улиците бяха почти пуссти. Една-единствена кола ни задмина, докато стигнем до ъгъла, където беше паркирала.

Отключи колата, вмъкна се вътре и спусна прозореца.

— Струва ми се страшно глупаво да се прибирам всяка нощ и рано сутрин отново да се връщам.

Мълчах.

— Гарет, защo никога не си ми предложил да остана?

— В онзи апартамент? Знаеш на какво прилича. Все едно, че живея в кофа за боклук.

— Водиш там момичета. Понякога и момчета. Защо не и мен?

— Ти си нещо друго.

— Защо? — попита. — И аз обичам да се любя.

Поклатих глава.

— Не е там работата.

— Още ме смяташ за дете, но вече съм пораснала. Знам какво ги минава през главата и те разбирам. Правила съм го и с момичета. Какво от това? Важни са отношенията. А аз съм привързана към теб.

— Знам, но ти си нещо по-различно. Ще ме обвържеш.

— А ти не искаш да се обвързваш?

— Все още не. Докато не разбере кой съм и къде се намирам.

Завъртя ключа и запали двигателя. Подаде се през прозореца и я целунах.

— Знам кой си, Гарет — рече нежно. — Защо и ти не знаеш?

Гледах след колата, докато се отдалечи към Бевърли Хилс, сетне се обърнах и бавно закрачих обратно.

— Ей, Гарет — викна някой от отсрещната страна на улицата. Озърнах се и видях, че към мен се приближава слабо момче в кожено яке. Уличната лампа освети лицето му. Познах един от педалите проститутки, които се навъртаха в „Силвър Стъд“ от години. Раздруса ми ръката.

— Здравсти, Дани — рекох. — Какво търсиш насам?

— Тръгнал съм към „Холивуд Булевард“ да се опитам да хвана нещо. — Вгледа се в лицето ми. — А ти какво правиш?

— Не ме слагай в сметките. Трябва да се връщам на работа.

Гласът му стана заядлив.

— Мацето май те остави на сухо?

Разсмях се.

— Обясних ти вече.

— Човече! — оплака се Дани. — Колко е мръсен светът!

— В „Силвър Стъд“ няма ли нищо?

— Има, но по-младите вече ме изместват. Сигурно им изглеждам старец.

— Рано ти е още.

— В моя занаят двайсет и пет години не са никак малко.

— Просто нямаш късмет. Нещата ще се оправят.

Поклати тъжно глава.

— Тази вечер ще си го върна. Приятелят ми започва да капризничи. Каза, че от седмици нищо не съм му подарявал.

— Хвърли му един бой.

— Да не се шегуваш? Висок е над шест фута и тежи трийсет фунта повече от мен. Ако нещата не потръгнат, ще трябва да си търся друга работа. Може да мина изцяло към търговия. — Изглежда ме и сниши глас. — Не искаш ли малко кристал?

— Колко?

— Шейсет и пет. — Забеляза израза на лицето ми. — За теб петдесет.

Грабна парите и ми подаде целофаново пликче. Прибрах го.

— Благодаря — рече. — Все е нещо.

— Няма защо.

Тръгнахме към редакцията.

— Вече никой не го е грижа за класата — оплакваше се той. — Интересуват ги само младите.

Не отговорих.

— Господи, тези момченца изобщо не могат да се сравняват с мен. Дори да имат по два члена, пак ще свърша повече работа от тях.

Стигнахме до вратата.

— Не губи кураж — посъветвах го аз. — Класата ще си каже думата.

— Да — кимна. — Точно така. — Вдигна поглед към мен. — Чух да говорят хубави работи за теб. Хората казват, че ще стигнеш далеч. Особено щом и Лонерган те е подкрепил. Той залага само на печелившите. — Отново си стиснахме ръцете. — Успех. Ще се видим друг път.

— Успех и на теб. — Проследих го, докато се отдалечи и зави зад ъгъла, после си потърсих ключовете. Нямах нужда от тях. Вратата се отвори, още щом я докоснах. После се сетих, че не съм заключил. Влязох, завъртях ключа и се качих в апартамента.

Хвърлих поглед към листовите, разпилени по кухненската маса. „Холивуд Експрес“ беше детска игра в сравнение със списанието. Всичко беше по-лесно — издаването, типографията, снимките,

печатът. В това списание всичко беше важно — чак до телчетата, които придържаха страниците.

Сетих се за наркотика в джоба си. Едно смръкване нямаше да ми навреди. Ако изобщо ставаше за нещо, щеше да ми даде сили да работя още няколко часа. Взех едно бръснарско ножче от масата на художника, извадих от шкафа стъклена паничка и изсипах в нея кристала. Приличаше на бяло камъче, малко по-дребно от палеца ми. Блестеше от светлината като сняг. Навлажних си показалеца, отърках го в кристала и го облизах. Леко соленият вкус и пощипването в езика ми показаха, че е добър. Започнах внимателно да го остъргвам, парченцата падаха в чинията. Натрупа се цяла купчинка, а кристалът сякаш не беше намалял. Добре го бяха пресовали.

Прибрах го в пликчето и започнах да стривам парченцата на прах. Разделих го на тънки ивици. Стигаше за четири добри смръквания. Свих си тръбичка от десетдоларова банкнота, смръкнах по веднъж с всяка ноздра и си оставих другото за по-късно.

Наркотикът беше добър. Хвана ме почти мигновено. Почувствах, че главата ми се избистря, а очите ми се отварят. В същото време ноздрите ме засърбяха и леко изтръпнаха, сякаш бях хремав.

— Така — изрекох високо.

Направих си чаша нес кафе, настанах се и отворих първата папка. Статията се опитваше да убеди читателя, че задникът на едно момиче говори за характера му точно толкова много, колкото и лицето. Изреждаше различни подробности за значението на всяка черта — висок, нисък, широк, стегнат, твърд, мек, жилав, отпуснат, увиснал, предизвикателен, голям, малък, изпъкнал, сплескан, дори какво означава, ако едната половина е по-голяма от другата. Платихме на един познат на Ейлин двацет и пет долара за тази работа. Момчето честно си ги беше изкарало. Беше направил цяло проучване. Колкото повече четях, толкова по-силно се смеех и накрая разбрах, че ми става прекалено забавно. Нищо не би могло да бъде толкова смешно. Явно бях прекалил с наркотика.

Гаврътнах кафето. Нямаше смисъл да се опитвам да чета. Реших да прегледам снимките. Загасих лампата и се запътих към диапрожектора. Включих го, бледа светлина обля екрана. Натиснах копчето, диапозитивът зае мястото си и пред мен се появи най-голямото и смешно влагалище, което някога бях виждал. Представих

си влак, който навлиза в тъмен тунел. Щракнах пак копчето. Следващият диапозитив ме довърши. Поне два влака, помислих си и избухнах в смях.

Изключих диапроектор и потънах в един стол. Беше ми дошло в повече, усещах, че съм прекалил. Витаех толкова високо, че не ми се вярваше да успея да сляза.

Стори ми се, че вратата на спалнята скръцна. Разтърсих глава. Вече започваше да ми се причува. В жилището нямаше никой, освен мен. Отново чух изскърцване. Изправих се.

Разбрах, че съм загубен. Някой беше сложил отрова в наркотика. Започвах да халюцинирам. На вратата на спалнята беше изправена Дениз, в старата си униформа на прислужничка, която стоеше недокосната повече от година.

— По дяволите — рекох смаяно.

Бавно се приближи с широко отворени очи.

— Гарет! — гласът ѝ звучеше колебливо. — Мога ли пак да работя при теб?

За миг останах безмълвен. Сетне разбрах, че не халюцинирам. Протегнах ръце към нея, а тя се сви в обятията ми.

— Миличка — проговорих най-накрая. — Къде беше досега?

Усетих, че трепери. Ризата ми заглушаваше гласа ѝ.

— Гарет, Гарет! — промълви тъжно. — Ти не ме потърси, въпреки че ми обеща.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Яхна ме като жокей, с присвити колене и прасци, опрени в бедрата ми. Опираше се на стъпалата си и нежно се повдигаше и отпускате върху мен. Сякаш плувах в топло масло. Наведе се така, че гърдите ѝ докоснаха моите и ме целуна. Движеше се все по-бързо, тласъците на тялото и станаха по-силни. Усетих как оргазмът я разтърсва от глава до пети.

— Любими! — прошепна.

Притиснах я до себе си. След малко вдигна лице и ме погледна. Все още бях в нея, но дори не понечи да се отдръпне.

— Енергийните ти частици са изтощени — заяви.

Усмихнах се.

— Не се учудвам. — В прозореца зад гърба ѝ вече се развиделяваше. — От няколко часа не сме спрели.

— Не е заради това. Беше ми толкова хубаво, а ти нито веднъж не получи оргазъм.

— Наркотикът ми е подействал. Възбужда ме, но ако прекаля, не мога да получа оргазъм.

— Работата не е в наркотика. Вече съм на трето ниво. Тези неща са ми ясни.

— Извинявай, че забравих — рекох. — Мир и любов.

— Мир и любов — отвърна автоматично. — Научих много неща, откакто се видяхме последния път. — Изправи се на колене и се премести над лицето ми.

— Изпий ме — помоли.

Обхванах с ръце задните ѝ части и я придърпах надолу. Имаше вкус на мед и мирта, на нарове и мандарини, на вино с подправки и контрабандно уиски, изобщо на всички сладки привкуси на любовта. Усетих как мускулите ѝ се стегнаха, когато достигна връхната точка.

Този път се претърколи на гръб, дишайки тежко.

— Не мога да спра — оплака се тя. — Сякаш са ме обработвали цяла седмица с кинетичния проводник.

Мълчах.

След малко седна и се наведе към мен. Сключи пръсти около члена ми и се взря в него.

— Прекрасен е — въздъхна и го долепи към устните си. Нежно го близна и го притисна към бузата си. Затвори очи.

— Така ми се искаше да получиш оргазъм — промълви замечтано.

— Нали ти казах, от наркотика е.

Отвори очи и ме погледна.

— Не. Наркотикът няма нищо общо.

— Защо тогава?

— Защото си влюбен в нея.

— Влюбен? — учудих се. — В кого?

— В Ейлин.

— Ти си луда.

— Не съм — заяви сериозно. — Казах ти, че съм на трето ниво. Виждам нещата по-ясно. Когато излизахте, бях на отсрещната страна на улицата. Всеки човек има аура. Вашите преливаха от любов и се преплитаха. Когато я целуна, блесна ослепителна светлина.

— И какво друго видях? — поинтересувах се аз.

— В сянката на отсрещния вход те чакаше човек. Искаше да говори с теб. Не го видях, но почувствах аурата му. Не ти мислеше злото, затова се качих направо тук.

Мълчах.

— Само едно нещо не разбирам — гласът ѝ прозвуча смутено. — Защо тя не остана при теб?

Погледнах я.

— Не бих имала нищо против — рече бързо. — Обичам те, а ти си влюбен в нея. Значи и аз я обичам.

Събудих се късно следобед. Слънцето клонеше към залез. Седнах в леглото и посегнах към цигарите. Вратата на спалнята беше затворена, но от другата стая се чуваше радиото. Запалих цигара и влязох в банята. Когато излязох, тя ме чакаше с поднос в ръце.

— Връщай се в леглото — нареди Дениз.

— Имам работа.

— Лягай и си изяж закуската — беше непоколебима. — Днес няма да работиш. Енергийните ти частици трябва да се възстановят.

Уханието на прясно свареното кафе, пържолата и яйцата възбудиха апетита ми. Не предполагах, че съм толкова гладен. Настаних се в леглото и тя постави подноса на коленете ми.

Посегнах към чашата с портокалов сок, а тя ми наля кафето.

— Не знаех, че в хладилника има нещо за ядене.

— Напазарувах, докато спеше. Беше абсолютно празен.

Допих сока и се заех със закуската. Дениз остана за миг, загледана в мен, после се запъти към вратата.

— Щом свършиш, повикай ме да прибера подноса. След това ще поспиш още малко.

— А ти какво ще правиш?

— Смятам да поразчистя. Ужасно е мръсно.

Затвори вратата след себе си, а аз се насочих към пържолата. Беше вълшебна — розова и крехка, а яйцата бяха точно, както ги харесвам — нито прекалено твърди, нито прекалено рохки. Чинията светна, сякаш не бях ял месеци наред.

Изглежда Дениз разполагаше с безпогрешно шесто чувство, защото влезе тъкмо навреме, за да ми сипе втора чаша кафе. Вдигна подноса.

— Остави ми каничката с кафето — помолих я.

— Две чаши ти стигат. Иначе няма да можеш да заспиш.

— И без това не ми се спи.

Грешах. Отпуснах се на възглавницата и притворих очи само за миг, но когато ги отворих, вече минаваше девет вечерта. Шестото чувство отново се обади, защото Дениз влезе, тъкмо когато се събуждах.

— Какво ми беше сложила в храната? — попитах — Веднага ме приспа.

— Нищо. Просто си бил преуморен. Сега вземи една гореща вана и се отпусни, докато сменя чаршафите. После можеш да навлечеш някакъв халат и да седнеш да вечеряш. Пилето вече е във фурната.

Нямах нищо против. Отдавна не се бях чувствал толкова добре. Станах и я целунах по носа.

— Защо си толкова добра към мен.

— Нали ти казах, че те обичам — обясни делово тя. — Хайде, влизай в банята.

На нощното шкафче открих приготвена цигара с марихуана. Взех я в банята. Обичам да пуша във ваната. Отпускам се и ме обзема приятно чувство. Унасям се, но не прекалено много. Някакво приповдигнато, но спокойно настроение. Когато половин нас по-късно излязох от ваната, светът ми изглеждаше прекрасен. Сресах се и потърсих халата, но го нямаше. Върнах се в спалнята и го намерих на леглото — изпран и изгладен. Облякох го и влязох в дневната. Замръзнах от изненада.

Беше разместила мебелите и стаята изглеждаше като нова. Сякаш беше станала два пъти по-просторна. Работното ми място вече се намираше до вратата и нещата ми бяха спретнато подредени, вместо да се търкалят из цялата стая. Кушетката беше до отсрещната стена. Пред нея имаше малка масичка и две кресла. Така се оформяше уютно холче. Кръглата кухненска маса се мъдреше до прозореца. Беше красиво подредена с розова покривка, чинии, чаши за вино и сребърни прибори. В средата на масата беше поставила кристален свещник с червена свещичка и ваза с една-единствена роза. До тях имаше току-що отворена, запотена бутилка „Шато Мутон Ротшилд“.

Но най-много ме потресе видът на Ейлин, която се приближаваше към мен с палава усмивка, за да ми предложи уиски с лед.

— Харесва ли ти — попита тя. — Цял ден сме си играли.

Гледах я като втрещен.

Дениз се присъедини към нас с куфарче в ръка.

— Седнете и се наслаждавайте на уискито. Аз ще разопаковам нещата на Ейлин.

Най-сетне успях да проговоря.

— Как се сети да дойдеш — обърнах се към Ейлин.

— Обадох й се и разказах за аурата — обясни Дениз.

— Луда работа — въздъхнах.

— Мислиш ли? Погледни, щом се приближихте един до друг, стаята сякаш се озари.

Влезе в спалнята, а аз погледнах Ейлин.

— Вярваш ли на тези глупости.

— Явно. Нали съм тук.

Поставих чашата и я прегърнах. Устните ѝ бяха меки и топли. Тялото ѝ се притисна до моето. Сякаш си възвръщах някаква неотделима част от себе си, която досега ми беше липсвала.

Масата беше сервирана за двама. Помолих Дениз да се присъедини към нас, но тя отказа.

— Общата ви аура още не е готова да ме приеме.

Не помня за какво си говорехме с Ейлин. Вечерята беше превъзходна, но дори не си спомнях дали съм ял. Изведнъж стана полунощ и Дениз беше изчезнала. И двамата не бяхме разбрали кога е излязла.

— Къде е отишла?

— Не знам.

Отпих от виното.

— Може би тя е Пепеляшка. Затова си е тръгнала.

Ейлин се разсмя.

— Не. Аз съм Пепеляшка. А ти си Прекрасния принц.

Взех шишето вино.

— Ела в спалнята.

Отворих вратата и за миг спрях на прага. Още една магия на Дениз. Леглото беше оправено, на нощното шкафче искреше свещ, а на възглавницата имаше бележка.

Ейлин се приближи до леглото и вдигна листчето.

— Какво пише? — полюбопитствах.

— Мир и любов — отвърна тя.

Оставих виното на нощното шкафче.

— Така и не ми обясни какво ти е казала Дениз, за да те накара да дойдеш.

— Каза, че само с мен ще можеш да получиш оргазъм. Само аз съм можела да възстановя енергийните ти частици и да им върна целостта.

— Ти повярва ли ѝ?

— Разбира се — сви рамене Ейлин. — Обясни ми, че сте се любили цяла нощ и това изобщо не ти доставило удоволствие. — Приблѝжи се към мен и започна да развързва колана на халата. Наведе се и докосна с устни гърдите ми.

— Тази нощ ще бъде по-различно — прошепна и прокара пръст между тях.

Нямах представа колко е права, но скоро разбрах. Сякаш не се любех с нея, а се завръщах у дома. Не целувах устните ѝ, а попивах живителна влага. Предлагаше ми гърдите си като на дете и всеки път, когато ми даваше, тя взимаше от мен, защото Ейлин беше вечният фонтан, от който струеше животът ми.

Отпуснах се на възглавницата, главата ѝ почиваше на рамото ми. Вдигна лице към мен.

— Обичам те — промълви тя.

Понечих да ѝ отвърна.

Докосна устните ми с пръст.

— Не казвай нищо. Още не. Има време.

Мълчах. Знаех, че ми предстои да науча още много за себе си.

— Целуни ме за лека нощ, любов моя. Време е да спим.

Събудих се със светлината на зората. Обърнах се към Ейлин. Спеше дълбоко, лицето ѝ беше нежно и уязвимо. Прииска ми се да я докосна, да я погала, но вместо това се измъкнах от леглото, дръпнах завесите и тихо се шмугнах в дневната. Отидох в кухнята, запалих лампата и започнах да приготвям кафе.

— Аз ще го направя — прозвуча зад гърба ми гласът на Дениз.

Обърнах се. Стоеше гола на прага.

— Откъде се появи?

— Оттам — посочи към дневната.

Проследих пръста ѝ и видях застланата кушетка.

— Мислех, че си ни напуснала — рекох.

— Как бих могла да го направя? — пое кафеварката от ръцете ми. — Нали работя тук? — Започна да я пълни с кафе. — Просто реших, че няма да е лошо да ви оставя за малко насаме.

— Много мило — благодарих ѝ. — Кога се върна?

— Веднага щом изгасихте в дневната.

— Значи си била тук през цялата нощ?

— Да — усмихна се тя. — Беше прекрасно. Видя ли, че съм имала право. Енергийните ти частици са възстановени. Четири пъти достигна оргазъм.

— Не съм ги броил — прекъснах я саркастично. — Откъде знаеш? Да не си гледала през ключалката?

— Не е необходимо да го правя. — Обясни сериозно тя. — Настроена съм на вълните на твоята аура. Оргазмът ти се предава по

кинетичен път и на мен.

— Хубава работа! — заявих с отвращение. — Значи вече не мога да имам личен живот. Тая няма да я бъде.

— Не говори така. Действаме си добре един на друг. Всичко ще се нареди чудесно. — Направи крачка към мен и ме докосна. — Виждаш ли? Права съм. Вече си възбуден. Усетих го в аурата ти, веднага щом влезе.

Просто нямах думи.

— Искаш ли да се любим, докато стане кафето? — предложи напълно сериозно.

Не успях да се сдържа. В погледа ѝ се появи недоумение. Целунах я по темето.

— Прекрасна си — рекох. — Само че в момента ми се ходи до тоалетната.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

„Махо“ заля будките през третата седмица на април. Рекламната ни кампания се развихри с пълна сила: появи се по петдесет и пет независими телевизионни канала, четиристотин и девет радиостанции и сто и шейсет вестника в най-големите градове на страната. Беше доста наситена и трябваше да продължи цяла седмица, но нещата се развиха по друг начин.

В средата на седмицата вече бяхме отпаднали от телевизията. Само двайсет и един вестника не отказаха да публикуват рекламите ни, а съобщенията ни се излъчваха в ефир от сто и четирийсет радиостанции. До петък ченгетата бяха конфискували списанието от деветдесет и три будки и бяха арестували четирийсет и двама продавачи. Вестниците на Хърст из цялата страна излязоха със статия, в която порицаваха факта, че подобно списание може изобщо да бъде рекламирано, но пропуснаха да отбележат, че самите те поместиха рекламата ни в понеделник и вторник. В събота двама детективи от полицейското управление на Лос Анжелос ми връчиха призовка за следващия петък. Обвиняваха ме в нарушение на общественото спокойствие и обществения ред. Информационните служби подхванаха новината и я разпространиха из всички средства за масово осведомяване, телевизионни канали, радиостанции и вестници. Така че в сряда, два дена преди явяването ми в съда, Ронци вече ме натискаше да пусна допълнителен тираж. Редовният беше разпродаден. Един милион броя. Продадени.

В четвъртък вечерта Филис Дилър, която заместваше Джони Карсън в телевизионното му шоу, се яви на откриването с бяла каубойска шапка и с пистолети в ръце. Роклята ѝ беше обвита в найлон, върху който се мъдреше жълт бански на тъмни точки. Усмихна се предизвикателно в едър план и изрече с рязък дрезгав глас: — Докажете, че сте истински мъж. Опитайте се да ми свалите банския.

Публиката се побърка, а на заден план Док Северинсън свиреше „Мама си прибра пищовите“.

Един от пласъорите в източните щати вече беше гледал шоуто и ни се обади да ни предупреди. Вечерта всички се събрахме пред телевизора.

— На всяка цена, трябва да пуснеш допълнителен тираж — настояваше конци. — Като нищо ще продам още петстотин хиляди списания.

— Няма да стане. Вече съм изпратил в печатницата следващия брой.

— Даваш ли си сметка какво означава това? Списанието ни няма да се мярка по будките цели две седмици.

— Тончо така.

Обърна се към Лонерган.

— Защо не му налееш малко ум в главата?

Лонерган се усмихна.

— Той издава списанието, не аз.

— Господи! — простена Ронци. — Триста бона сами ни се пхат в ръцете, а ти ще позволиш да ни се изплъзнат.

— Едва ли. Просто ще им раздразня апетита. Следващия път ще си купят списанието само и само, за да разберат какво са изпуснали.

— Не мога да спечеля срещу теб — предаде се Ронци.

— Напротив, вече си спечелил. Пет процента премия от продажбата на първия брой.

— Дай ми същите условия и за следващия. Ще пласирам по будките двоен тираж.

Ухилих се.

— Миналия път го направих, за да ти покажа как става. Край на премиите. Обаче ще те улесня. Тиражът е само един милион и двеста и петдесет хиляди.

— Вече съм сигурен, че си откачил. Защо мислиш, че ще успееш да го разпродадеш?

— Защото и ти мислиш така. Иначе нямаше да ми искаш премия.

— Какво си сложил на корицата?

— Основната идея е същата. Само че този път момичето е в гръб. Навела се е с ръце на коленете. На главата ѝ има шапка като на мажоретка и се е озърнала през рамо. Облечена е в червена минипола, която едва ѝ покрива задника. Полата е прикрепена с отлепващо се

лепило и ако я дръпнеш, пада. Надписът е горе-долу същият. „Докажете, че сте истински мъж. Опитайте се да ми свалите полата.“

Кимна със задоволство:

— Харесва ми.

— Благодаря. Какво стана с арестуваните продавачи?

— Освен двама, всички са се отървали. Някои са платили малка глоба, при останалите са оттеглили обвинението. Общо ни струваше около единайсет бона, включително разноските по делата.

— А тези двамата?

— Делата са насрочени за другата седмица. Ще се оправим.

— Добре. Пратете по сто долара на всеки, в знак на благодарност за подкрепата.

— Глупости. Ако се разчуе, всички продавачи ще хукнат да се предават на ченгетата.

Разсмях се.

— Все пак го направи.

— Както искаш. Парите са си твои.

След като си тръгна, се обърнах към Лонерган:

— Дано и аз утре да се измъкна толкова лесно, както продавачите.

— Няма за какво да се притесняваш — отвърна спокойно той. — Ще оттеглят обвиненията.

Така и стана.

Явих се пред съда с адвокат, но можех спокойно да ида и сам. Не му се наложи да си отвори устата. Прочетоха обвинението и още преди да поискам думата за възражение, съдията даде знак на прокурора и на адвоката да се приближат.

Наведох се, за да се опитам да чуя за какво говорят. Прокурорът промърмори нещо за издаване и разпространяване на порнография. Съдията му отвърна. Долових само няколко думи. „Не можем да го подведем под определенията за нарушаване на обществения ред и спокойствие.“ Освободи ги и още преди да са заели местата си, удари с чукчето.

— Обвинението се оттегля, поради неподходяща формулировка.

В коридора ме чакаха журналисти и телевизионни камери. Наобиколиха ме от всички страни.

— Доволен ли сте от решението на съдията?

— Разбира се.

— Как смятате, какво го е накарало да стигне до това решение?

Хвърлих поглед към адвоката. Най-накрая имаше възможност да се изкаже.

— Съдията оттегли обвиненията срещу господин Брендън, тъй като разбра, че те са единствено плод на завист към неговия успех.

— Това означава ли, че списанието ви отново ще се продава?

— Продажбите изобщо не са спирали — уточних аз.

— Опитах се да го купя, но по будките го няма — обади се един от журналистите.

— Тиражът е разпродаден изцяло.

— Към кого да се обърна, ако искам да си намеря екземпляр?

— Най-добре към съседа си. Ако не ви го продаде, поне ще можете да го разгледате.

— Ще продължавате ли да издавате списанието?

— Да. Вторият брой е под печат. Ще го намерите по будките след две седмици.

— Дали корицата на следващия брой е също толкова предизвикателна?

— Преценете сами. — Отворих кожената си папка и извадих макета на корицата. Вдигнах го, за да могат да го разгледат. Заблестяха светкавици и се чу бръмченето на камерите.

Така корицата на следващия брой се появи по телевизията. Тиражът се разпродаде още през първата седмица и всеки месец го увеличавахме с петдесет или сто хиляди екземпляра. Шест месеца по-късно средният тираж на „Махо“ стана милион и петстотин хиляди. Чистата ни печалба от всеки брой възлизаше на половин милион долара.

През август ми стана ясно, че се разрастваме. Помещенията на долния етаж вече не ни побираха, затова наехме и други на същата улица, накрая дори и на съседната. Помещението, в което бяхме започнали, сега се раздели на редакция и счетоводство. Верита разполагаше със седем чиновника и две секретарки. Ейлин беше наела дванайсет репортери и коректори и четири секретарки. На друго място обзаведохме фотографско студио за Боби. Той беше шеф на четирима фотографи, трима асистенти, реквизитор, художник — оформител, дизайнер по костюмите, монтажист и две секретарки.

Производственият отдел и поддръжката с техните дванайсет служители заемаха отделно помещение. В последната си придобивка настанихме отдела за писма, комикси и илюстрации. Заедно с двете телефонистки, набутани в пространството под стълбата в редакцията, персоналът ни наброяваше шейсет и четири души.

Дениз не успяваше да поддържа ред в жилището. По цял ден, а понякога и през нощта беше пълно с хора. Беше пълна бъркотия, въпреки че нощем идваха чистачки.

Парливото августовско слънце сякаш бе сгряло и нощта. В апартамента беше задушно, въпреки усиленото бръмчене на кондиционерите. Редакционното съвещание беше към своя край. Минаваше полунощ, а бяхме започнали в девет.

— Има ли още нещо, преди да се разотидем? — попитах.

Младият негър, началник на отдела, който се занимаваше с пощата, се изправи.

— Мисля, че имам нещо, господин Брендън — рече нерешително.

Идваше на събранията от три месеца, но за пръв път чувах гласа му.

— Казвай, Джек.

Огледа притеснено останалите.

— Не зная дали въпросът ми е уместен, но помните ли поредицата статии за помощните и възбуждащите средства в брачния живот, които поместихме преди няколко месеца?

— Да.

— Откакто започнахме да ги публикуваме, получавам по петстотин-шестстотин писма на седмица с въпроси, откъде могат да си купят тези неща.

— Напиши стандартен отговор да се обърнат към най-близкия сексмагазин — посъветвах го аз.

— Повечето писма са от затънтени градчета, където не са и чували за сексмагазини. Дори да попаднат в такова място, няма да разберат за какво става дума, а ако разберат, няма да посмеят да влязат.

Усещах, че има нещо предвид.

— Имаш право — насърчих го.

— Хрумна ми една идея — гласът му стана малко по-уверен. — Свързах се със собственика на сексмагазина до театър „Пусикет“. Идеята му допадна и ми предложи да публикува по две страници реклама във всеки брой. Съобщих му, че не сме склонни към такива сделки. Тогава каза, че ще отвори отдел за поръчки по пощата и ще ни плаща двайсет процента комисионно възнаграждение от общата сума на продажбите.

— Интересно — имах усещането, че не съм чул всичко.

— И аз така си помислих — продължи той. — Така че проверих как стоят нещата. Можем да си набавим повечето стоки. Търговската им надценка е между двеста и хиляда процента. Така, че двайсетте процента, които той ни предлага, са нищо.

— Имаш ли някакво предложение?

— Да, сър — отвърна. — Над помещението ни в съседната сграда има голям таван, мога да го напълня с най-търсените стоки. Ако задоволяваме дори само поръчките от писмата, ще взимаме по трийсет-четирийсет хиляди на месец и поне половината ще бъде чиста печалба.

Кимнах. Нямах представа дали ще се заемем с тази работа, но Джек със сигурност нямаше да се задържи на сегашния си пост. Беше прекалено умен.

— Добре измислено — обобщих аз. — Обсъдете въпроса с Верита и вижте колко ще ни струва. Щом подготвите цифрите, ще реша какво да правим.

— Благодаря ви — рече той.

Огледах се.

— Има ли още нещо?

Нямаше. Събранието свърши. Останахме Боби, Верита, Ейлин, Дениз и аз. Ейлин и Дениз започнаха да раздигат чашите и да почистват пепелниците.

— Как ти се струва идеята на Джек? — попитах Верита.

— Интересна е. Сподели я с мен преди две седмици. Казах му да проучи нещата.

— Не си ми го споменала.

Усмихна се.

— Идеята си беше негова.

Ейлин и Дениз се върнаха и се отпуснаха на столовете.

— Изглеждате съсипани — забеляза Боби.

— Безкраен ден! — оплака се Ейлин.

Боби извади от джоба си ампула с кокаин и малка златна лъжичка.

— Едно смръкване няма да ни навреди. Бедата е, че работим прекалено много и вече сме забравили да се веселим.

Смръгнах по веднъж с всяка ноздра и подадох ампулата на Ейлин. Взе си една лъжичка. Дениз и Боби също, но Верита отказа.

Поосвежи ме, но не особено много. Кокаинът беше разреден.

— Какво ще снимаш утре? — запитах Боби.

Ухили се.

— Този път ще направя голям удар.

— Така ли?

— Виждал ли си близначките в кантората на Пол Гитлин? Те са му секретарки. Страхотни мацета. На по деветнайсет-двайсет години. Убедих ги да ми позират.

— Пол в течение ли е?

— Разбира се, че не. — Боби се изкикоти. — Знаеш го какъв е сериозен. Ако му кажа, ще ме убие. Така е наплашил близначките, че им обещах да ги снимам маскирани.

— Как ще стане това?

— Имам чудесна идея. Ще им сложа слънчеви очила и рошави перуки. А на плаката ще ги снимам двете — едната на колене, а другата по гръб с разкрасени крака. Първите супергаджета близначки.

Ухилих се.

— Би било странно, ако Пол все пак ги познае.

Усмихна се.

— Ако успее, значи не е толкова сериозен, колкото си мислех. Но не ми се вярва. Обещах на момичетата да ги назначим на работа, ако ги изгони.

— Добри секретарки ли са?

— Пол твърди, че никога не е имал по-добри.

— Значи всичко е наред. Имаме нужда от хора. Може би няма да е лошо Пол все пак да ги разпознае.

Боби се изправи.

— Време е да си вървя. Ще се отбия в Силвър Стъд да видя как върви веселбата. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не, благодаря. За днес ми стига.

— И на мен — стана Верита. — Отивам у дома и си лягам. Утре сутринта ще дойдат ревизорите. Приключват проверката за първите шест месеца.

— Как вървим?

— Страх ме е да ти кажа. Прекалено е хубаво. Още не мога да повярвам.

— Само ми намекни.

— Можеш ли да си представиш, че в момента имаш да плащаш милион и половина данъци? И няма къде да ги скрием. Може би е най-добре да си ги платим.

— Може и да не се наложи — усмихнах се аз.

— Значи знаеш нещо, което аз не знам.

— Предлагам да открием още едно списание.

— По дяволите! Прекали! — избухна Ейлин. — Опаковам си багажа и веднага си тръгвам.

— Какво те притеснява?

— Ти, ти негодник такъв! — сопна се тя. — Настъпваме се в това мръсно малко жилище, живеем като прасета, нямаме нито миг спокойствие, а ти още не си успял да проумееш, че си богат и можем да живеем както си искаме. Не си си купил кола, продължаваш да караш другите да те возят и непрекъснато им искаш цигари.

Връхлетя в спалнята и тръшна вратата след себе си. Миг покъсно я последва и Дениз. Обърнах се към Верита. Изобщо не ми беше хрумвала подобна мисъл.

— Истината ли говори? Богат ли съм?

Верита кимна.

— Богат си.

— Колко?

Пое си дълбоко дъх.

— След като си платиш данъците, ще ти останат около два милиона долара, а както е тръгнало, до края на годината ще имаш двойно повече.

— Господи! — промърморих. Запалих цигара и продължих да седя, дори след като тя си тръгна. После си сипах уиски с лед и влязох в спалнята.

Вратата на гардероба зееше широко отворена, а по пода бяха пръснати дрехите на Ейлин. Седяха на ръба на леглото, Ейлин плачеше в обятията на Дениз.

— Миличка, съжалявам.

— Махай се — изплака Ейлин. — Мразим те.

На следващия ден се преместихме в бунгало в хотел „Бевърли Хилс“.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

„Лайфстайл дайджест“ се появи на бял свят в деня, когато ни напусна Дениз.

Тиражът на първия брой беше двеста и петдесет хиляди. На външен вид списанието приличаше повече на „Коронет“, отколкото на „Рийдърс дайджест“, но с това приликата свършваше.

В средата имаше десет страници с цветни снимки на мъже, жени и любовни двойки — хетеросексуални и хомосексуални. Бяхме събрали статии от най-различни списания по света. Едва когато се заехме с подбор, разбрах колко е разпространен този вид списания. Всяка страна имаше поне едно подобно издание на собствения си език. Открихме, че статиите се пишат съобразно специфичните вкусове на всяка страна. При превода те добиваха особена привлекателност. Включихме и теми, които не засягахме в „Махо“, „Лайфстайл дайджест“ си постави за цел да възхвалява стойностите и неосъществимата мечта — скъпи коли, вградени уредби, камери и необикновени пътешествия. Много снобски и лесни за намиране. Специализираните издания ни предоставяха материали почти на безценица. Освен това открихме „Рубрика на читателя“, където мъже и жени изливаха своите сексуални и други проблеми, „Рубрика за съвети“ и рубрика „Как да го направим“, която даваше подробни обяснения по всички теми — от противозачатъчните средства, до преждевременното еякулиране. Сто и петдесет страници за седемдесет и пет цента.

Надписът беше прост. „ЛАЙФСТАЙЛ ДАЙДЖЕСТ. СПИСАНИЕ ЗА ХОРАТА, КОИТО ОБИЧАТ ЖИВОТА“. На корицата имаше бял кръг, в който се открояваха черните профили на мъж и жена с докоснати устни.

В деня, когато излезе първият брой, Ейлин си тръгна рано, но на мен ми се наложи да остана. Трябваше да подписвам чекове и да прегледам някои документи. Кантората ми беше в апартамента, от който се изнесохме. Беше напълно променен. Превърнахме спалнята в кабинет с дървена ламперия и скъпи мебели от бяла кожа. Дневната

беше преградена на две със стъклена стена. До външната врата седяха секретарките, в задното помещение провеждахме съвещания. Обзаведохме го с голяма кръгла маса, удобни столове и плътни завеси, които спускахме, щом започвахме да работим. Кухнята беше скрита зад плъзгащи се врати. Всичко се отопляваше с локално парно.

Пръстите ми започваха да се схващат от писане, когато една от близначките на Боби влезе с последния куп чекове.

— Привършваме, господин Брендън.

— Благодаря ти, Дана.

Усмихна се.

— Аз съм Шана.

Близначките работеха при мен от шест месеца. Пол Гитлин ми се обади в момента, когато разбра, че са позирали, въпреки нарежданията му.

— Ако намекнеш дори с една дума, че момичетата са работили при мен, ще те осъдя — заплаши той.

— Минало време ли употреби? — попитах.

— Точно така.

Затворих и се свързах с Боби, на следващия ден в кантората ми се появиха близначките. И досега не се научих да ги различавам.

— Трябва да направим нещо. Отсега нататък ще си закачате табелки с имената си.

— Да, господин Брендън — отвърна момичето и излезе.

Бях сигурен, че няма да го направят. Не ги молах за първи път. Доставяше им някакво извратено удоволствие да ме заблуждават. Бих ги уволнил, но се справяха прекалено добре. И бяха твърде красиви. Руси, синеоки и абсолютно еднакви — с тях кантората изглеждаше по-добре.

Подписах и последния чек и натиснах копчето. Тя се върна. Бутнах ѝ купчината чекове.

— Занеси ги в счетоводството, Шана.

Пое ги и се усмихна.

— Аз съм Дана.

Нямаше смисъл да се старая. Пак се бяха разменили.

— Как се разпознавате една друга сутрин? — запитах саркастично.

— Много е лесно, господин Брендън — запази тя сериозно изражение. — Аз спя от лявата страна.

— Ами ако ти се случи да легнеш от дясната?

— Значи през този ден съм Шана — отвърна тя без смях от усмивка.

За пръв път чух нещо разумно. Бяха взаимозаменяеми. Смених темата.

— Приключихме ли?

— Да, господин Брендън.

— Тогава ми сипи уиски след и виждали Боби може да ме откара до хотела. — Извади бутилката от вградения бар, наля и ме остави. Отпих. Телефонът звънна, вдигнах слушалката.

— Господин Ронци на първа линия — съобщи гласът А.

Натиснах кончето.

— Да?

— Просто исках да ти кажа, че засега списанието върви добре. Купуват го точно толкова, колкото и „Рийдърс дайджест“.

— Не е лошо — забелязах.

— Мисля, че до края на седмината ще имаме още по-добри резултати. Ще те държа в течение.

— Чудесно. — Натиснах друго копче и набрах номера на Верита.

— Колко ни струва първият брой на „Дайджест“?

— Петдесет и пет хиляди. За да покрием разноските, трябва да продадем сто и седемдесет хиляди екземпляра.

— Ще го направим — рекох. — Искаш ли да се видим и да пийнем по нещо?

— Няма да мога, но все пак благодаря. Бързам за среща.

— Пак ли със съдията?

— Да.

— Харесва ми. Предай му много поздрави. — Затворих и се върнах към питието си. Откакто се настаних в самостоятелен кабинет, нещата се промениха. Чувствах се изолиран. Хората не се отбиваха просто така. Записвах си час.

Пак звънна телефонът, Боби щял да ме вземе след няколко минути. Писваше ми да седя в кабинета, зарязах си чашата и слязох в редакцията.

Почти всички си бяха тръгнали. Видях само Джек, който разговаряше с една от деловодителките. Изправи се, щом ги наближих.

— Добър вечер, господин Брендън.

— Как върви, Джек?

— Великолепно, господин Брендън. Миналия месец общата ни печалба беше седемдесет хиляди, чисто — петдесет.

— Невероятно! Добре се справяш, Джек.

— Благодаря ви, господин Брендън. — Погледна ме нерешително. — Дали не бихте могли да дойдете и да хвърлите един поглед върху работата ни?

— Разбира се. Може би след няколко дена, когато се уталожат нещата около новото списание. — Чух клаксона на автомобила пред вратата. — Колата ми. Трябва да вървя.

— Разбирам. Успех с „Дайджест“!

Бях се запътил към вратата, но спрях и се извърнах. Разбрах какво ми беше липсвало. Той беше първият човек, който ми пожелаваше успех с новото списание. Останалите не се бяха сетили.

— Благодаря ти, Джек — казах. — Утре ще се опитам да дойда.

Настаних се в ролса и Боби запали.

— Имаш ли цигари?

— В жабката — посочи ми той. — Ако искаш, имам и с марихуана.

— Ще си взема обикновена. — Запалих и се загледах през прозореца.

— Искам да те запозная с едно момче — обади се Боби. — Знам, че ще ти хареса. Прекрасен човек.

— Добре.

Хвърли поглед към мен.

— Случило ли се е нещо?

— Не. Защо?

— Не изглеждаш добре.

— Сигурно съм уморен.

— Не се учудвам. Затрупан си с работа.

— Мислиш ли, че съм се променил?

— Не — рече той бързо. После замълча. — Да.

— Как точно?

— Изглеждаш ми по-отдалечен — сякаш търсеше подходяща дума. — Далечен. Недостижим. Отчужден.

— Не се чувствам различен. Не съм се променил.

— Напротив. Само че не си го направил целенасочено. Станало е от само себе си. Постепенно. Разбрах го още през онази нощ, когато Ейлин ти се разсърди. Изведнъж ми напомни за баща ми. Ти беше властен. В началото не беше така. Тогава всички работехме заедно. Сега работим за теб. В това е разликата.

— Но, Боби, аз продължавам да те обичам.

— И аз те обичам. Но баща ми обясни всичко. Хората трябва да следват собствените си пътища, а те са различни, това е всичко.

Спря колата.

— Пристигнахме.

Учудено вдигнах поглед. Намирахме се пред входа на хотела. Излязох и се облегнах на колата.

— Ще влезеш ли да пийнем нещо?

— Не, благодаря — отклони той поканата. — Трябва да се преоблека. Довечера има голямо тържество. Кандидатирал съм се за швестер на годината.

Разсмях се.

— Приятно прекарване. Благодаря ти, че ме докара.

Махна ми и потегли. Изчаках да се отдалечи и влязох в хотела. Спрях във фоайето и реших да пийна нещо, преди да се прибера. Обърнах поне три пъти, докато си изясня нещата.

Аз не се бях променил. Оставах си същият. Просто те бяха променили отношенията си към мен. Само че не можех да направя нищо.

Не се почувствах по-добре, но поне разбрах докъде съм стигнал. Подписах чек и се запътих към бунгалото. Почуках, после си отключих сам.

Ейлин се беше свила на канапето, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Какво се е случило? — запитах.

— Дениз си отиде.

— Отиде ли си?

— Да. — Подаде ми лист хартия. — Остави ти тази бележка. Каза, че ще я разбереш.

Втренчих се в листчето.

„Мили Гарет,

В живота на всеки човек рано или късно настъпва момент за раздяла. Току-що ме призоваха за обучение на второ ниво. Когато го завърша, ще стана учителка, а по-късно ще се изкача на първо ниво и ще бъде достойна за монахиня. За да успея да го направя, трябва да прекъсна всички връзки, освен с Господа и с моята работа. Трябва да се отделя от теб духовно, за да освободя тялото си от плътските му желания. Винаги ще ви помня и ще ви обичам и двамата.

Мир и любов, Дениз“

— По дяволите! — изругах. — Не можа ли да я спреш?

— Както виждаш, не — рече Ейлин. — Опитах се, но беше непреклонна. Аз също я обичам, ще ми липсва.

Отпуснах се до нея. Облегна глава на рамото ми.

— Преди да си тръгне, каза, че ще съжалява само за едно.

— За какво?

Вдигна поглед с особена усмивка.

— Не мога да ти кажа — рече и изведнъж избухна в смях.

— Няма ли да ми кажеш защо се смееш? — изръмжах аз.

Пое си дъх и избърса сълзите от очите си.

— Съжалява, че никога няма да разбере какво значи да ти принадлежи изцяло.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Мексиканското слънце ме събуди рано. Навлякох си джинсите и се запътих към централната сграда, за да закуся с Лонерган. Ейлин още спеше, Мариса също не бе помръднала от леглото си. Звъннах на Лонерган от вътрешния телефон във фоайето.

Не отговори. Погледнах си часовника; Осем. Сигурно вече закусваше и е в ресторанта. И там го нямаше. Верита беше сама на масата.

Отидох при нея.

— Добро утро. Защо си станала толкова рано?

— Вече си свърших работата тук. Смятам да хвана сутрешния полет. Ревизорите са приключили доклада за клубовете, искам да го прегледам.

— Закъде си се разбързала? — поинтересувах се, отпускаяки се на стола срещу нея. Сервитьорът ми донесе чаша кафе. — Тук е чудесно. Защо не останеш да полежиш на плажа? Ревизорите ще почакаат.

— Лесно ти е да го кажеш. Нали не се занимаваш с тези купища цифри.

Отпих от кафето. Беше горещо и горчиво. Намръщих се.

— С това кафе съвсем ще изгонят посетителите.

— Мексиканците го харесват.

— Хотелът не е за мексиканци. — Погледнах я. — Какво мислиш за мястото?

— Великолепно е. Само че не ни трябва. Дори да успеем да спечелим, ще си имаме големи главоболия.

— Мислиш ли, че можем да спечелим?

— Quich sabe? — Вдигна рамене. — Ако плановете ти наистина се осъществят.

— А дали можем да загубим?

— Не, ако вложиш по-малко от четири милиона. Вложиш ли повече, нищо не се знае. — Отпи от кафето. — Промените, които

искаш да направиш, ще струват около един милион. Значи не можеш да им предложиш повече от три.

— Няма да се съгласят.

— В такъв случай, аз бих се отказала.

— На стари години ставаш консервативна.

— Не ми плащаш, за да поемам рискове. Това си е твое право.

Мога само да отговарям честно на въпросите ти.

— Не се засягай — прекъснах я. — Знам.

Не отговори.

— Виждала ли си Лонерган?

— Излезе няколко минути, преди да дойдеш.

— Знаеш ли къде е отишъл?

— Не. Но го видях да се качва в колата на Хулио.

Втренчих се в кафето си. Верита забеляза израза на лицето ми и повика сервитьора.

— *Cafe americano por el senor.* — После се обърна към мен. — Струва ми се, че Лонерган започва да ме харесва.

— Защо мислиш така?

— Сутринта пихме кафе заедно. Разпита ме какво мисля за хотела и аз му казах.

— Той отговори ли нещо?

Поклати глава.

— Познаваш го. Не промълви и дума. Просто си седеше и кимаше. Имам чувството, че се съгласи с мен. Когато си тръгна, дори ми се усмихна и ми пожела приятен полет.

Сервитьорът се върна с каничка гореща вода и буркан американско нес кафе. Обслужих се и го опитах. Този път беше по-добре.

— Какво смяташ да правиш? — запита Верита.

— Още не знам. — Потърсих в джобовете си цигари. Тя ми протегна пакета си. — Лонерган не спомена ли къде отива?

Драсна клечка и ми я поднесе.

— Не.

Спомних си думите на Дитер. Само Лонерган можел да накара Хулио да се откаже от пистата. Чудех се за какво ли си говорят.

— Успя ли да говориш с Хулио.

— Всъщност не. Но съм сигурен, че много ще се радва, ако купиш хотела. Знае, че ще успееш да привлечеш посетители.

Разсмях се.

— Обзалагам се, че е така. Вярно ли е, че семейството му е тук?

— Es vero. — Кимна. — Мисля, че по един или друг начин всички в околността са му роднини. И всички печелят от хотела. Или работят тук, или го снабдяват с храна. Те са земеделци. Хотелът изкупува цялата им продукция.

— И ти ли си роднина с тях?

— Не. Те са campesinos. Хулио ми е роднина по майчина линия. Баща ми е преподавал в университета в Мексико Сити. Срегнах Хулио едва в Лос Анжелос.

На прага на ресторанта се появи Муртаг. Забеляза ни и се насочи към нашата маса.

— Как върви? — запита с типичното въодушевление на продавач на недвижими имоти.

— Чудесно — отговорих.

— Предоставиха ли ви необходимата информация?

— Да.

— Ако ви трябва още нещо, само ми кажете.

— Мисля, че вече разбрах всичко.

— Кога смятате да се срещнете със семейство фон Халсбах?

— Ще ви съобщя довечера. — Не исках да предприемам нищо, преди да разбера какво е обсъждал Лонерган с Хулио.

— Чудесно — отвърна той. — Дитер току-що излезе, но ме помоли да ви предам, че довечера ще бъде на ваше разположение.

— Къде отиде? — полюбопитствах.

— Спомена нещо за Убежището. Нали е любител фотограф, може би му е интересно как работят професионалистите.

Щом излезе, обърнах се към Верита. Усмиваше се. Ясно ѝ беше за какво мисля. Два дни поред Боби беше снимал точно пред хотела, а Дитер дори не погледна през прозореца.

— Кинг Донг набира точки — забелязах аз. — Дали Дитер не се е влюбил в него?

Разсмях се и стана.

— Трябва да си събера багажа, иначе ще изпусна самолета.

— Ще те изпратя до пистата.

— Какво ще кажат Ейлин и Мариса?

Знаех кога се заяждат с мен, но предпочетох да си премълча.

— Съдията дали ще те посрещне?

Изчерви се.

Усмигнах се.

— Сериозно ли е?

— Гарет — рече тя. — Ние сме просто приятели, нищо повече. Уважавам това, което е постигнал. Малко мексиканци се издигат до такъв пост.

— Естествено — подразних я. — Той пък се възхищава от ума ти.

— Точно така.

— Ами тогава му пусни нещо и от тялото, за да се влюби окончателно.

— Винаги ли мислиш само за това, Гарет?

Ухилих се.

— Разбира се. В крайна сметка, това ми е работата.

Свърнахме по страничен път на около петнайсетина мили от хотела.

— Убежището е на две мили оттук — обясни Мариса. — Зад онази горичка.

— Доста е усамотено. — През последните десет мили не бяхме срещнали жив човек.

Погледна ме иззад волана, докато се опитваше да вземе един остър завой.

— Точно това искат. В дъждовно време оттук изобщо не може да се мине.

Вярвах й. Колата подскочаше по неравния път. Хванах се за дръжката на вратата и се озърнах към Ейлин. Явно не беше във възторг.

Улови погледа ми и направи гримаса.

— Не е добро лекарство срещу махмурлук.

Разсмях се.

— Не можеш да имаш всичко.

Прекосихме гората и излязохме в ярката палеща слънчева светлина от другата страна. Пред нас се простираше Убежището. Ниските сгради в американски стил ми се сториха познати. После се

сетих. Изглеждаха точно като фермата на Преподобния Сам във Фулъртън. Същата централна сграда и пръснати около нея дървени бараки, които служеха за спални. В оградата имаше порта, подминахме я и се насочихме към централната сграда.

Не забелязахме признаци на живот. Слязох от колата и си погледнах часовника. Минаваше единайсет.

— Чудя се къде ли са хората?

— Работят на полето — поясни Мариса и заобиколи колата. — Мисля, че не се връщат дори за обяд.

Ейлин също слезе. Попиваше лицето си с хартиена салфетка.

— Горещо е — оплака се тя.

Изкачих стъпалата към терасата и натиснах дръжката на вратата. Беше отворено. Влязох. Вътре беше по-хладно. И отново познато. Обстановката напомняше за фермата във Фулъртън. Запътих се към кабинета. И той не беше заключен. Бутнах вратата. Човекът зад бюрото вдигна поглед.

— Мир и любов, братко Джонатан — поздравих аз.

— Мир и любов — отвърна автоматично. Миг по-късно ме позна. Изправи се. — Гарет! — рече с усмивка.

Протегнах му ръка. Ръкостискането му беше силно и топло.

— Появяваш се на най-неочаквани места.

— Ти също. — Представих му момичетата. Вече познаваше Мариса.

— Какво ви води насам? — попита.

Обясних му, че съм отседнал в хотела и съм тръгнал да проверя как върви работата на Боби.

— О, да. Сутринта ги видях. Снимат до старото индианско селище.

— Знам къде е — обади се Мариса.

— Да ви предложи нещо освежително или кафе? — запита брат Джонатан.

— Не искаме да те затрудняваме. Ще отидем в селището.

— Изобщо няма да ме затрудните. Ще ви заведе в столовата.

Последвахме го по коридора. От кухнята се чуваше тракане на прибори. Още не бяхме успели да се настаним и се появи млад братат мъж. Поръчахме си кафе.

— Чувам, че работата ги върви добре — поде брат Джонатан. — Наистина се радвам за теб.

Благодаря. — Младежът ни донесе кафетата. — Откога си тук?

— Вече две години. Помагах при строежа на мисията. Използвахме материалите, които останаха от хотела.

— Не ти ли липсват родните места?

— Не. Домът ми е там, където ме води работата ми. Ако Преподобния Сам смята, че тук мога да му служа по-добре, приемам решението му с радост.

Опитах кафето. Една глътка ми стигаше. Оставих го, без да продумам.

— Това тук училище ли е?

— Не точно. По-скоро прилича на семинария. Кандидатите за второ ниво се обучават, за да могат самите те да станат учители.

— Колко трае това?

— Зависи. Някои не могат да се откъснат лесно от външния свят. Две, три години, кой знае? Когато са готови, напускат мисията. Нямаме ограничения във времето.

— А Дениз?

Поколеба се, преди да ми отвърне.

— Да. Тук е.

— Можем ли да я видим?

— Да. Но предпочитам да не го правите. Заради нея — добави бързо. — Знаеш колко беше привързана към теб. Раздялата ѝ се отрази много тежко. Ако те види, състоянието ѝ може да се влоши.

— Все едно, че говориш за заразна болест.

— Извинявай, не исках да прозвучи така. Дениз е постигнала голям напредък. Старая се да ѝ помагам. Вече започва да се успокоява.

— Разбирам. Но когато сметнеш за добре ще ѝ кажеш, че сме питали за нея, нали?

Стори ми се, че прочетох облекчение в погледа му.

— Разбира се. Ще ѝ кажа.

— Време е да вървим. Благодаря ги за кафето.

Изправи се.

— Радвам се, че ви е харесало.

— Ако има нещо, което мога да направя за теб в Америка, само ми се обади.

— Благодаря ти, Преподобния Сам се грижи да не ни липсва нищо.

Изпрати ни до колата. Махнах му през отворения прозорец.

— Мир и любов.

Вдигна ръка, сякаш за благословия.

— Мир и любов.

Не помръдна, дори когато колата се отдалечи и зави по пътя към индианското селище.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Пътят лъкатушеше между нивите на Убежището. На всяко поле над реколтата се трудеха по четирима или петима мъже и жени. Явно не проявяваха особено усърдие, движенията им бяха почти апатични под изгарящите лъчи на слънцето. Носеха памучни ризи и панталони в цвят „каки“. На главите им се мъдреха типичните за местните жители широкополи сламени шапки. Дори не вдигнаха поглед към колата ни, въпреки че сигурно чуваха шума на двигателя. Отминахме и последното поле на около миля и половина от Убежището и навлязохме в малка горичка.

— Вече сме във владенията на сеньор Карило — поясни Мариса. — Видяхте го на коктейла. Най-едрият земевладелец в околността и братовчед на губернатора. Кметът му е брат.

— С какво се занимава?

— С нищо — отвърна Мариса. — Богат е.

— Имам предвид със земеделие или с животновъдство?

— По малко и от двете. Но това е работа на арендаторите му. Той само събира рентата. Индианското селище също е негово. Произхожда от най-старинния род в щата. — В гласа ѝ се прокрадна лека горчивина. — Но го заплашват, че ще му отнемат имота, въпреки че има четири пъти повече земя от братовчед ми.

Селището беше точно зад горичката. Състоеше се от овехтели глинени и дървени постройки. Изглеждаше напълно запустяло.

— Къде са хората?

— През последните двайсет години тук не е живял никой — отвърна Мариса. — Говори се, че последните индианци се заселили по хълмовете. Но никой не знае със сигурност.

— Нищо не разбирам. Хората не изчезват току-така. Все са общували с някого.

— С никого. — За миг се поколеба. — Освен това се говори, че Карило ги е избил, но те са обикновени индианци. Никой не го е грижа.

Продължихме по прашната улица на селцето, навлязохме в друга малка горичка и накрая се озовахме сред широкото поле, където снимаше Боби.

Първото нещо, което забелязах бяха униформените пазачи, които се разхождаха наоколо с автомати „М 1“. Хвърлиха светкавичен поглед към колата ни и също толкова бързо го отклониха. Не бяха по-малко от трийсет-четирийсет души.

— Полицаи ли са? — запитах Мариса.

— Не. Частната охрана на Карило.

— Какво правят тук?

— Пазят посетителите. Наоколо има много бандити. Не е безопасно да пътуваш сам.

Спря колата и се запътихме към групата. Боби вдигна поглед и ни забеляза. Погледна си часовника и вдигна ръка.

— Обедна почивка!

— Как върви?

— Чудесно. Вече направих четири серии. Ако успея да заснема още пет, значи сме приключили. Носим си обяд от хотела, ще се присъедините ли към нас?

— С удоволствие. — Обърнах се точно навреме, за да уловя погледа, който Мариса и Ейлин бяха вперили в Кинг Донг, той тъкмо се обличаше. Не му беше лесно да вкара члена си в панталоните. Ухилих се.

— Момичета, ще обядвате ли с нас?

Разположихме се в сянката на дърветата и се заехме с обяда — студена бира, вино, пиле, говеждо печено, желирана риба, царевични питки и франзели.

— Три серии заснехме в селището — обясняваше Боби. — Невероятен пейзаж. Тук ще направим още една. После отиваме у Карило. Позволи ни да снимаме в градината му. Каза, че имал цели декари с цветя.

— Звучи добре. — Отворих още една бира. — Дитер да се е мяркал?

Боби поклати глава.

— Не съм го виждал.

— Чух, че се запътил насам.

— Не е идвал.

— А Лонерган и Хулио?

— И те.

Приблужи се асистентът на Боби.

— Готови сме.

Боби се изправи и ми намигна.

— Време е да се връщам на работа.

Обърнах се към Ейлин и Мариса.

— Искате ли да останете да погледате?

Глупав въпрос. Веднага последвах Боби. Гледах как аранжират сцената. Кинг Донг отново беше гол, разпрострян на земята. Ръцете и краката му бяха привързани към колчета. Все едно, че момичетата го бяха пленили и го измъчваха, докато решат какво да правят с него. Действаха с такова усърдие, че инсценировката заплашваше всеки миг да се превърне в реалност. Ръцете им шареха по тялото му и положението му явно ставаше непоносимо. Беше стигнал почти до пълна ерекция, когато Боби се разкреця.

— За Бога, дръж се като професионалист. Знаеш, че е забранено да се поместват снимки с пълна ерекция, хайде, глупак такъв!

— Не мога, господин Боби — оплака се Кинг Донг. — Наредете на момичетата да престанат. Все пак съм човек.

— Разкарайте се оттам, момичета — заповяда Боби. — Не сме се събрали да се забавляваме.

— Да го поля ли със студена вода? — попита асистентът.

— Нали опитвахме миналия път — рече Боби с отвращение. — Не помага.

— Не се тревожи, Боби — намеси се Саманта Джоунс. — Аз ще се погрижа за него.

— По дяволите, нямаме време за такива работи.

— Работила съм като медицинска сестра. Знам един номер, който прилагаме на пациентите.

— Действай! — съгласи се Боби.

Саманта коленичи до Кинг Донг. Повдигна нежно члена му и го задържа във въздуха с три пръста.

— Как е? — попита с мила усмивка.

Кинг Донг се ухили.

— Чудесно.

Другата ѝ ръка подскочи мълниеносно и се чу плясване. Членът на Кинг Донг се беше стоварил върху бедрото му.

— Олеле! — изпищя той.

Саманта се изправи и го погледна. Нямаше и следа от ерекцията.

— Винаги действа добре! — промърмори тя доволно.

Кинг Донг се озъби насреща ѝ.

— Мръсница!

— Хайде! — викна Боби. — На работа.

Погледах ги още известно време и бавно се запътих към селцето. Нямах нищо против готовите снимки, но не любопитствах как ги правят. Забелязах, че двама от охраната ме последваха на около дваайсет ярда.

Постройките нямаха прозорци, а вратите им висяха на откъртени панти. Вътре се търкаляха парчета изпочупени мебели, покрити с дебел слой прах и пясък. Когато се озърнах, пазачите бяха застанали в края на улицата.

От постройката на ъгъла се дочу глас.

— Гарет!

Огледах се, не видях никого.

— Тук горе.

Дениз седеше в отвора на прозореца, краката ѝ се поклащаха от втория етаж.

— Хвани ме! — извика.

Автоматично я поех, когато скочи.

— Да не си полудяла? — смърх я аз.

Улови ме за ръка.

— По-бързо. След мен.

Затичахме се нагоре по улицата, заобиколихме зад друг ъгъл и се озовахме в горичката. След пет минути бяхме в най-отдалечения ѝ край, до телена ограда. Отпуснахме се под едно огромно дърво, което ни скриваше под надвисналите си клони.

— Какво беше всичко това? — опитвах се да си поема дъх.

— Нямаме право да влизаме във владенията на Карило — поясни тя.

— За бога!

— Не — прекъсна ме тя сериозно. — Точно за това се грижи охраната.

— Най-много да те изхвърлят. Не могат да те застрелят.
— Могат да постъпят както си искат. Земята е негова.
— Налудничава работа.
— Тук е Мексико. — Вдигна поглед към мен. — Не исках да те напускам. Знаеш това.

За миг помълчах.

— Никой не те е карал.

— Трябваше да го направя. Но не знаех, че ще се чувствам така.

— Трудно ли ти е?

— Много ми липсваш. Това е лошото.

— Тогава се върни.

— Не мога. Ако го направя, никога няма да се издигна на второ ниво.

— И какво от това? Най-важното е да си щастлива.

— Брат Джонатан каза, че ще бъде щастлива, ако прекъсна всички връзки с околния свят. Просто на някои им било по-трудно да го направят.

— Той не ми позволи да те видя.

— Защищавал ме е.

— От кого? Знае, че няма да ти навредя.

— От самата мен. Но нямаше нужда да ми го казва. Аз знаех, че си тук.

— Откъде си разбрала?

— Почувствах твоята аура.

— Продължавай да го повтаряш и най-накрая ще ти повярвам.

— Истина е — прекъсна ме тя. — Само че не бях съвсем сигурна. Преди три дни ми предписаха пътуване в съзнанието.

— Какво означава това?

— Мескалин. За разширяване на съзнанието. — Посегна и леко докосна лицето ми. Зениците ѝ бяха разширени. — Дори в момента не съм сигурна, дали наистина те виждам. Може би просто пътувам.

— Наистина съм аз.

— Не съм сигурна — разплака се тя. — Вече в нищо не съм сигурна.

Притеглих я към себе си.

— Наистина съм тук.

— Боби и Ейлин с теб ли са?

— Да.

— Така си и мислех. Стори ми се, че ги чувствам и тях. — Отдръпна се. — Но всъщност ти ме привлече. Последвах аурата ти от Убежището дотук.

Мълчах.

Претършува джобовете на ризата си, извади дебела цигара, свита от жълта хартия и я запали. Дръпна дълбоко два пъти и ми я подаде. Дръпнах и аз. В главата ми сякаш избухна нещо. Никога не бях пушил такъв наркотик.

— Откъде си го взела? — попитах. — Много е силен.

— Расте навсякъде. Тук е рай за наркоманите. Мескалин, марихуана и стотици други, на които дори не им знам имената. Просто отиваш в полето и си събираш. — Взе цигарата и я загаси. Грижливо я прибра в джоба си.

Изправи се и ме погледна.

— Време е да се прибирам. Преди останалите да се върнат от полето и да съобщят, че са ме видели да идвам насам.

Беше ме обзело пълно спокойствие.

— Какво значение има това? Сигурно изобщо не са те забелязали. Дори не вдигнаха поглед, когато минавахме покрай тях.

— Видели са ни. Но това няма значение. Те са напълно упоени.

— Упоени ли? Как успяват да работят?

Разсмя се.

— Те не работят.

— Но посевите...

— Точно там е номера. Не садим нищо. Просто излизаме да медитираме. Карило ни изпраща храна. Занимаваме се само с подготовка за второто ниво.

— Всички ли използват наркотици?

— Почти всички. Някои не използват. Но те са вече на второ ниво и са го постигнали без странична помощ. Брат Джонатан е на първо ниво. Той няма нужда от нищо.

Спомних си шишето с уиски, което криеше в кабинета си във Фулъртън. Може би не беше толкова силен, колкото го изкарваше Дениз.

— Върни се с мен у дома — предложих й аз.

— Не мога. Вече започнах да се справям с желанията на плътта си. Знам, че вече мога да измина целия път.

— Какъв път?

— Към свободата, Гарет. Към момента, когато ще успея да се възнеса безплатна над небето и да общувам духовно с всеки, с когото пожелаю. Ще обитавам много планети и много нива на съзнанието. Ще се слея в едно с Вселената.

Мълчах.

Наведе се към мен.

— Нали няма да кажеш на никого, че си ме видял?

— Няма.

Лека усмивка премина по устните ѝ.

— Довиждане, Гарет. Мир и любов.

— Мир и любов — отвърнах.

Но нея вече я нямаше. Бавно се изправих. Чувствах се замаян и се подпрях на дървото. Всичко ми изглеждаше нереално. Започнах да се чудя дали наистина съм видял Дениз или просто съм слънчасал. После ми мина и се запътих обратно към селцето. Охраната ме чакаше. Пропуснаха ме мълчаливо и ме последваха на известно разстояние до колата.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Автобусът вече беше насред полето и асистентите прибираха камерите. Когато се появих, Кинг Донг и манекенките бяха вътре. Боби се извърна.

— Идваш ли с нас?

Поклатих глава.

— Ще се прибирам. — Погледнах към Ейлин и Мариса. — Ще се опрая и сам, ако решите да останете.

Ейлин отговори и за двете.

— Ще тръгнем с теб.

Боби се качи в автобуса:

— Ще се видим довечера.

Върнахме се при колата. Мариса обърна и поехме по пътя, по който бяхме дошли. По полята все още имаше хора. Този път ги разгледах по-внимателно. Наистина бяха упоени. Движенията им бяха толкова вяли, че едва ли работеха.

Когато наближихме портите на Убежището, инстинктивно помолих Мариса да спре. Предложих да ме почака в колата и влязох в сградата.

Брат Джонатан не беше в кабинета си. Тръгнах към столовата. Беше празна. Насочих се към кухнята, където открих няколко мъже и жени.

— Мир и любов — поздравих ги аз. — Тук ли е брат Джонатан?

— Мир и любов — отвърнаха те в един глас.

— Няма ли го в кабинета? — попита един от мъжете.

— Не.

Спогледаха се. Напред пристъпи младежът.

— Ще отида да го потърся.

— Не искам да ви затруднявам. Само ми кажете къде мога да го намеря.

— Не ме затруднявайте. Сигурно е в лабораторията.

— В лабораторията ли?

Усмихна се.

— Така наричаме параклиса. — Последвах го в столовата. — Изчакайте ме тук. Няма да се забавя — каза той.

Запалих цигара. Върна се след няколко минути. Беше сам.

— Брат Джонатан съжалява, че не може да ви приеме. В момента помага на един от послушниците да осъществи прехода на друго ниво. Не може да го остави сам.

— Колко ще трае това?

— Не се знае — сви рамене младежът. — Преходът може да продължи от десет минути до няколко дена, зависи дали послушникът ще успее лесно да се отърси от земните си връзки.

Замислих се.

— Бихте ли ми отговорили на един въпрос?

— Разбира се — усмихна се младежът. — Наш дълг е да служим и помагаме.

— Какво става, ако някой кандидат за второ ниво не успее да осъществи прехода.

— Нищо. Но досега не се е случвало. Полагаме големи старания, за да постигнем целта си.

— А ако кандидатът промени решението си, би ли могъл да си тръгне?

Отново се усмихна.

— Не ни задържат насила. Всеки е дошъл по собствена воля и е свободен да си тръгне, когато пожелае. — Извади от джоба на ризата си билет за самолет. Протегна ми го. — Веднага щом пристигнем тук, ни връчват билет за връщане. Дължни сме да го носим със себе си, за да ни напомня, че във всеки един момент можем да си тръгнем.

Разгледах билета. Беше за полет до Чикаго без определена дата. Предплатен. Върнах му го, без да продумам.

Прибра си го в джоба.

— Досега никой не го е използвал — заяви гордо той.

— Благодаря ти — рекох. — Мир и любов.

— Мир и любов — отвърна младежът.

На прага се озърнах.

— Извинявай — викнах след него, — щях да забравя. Искях да помоля брат Джонатан да ми даде от онези цигари, които свивате тук. Струва ми се, че бяха в жълта хартия.

— Разбира се — претършува джобовете си, извади три цигари и ми ги подаде. — Ще ти стигнат ли?

— Не бих искал да ги взимам, ако са ти последните — възпротивих се аз.

— Ще ми дадат други. Полагат ни се по четири цигари дневно. Прибрах ги.

— Още веднъж ти благодаря.

— Няма защо. Мир и любов.

— Мир и любов. — Върнах се при колата, не ме учудваше, че никой не се е възползвал от билета. С по четири такива цигари дневно сигурно се чувстваха на седмото небе. Кой разумен човек би пожелал да напусне рая?

Гласът на Мариса прекъсна размислите ми.

— Накъде да карам?

— Връщаме се в хотела. — Смятах да занеса цигарите за анализ, веднага щом се прибера в Лос Анжелос. Бях абсолютно сигурен, че в тях няма само марихуана. Ако се окажех прав, щях да обсъдя въпроса с Преподобния Сам. Имаше право да знае какво се върши в собственото му Убежище.

Когато се прибрахме в хотела, минаваше четири, а Лонерган още не се беше върнал. Спряхме на рецепцията във фойето.

— Ще пийнеш ли нещо с нас? — предложих на Мариса.

— По-добре да се заема с работата си — рече тя. — Нямаше ме цял ден.

Кимнах.

— Ще се видим ли за вечеря?

Усмихна се.

— Разбира се.

Сетих се нещо:

— Не можем ли да вечеряме в бунгалото? Започва да ми писва да се храня на обществени места.

— Можеш да правиш всичко, което искаш. Само ми кажи в колко часа и за колко души.

— Само ние тримата.

— Ще се погрижа.

— Има още нещо. Можеш ли да уредиш самолета ми да ме чака на пистата утре в два следобед? Искам да се върна в Лос Анжелос.

— Няма проблеми. Искате ли да ви откарам до бунгалото?

— Няма нужда. Ще се поразходим. Иска ми се да се пораздвижа.

Слънцето продължаваше да припича и когато стигнахме бунгалото, вече бях вир-вода. Малкият басейн във вътрешния двор изглеждаше много съблазнително.

— Искаш ли да поплуваме? — предложих на Ейлин.

Съблякохме се и се гмурнах във водата. Беше топла и свежа. Хванах се за ръба и повиках икономата.

— Si, senor? — голотата ни явно не го учуди.

— Плантаторски пунш? — запитах Ейлин. Тя кимна. Вдигнах два пръста. — Dos.

Ухили се.

— Si, senor. Dos плантаторски пунша.

Доплувах до Ейлин.

— Не е лошо да си живееш така.

— Намислил си нещо.

— Защо смяташ така?

— Познавам те. Какво е то?

— Не знам — признах си аз. — Наистина не знам.

Гледаше ме мълчаливо.

Обиколих басейна с бавен кроул и отново спрях пред нея.

— И аз бих искал да знам. Само че с мислене не става. То е нещо като инстинкт. Остана ми от Виетнам. Не знам какво точно ме тревожи, просто го усещам.

Наведе се и ме целуна.

— Вярвам ти. Рано или късно ще разбереш какво е. Икономът поднесе напитките върху сребърен поднос.

Остави го на ръба на басейна и се оттегли. Взехме чашите.

— За хубавия живот — рекох.

— За хубавия живот.

Отпихме. Биваше си го. Беше забъркал поне четири вила ром.

— Ох! — промърмори Ейлин. — Все едно че пия течен огън.

Разсмях се. Имаше право. Веднага ни хвана. Оставих чашата.

— Някога любила ли си се под вода?

Изкикоти се, ромът ѝ беше замаял главата.

— Не бих казала.

Поех чашата ѝ и я оставих до моята.

— Тогава се приготви. — После се гмурнах.

Боби се прибра около осем. Просна се на креслото в дневната.

— Мъртъв съм от умора — оплака се той. — Ако пак ми хрумне нещо гениално, моля те, забрани ми да го правя.

— Свършихте ли?

Кимна.

— Точно преди да се скрие слънцето. — Наведе се към мен. — Знаеш ли колко му е голям всъщност членът?

— Изобщо не ме интересува.

— Твърдеше, че бил дванайсет инча, но се оказа четиринайсет и половина.

— Защо ви е излъгал, че е по-малък?

— Точно това го попитах и аз — продължи Боби. — Изглежда ме с тъжните си кафяви очи и рече тъжно: „Не искам да ме смятат за самохвалко.“

Разсмях се.

— Ти как разбра?

— Саманта. Възбуди го и го измери.

Изправи се.

— Имаш ли някакви планове за вечеря?

— Ще бъда само с Мариса и Ейлин.

— Защо след това не дойдете в нашето бунгало? Можем да се позабавляваме. Дани и момичетата се обзаложиха на по двеста долара. Дани твърди, че можел да поеме най-много от члена на Кинг Донг.

— Май всички сте слънчасали.

— Знаех си, че така ще стане — призна Боби. — Всички гледат само в Кинг Донг. Когато го снимах миналия път, пак се случи същото.

— Явно се превръща в осмото чудо на света.

— Той е на друго мнение. Твърди, че на брат му бил по-голям.

— От това може да излезе нещо. Защо не ги снимаш заедно?

— Не мога — въздъхна Боби. — Момчето е на петнайсет години. — Запъти се към вратата, но изведнъж спря. — Всъщност знаеш ли кой си падна най-много по него?

Изгледах го.

— Дитер — съобщи Боби. — Дойде точно когато привършвахме снимките. Предложи довечера да бъде съдия на състезанието.

— Какво е правил там?

— Не знам. Снимахме в цветните лехи зад къщата. Той излезе оттам. Щом свършихме, влезе обратно.

Запалих цигара и станах.

— Поръчах самолета да ме чака утре следобед. Ще се върнеш ли с мен или ще останеш да свършиш снимките?

Изобщо не се поколеба.

— Дойде ми до гуша. Връщам се с теб.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Излегнах се във ваната. Нежното ухание на пяната, примесено с мириса на марихуана, ми харесваше повече от всеки друг аромат. Наблюдавах Ейлин, която свърши да се гримира и се приближи към вратата на гардероба.

— Добре изглеждаш — похвалих я аз. Не излъгах. Голото й тяло сякаш току-що излизаше от вълшебен сън.

— Не зная какво да си облека — оплака се тя.

— Какво значение има? Нали ще бъдем само тримата.

Погледът й говореше ясно, че се държа като глупак.

Извади черна рокля и я приближи към себе си.

— Как смяташ?

— Отива ти.

Извади друга. Феерия от мръснорозов шифон.

— А тази?

— И тази е хубава.

— Човек не може да очаква от теб свестен отговор — рече тъжно тя и се обърна пак към гардероба. — Трябваше да си донеса и бялата рокля от Лорис Азаро.

Дръпнах си още веднъж. Звънна телефонът.

— Ще видиш ли кой е? — помолих Ейлин.

Вдигна слушалката.

— Да?

За миг се вслуша в гласа от другия край на жицата, после пренесе апарата до ваната.

— Търси те чичо Джон.

— Какво правиш? — поинтересува се той.

— Лежа си във ваната, пуша марихуана и гледам модно ревю.

В гласа му прозвуча неодобрение.

— Искам да те видя.

— Нямам нищо против. Какво ще кажеш за утре на закуска?

— Тази вечер. — Тонът му беше категоричен. — Мисля, че успях да реша нашия проблем. За колко време ще се справиш?

— След половин час става ли?

— Ще те чакам в моята стая.

Затворих телефона, измъкнах се от ваната и се запътих към душа.

— Ще вечеряме малко по-късно — предупредих Ейлин. — Трябва да отида в хотела при Лонерган. — Влязох под душа и пуснах студената вода.

— Влез и пийни нещо — покани ме той. — Току-що си направих мартини.

Последвах го към бара и се настанях на високото столче, докато той ми сипваше уиски с лед. Отпих една глътка.

— Наздраве.

— Наздраве. — Пристъпи направо към въпроса. — Хулио се съгласи да прекрати полетите.

— Какво го е тласнало към подобно решение?

— Осемдесет и трима роднини, които получават заплати или други доходи от хотела.

— Основателна причина — рекох замислено. Отпих още една глътка. — Защо мислиш, че ще удържи на обещанието си?

— Даде ми дума — отвърна студено той.

Това беше достатъчно. Край. Точка. Лицето на Лонерган остана безстрастно. Ако бях на мястото на Хулио, щях да се замисля, преди да го излъжа.

— Все пак се колебая. В близко бъдеще няма да ни разрешат хазартни игри. А без хазарт, цената е твърде висока.

— И за това съм се погрижил — успокои ме Лонерган.

— Не си губил време.

Не се усмихна.

— Ще сключиш договор за наем с възможност за откупуване.

— Интересно предложение. Колко ще искат?

— Двеста и петдесет хиляди годишно, двайсет процента от печалбата на хотела и петдесет процента от печалбата на казиното, ако получим разрешение за хазарт. Договорът е за пет години. Ако през това време решиш да купиш хотела, ще ти струва десет милиона

долара. Искат само да им гарантираш, че ще вложиш един милион в подобрения. И без това ще трябва да го направиш.

Бързо пресметнах наум. Наемът, заплатите, режийните и амортизационните отчисления правеха около осемстотин хиляди годишно.

Сякаш прочете мислите ми.

— Няма да си на загуба, дори ако успееш да запълниш само трийсет и пет или четирийсет процента от местата в хотела.

— Все пак е рисковано.

— Точно така.

— Трябва да помисля. Чудя се как са се съгласили на този договор.

— В прилив на реализъм. Освен това нямат друг клиент.

— А сенър Карило?

Изглежда ме остро.

— Познаваш ли го?

— Само от вестниците.

— Следобед се срещнах и с него. Обеща, че правителството ще одобри договора.

— Толкова ли е силен?

— Почти целият щат му принадлежи.

— А къде са индианците?

Лонерган ме погледна недоумяващо.

— Не знам за какво говориш.

— Няма значение — ухилих се аз. — Кога трябва да отговоря?

— Колкото се може по-бързо.

— Ще помисля тази нощ. Ще им отговоря утре, преди да се кача в самолета.

— Добре.

— Не си ми казал само едно, чичо Джон.

— Какво точно?

— Твоето мнение. Струва ли си да сключваме тази сделка?

— Не е по-лоша от всяка друга. Прецени сам дали си струва. Парите са си твои.

— И твои също. Нали сме партньори.

— Засега съм доволен от теб. Каквото и да решиш, ще те подкрепя. — Изпрати ме до вратата. — И в двата случая не губя нищо.

— Какво искаш да кажеш?

Лека усмивка докосна устните му.

— Поне успях да се разходя бос по брега.

Ейлин беше спряла избора си на черната рокля. Очите ѝ искряха. Хвърлих поглед към масичката.

— Не е честно — упрекнах я — набрала си преднина.

— Започвах да се вкисвам. Имах нужда от нещо тонизиращо. Какво ти каза чичо Джон?

— Ако искам, мога да сключа договора.

— Ще го направиш ли?

— Още не съм решил.

Приблужи се и рече сериозно:

— Не го прави. Имам лошо предчувствие.

— Може и да си права, но ако стане, ще ми донесе много пари.

— Имаш ли нужда от пари, Гарет?

— Не. Просто ми е забавно.

— Ако загубиш, няма да ти е толкова забавно.

— Мога да си го позволя.

Очите ѝ потъмняха.

— Дано загубиш само парите. Имам предвид нещо друго.

— За какво говориш?

— Не знам. — Разтърси глава, сякаш за да прогони черните мисли. — Може би просто съм в лошо настроение.

Появи се икономът с предястията. Тънки царевични питки, чили, говеждо, солени сос от авокадо. Поднесе ми уиски с лед, а на Ейлин — коктейл „Маргарита“. Посочи сервираната маса, сякаш очакваше одобрението ни.

Масата беше елегантно подредена за трима. Имаше свещи, салфетки, кристални чаши, а в кофичката с лед се изстудяваше „Дом Периньон“. Похвалих го на моя оскъден испански.

— *Muy hermosa.*

Усмихна се и се поклони, сияещ от задоволство:

— *Muchas gracias, senor.*

На вратата се почука. Влезе Мариса. Носеше същата бяла рокля, с която беше облечена през първата нощ.

— Изглеждаш чудесно — възхити се Ейлин.

Мариса се усмихна.

— Ти също.

Икономът вече ѝ поднасяше „Маргарита“.

— Чакай малко — спрях я и посочих към наркотика. — Вече сме две лъжички пред тебе.

Мариса се поколеба.

— Не съм много сигурна. След това, което се случи вчера...

Ухилих се.

— Беше ги смесила. Днес няма да е същото.

— Добре — склони най-накрая и се наведе да смръкне.

Вдигнах чаша.

— За щастieto.

Пихме.

— Само едно нещо липсва — обади се Ейлин. — Ако решиш да вземеш това място, искам във всяка стая да има музика.

— И сега има — прекъсна я Мариса. — Може би съм забравила да ви покажа. — Приблужи се към бара и натисна някакво копче на стената. Стаята се изпълни със звуците на мексиканска мелодия. — Имаме и американска — добави тя и пак натисна копчето. Този път се чу „Нощ и ден“ на Франк Синатра.

— Харесва ми — рекох. — Един танц?

— Коя от двете каниш? — поинтересува се Мариса.

— На глупав въпрос — глупав отговор. — Разтворих широко ръце. — И двете, разбира се.

Притиснах се към мен и ги прегърнах. Ейлин отпусна глава на лявото ми рамо, а Мариса долепи лицето си до дясната ми буза. Уханията на парфюмите им се смесиха. Движенията ни бяха бавни, телата ни се притискаха все по-силно. Беше прекрасно.

Вечерята също. Влюбихме се един в друг.

Златистият пламък в камината хвърляше игриви отблясъци върху голите им тела, преплетени в прегръдка върху кожата от зебра на пода. Отпуснах се до тях, подпрях гръб на кушетката и разклатих коняка в кристалната чаша. Пиех го на бавни глътки и оставях топлината му да прониква във всички кътчета на тялото ми.

Приличаха на картини от Гоя, на две голи Махи. В отблясъците на огъня бледата кожа на Ейлин изглеждаше златиста, а мургавото тяло на Мариса сякаш бе изваяно от мед. Зърната на Мариса напомняха

пурпурно грозде, а тези на Ейлин приличаха на розови череши. Спяха с лице една към друга, ръцете им бяха преплетени.

В началото Мариса беше по-свенлива, но когато я обгърна топлината на любовта и я обхвана възбудата на музиката, алкохола, танците и наркотика, тялото ѝ се разтвори като цвете. Оказа се най-чувствена и от трима ни. Изискваше, взимаше, опитваше и любеше, докато не ни изтощи докрай.

Сега и двете потънаха в сън, а аз не можех да мигна. Действаше ми наркотикът. Останах загледан в тях още малко, после се изправих. Навлякох си панталоните и излязох в изпълнената с ухания топла нощ.

От бунгалото на Боби продължаваха да се носят писъци и викове. Цяла нощ не бяха млъкнали, но след известно време просто престанахме да ги чуваме.

С чаша в ръка изминах пътя между двете бунгала. Бутнах вратата и се озовах в разгара на ожесточен спор.

Саманта настъпваше срещу Боби и Дитър, разголените и гърди сякаш щяха да се пръснат от гняв.

— Не е честно — крещеше тя. — Вие, педалите, винаги се поддържате. — Озърна се и ме забеляза. — Изиграха ни! — оплака се. — Така нагласиха всичко, че победи Дани.

— Не съм се съмнявал в него — усмихнах се аз. — Той е президент на секцията на педалите в Лос Анжелос.

— Изобщо не ме интересува — сопна се тя.

— Добре де — опитах се да я успокоя. — Защо смяташ, че са ви изиграли?

— Всички момичета използвахме крем „Кей Уай“, а той се намаза с „Криско“.

— Не виждам нищо нередно.

— Разбира се, че не е редно — настояваше тя. — Всички знаят, че „Криско“ скъсява дължината на члена.

Избухнах в смях. Не очаквах такова нещо от Саманта. Когато най-накрая успях да си поема дъх, реших, че заслужават утешителна награда.

— Спокойно, момичета. За да не се карате, ще ви възстановя парите, които сте заложили. Но друг път уточнявайте предварително регламента.

Предложението ѝ хареса.

— Добре, но в момента искам да се любя, а наоколо няма мъже.

Посочих Кинг Донг, който лежеше на пода, положил глава в скута на едно от момичетата.

— А той?

— Вече не върши работа — въздъхна тя. — Цял час го възбуждахме за последния опит.

— Не гледай към мен — побързах да я предупредя и се изнизах през вратата. Върнах се в бунгалото си. Моите две голи Махи изобщо не бяха помръднали. Взех одеяло от спалнята и ги завих. Изобщо не усетиха. Тъкмо смятах да си лягам и някой започна силно да блъска по вратата. Излязох на прага, готов за кавга.

Лицето на Дениз беше подпухнало и изподраскано, панталоните и ризата ѝ висяха на парцали. Залитна към мен, очите и бяха разширени от ужас. Успях да я подхвана, преди да се строполи.

— Отведи ме у дома, Гарет. Моля те, отведи ме у дома — гласът ѝ беше пресипнал. — Те ме преследват. Не им позволявай да ме приберат обратно. Искam да се върна у дома.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Пренесох я в спалнята и я настаних на леглото. Не смееше да отвори очи и трепереше от страх. Завих я и коленичих до леглото. От устните ѝ се дочуваше сподавен шепот.

— Не, моля ви... Не искам преход... Повече не... Кълна ви се, видях го. Не беше халюцинация... Моля ви. Недейте.

От прага на спалнята долетя гласът на Ейлин:

— Какво става?

— Дениз. Много е зле. Потърси лекар.

Зад гърба на Ейлин се появи и Мариса.

— Аз ще се обадя — предложи тя.

Ейлин си сложи риза и джинси и се приближи до леглото.

— Господи! — възкликна. — Какво се е случило?

— Не знам. Донеси кърпа и топла вода. Опитай се да промиеш драскотините.

— Гарет! — Дениз протегна ръка към мен.

Седнах на ръба на леглото и улових дланта ѝ.

Стисна ме здраво.

— Казаха ми, че не си бил истински. Всичко било халюцинация.

— Истински съм — успокоих я. — Кой са „те“?

— Брат Джонатан и останалите. Той се ядоса. Наруших правилото за връзки с външния свят. Вкара ме в лабораторията за осъществяване на прехода. Не исках. Но той ме накара. Останалите му помагаха. Завлякоха ме насила.

Отново започна да трепери.

— Всичко свърши — опитах се да я успокоя. — Вече си в безопасност. Сега си тук, с мен.

Пръстите ѝ се вкопчиха в ръката ми.

— Нали не е халюцинация, Гарет?

— Не. Каза ми да не споменавам, че сме се виждали. Тогава откъде е разбрал брат Джонатан?

— Аз му признах. Трябва да говорим истината. Винаги. Това е най-важното правило. Той се ядоса и каза, че лъжа. Изобщо не си бил

идвал в Мексико, въобразявала съм си — треперенето се усили. — Нали няма да им позволиш да ме отведат?

— Няма. Оставаш с мен. Ще те заведе у дома.

— Обещаваши ли?

— Обещавам.

— Ейлин донесе кърпа и легенче с топла вода. Сложи го до леглото и започна да бърше лицето на Дениз.

— Ейлин? — гласът на Дениз прозвуча въпросително.

— Да, мила.

— Това наистина ли си ти?

— Да, мила.

Докосна бузата на Ейлин.

— Винаги съм те обичала. Нали знаеш?

Гласът на Ейлин беше нежен като докосванията ѝ.

— Знам. Ние също те обичаме.

— Толкова ме беше страх — шепнеше Дениз. — Цяла нощ тичах през гората. Имаше зверове.

— Вече си на сигурно място. Не мисли за това.

— Не им позволявайте да ме отведат. Моля ви! — настояваше тя.

Ейлин я прегърна.

— Няма, миличка. Обещавам ти.

Влезе Мариса.

— Докторът ще дойде всеки момент.

— Добре — рекох.

— В гардероба ми има ризи и панталони — обади се през рамо Ейлин.

Мариса се облече и се присъедини към нас.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Коя е тази жена? — попита уплашено Дениз.

— Мариса — обясних. — Тя е наша приятелка.

— Искам да я докосна — протегна ръка Дениз.

Мариса я пое и задържа за миг. Дениз леко въздъхна.

— Тя е добра — прошепна. — Аурата ѝ е изпълнена с любов.

— Помогни ми да я съблека — обърна се Ейлин към Мариса.

Наведоха се над Дениз, внимателно отстраниха раздраните панталони и ризата и се заеха да бършат издрасканото ѝ тяло.

— Охраната! — възкликна внезапно Дениз. — Те са съобщили за нас на брат Джонатан. Видели са ни, когато сме излизали от селото.

— Защо ще го правят? Те нямат нищо общо с Убежището.

— Напротив! — упорстваше Дениз. — Всеки ден откарват по двайсет души да работят в полетата на Карило.

— Нищо не разбирам?

Но тя вече мислеше за друго.

— Когато отидох при него, първите му думи бяха, че не съм те виждала, че само си въображавам. А аз и дума не бях обелила. — Изправи се рязко. — Не им позволявай да ме отведат. Не слушай какво ще ти говорят.

— Няма.

— Няколко дена ме държах в лабораторията за прехода — гласът ѝ премина в писък. — Ако продължат, ще полудея. Не мога да издържам повече.

На вратата се звънна и тя скочи от леглото. Хванах я тъкмо преди да успее да се измъкне през прозореца. Продължи да се съпротивлява.

— Няма да се върна! — пищеше.

Озърнах се и видях лекаря — дребен човек с грижливо поддържани мустаци и черна чанта.

— Не идват да те търсят — успокоих я. — Това е докторът.

Спря да се бори. Отведох я до леглото, сви се и се уви в чаршафа. Лекарят се приближи. Повдигна я за брадичката и се взря в очите ѝ. После се обърна към Мариса на испански.

— Искан да легнеш нормално — преведе тя.

Дениз ме погледна. Кимнах. Тя се отпусна на възглавниците.

Докторът бавно повдигна чаршафа и огледа тялото ѝ. Започна да обяснява нещо, а Мариса превеждаше.

— Трябва да ѝ бие инжекция, за да предотврати инфекциите и ще ни даде лекарство за драскотините. Освен това каза, че тя трябва да си почине. Всеки момент ще изпадне в нервна криза.

— Не искам инжекция — възпротиви се Дениз. — Ще ме отведат, докато спя.

— Никой няма да те отведе — рекох твърдо. — Няма да мръдна от стаята.

Обърна се към Ейлин.

— И ти ли ще стоиш тук?

Ейлин кимна:

— Да, мила. И аз.

— Не искам да ме връщат в лабораторията. — Можеш да се върнеш само у дома и то с мен — заявих аз.

Дениз хвърли поглед към лекаря.

— Добре, тогава.

— Обърни се по корем — преведе Мариса наставленията на доктора.

Биха й две инжекции. После лекарят извади от черната си чанта туба с мехлем. Заспа, преди да е успял да я намаже.

— Докторът каза, че ще спи между шест и осем часа. Каза, че имала нужда от почивка и да не я будим — обясняваше Мариса. — Смята, че е имала отрицателна реакция към мескалина и може би е изпаднала в токсична психоза. Съветва да потърсим специализирано лечение, защото това вещество може да даде опасни последици, дори ако Дениз спре да го употребява.

— Кажи му, че ще се погрижа за нея.

— Помоли да ти предам, че утре пак ще мине да я види.

— Благодаря ви. Muchas gracias — обърнах се към лекаря.

Той се поклонил и излезе от стаята. Мариса го изпрати до вратата и се върна в спалнята.

Ейлин оправяше завивките на Дениз. Угаси лампата и се преместиха в другата стая.

— Докторът ми каза, че в Убежището имало и други подобни случаи. Наложило се да вкара двама души в болница.

— Какви са били причините?

— Всички обитатели на Убежището употребявали наркотици. Някои бъркали дозата. Взимали прекалено много.

Изведнъж си помислих, че те може и да не са взимали. Някой им е давал, без дори да забележат. Момчето ми спомена, че се полагат по четири цигари на ден.

— Дали ще можем да пийнем кафе по това време? — попитах.

Мариса се усмихна.

— Лесна работа. В кухнята има нес кафе. Ще стопля вода.

Ейлин я изчака да излезе.

— Как мислиш, какво става там?

— Нямам представа — признах аз. — Но бъди сигурна, че веднага щом се върна, ще се обърна към Преподобния Сам.

Допивахме си кафето, когато пред бунгалото спряха няколко коли. Миг по-късно се звънна на вратата.

На прага стоеше брат Джонатан, придружаваха го двама младежи в униформата на Убежището. Зад тях видях неколцина мъже от охраната на Карило. Двама от тях стискаха каишките на добермани.

— Братко Джонатан! — поздравих го аз. — Мир и любов.

Понечи да влезе, но му препречих пътя. Той спря.

— Мир и любов, Гарет. Търсим Дениз. Виждал ли си я?

— Да.

— Слава богу! — възкликна. — Толкова се тревожихме за нея. Няма я от осем часа вечерта. Тук ли е?

— Да.

— Чудесно — въздъхна той. — Ще я отведем обратно.

— Не! — рекох.

Долових изумление в гласа му.

— Но тя е много болна. Има нужда от помощ. Нямах представа колко е зле. В Убежището я чака лекар.

— Вече я прегледаха. Докторът ме посъветва да не я помръдвам при никакви обстоятелства.

За миг замълча, сетне запита:

— Мога ли да я видя?

— В момента спи.

— Ще оставя двама от моите помощници да се грижат за нея.

— Няма нужда. Има кой да я наглежда.

Вдигна примирително ръце.

— Добре. Явно си овладял положението. Ще дойдем да я вземем сутринта.

— Спестете си разходката. Тя няма да се върне. Смятам да я отведа у дома.

— Не може!

— Защо не, братко Джонатан? — запитах любезно. — Доколкото разбрах, всеки е свободен да си тръгне, когато пожелае? — Разпознах един от младежите зад гърба му. — Нали вие ми казахте, че си носите в джоба самолетния билет?

Момчето не отговори. Гласът на брат Джонатан стана остър.

— Много ме затрудняваш. Лично отговарям пред Преподобния Сам за всеки възпитаник. Освен това не мога да й позволя да тръгне, преди да я е прегледал нашият лекар.

Видях, че се приближават Боби и Дитер. Стигнаха прага точно навреме, за да чуят отговора ми.

— В такъв случай ще се обадя веднага на Преподобния Сам и ще го помоля лично да ми позволи да я отведа.

— Какво става? — запита Боби.

— Брат Джонатан твърди, че мога да отведа Дениз у дома само с разрешение от баща ти.

— Тя тук ли е? — изненада се той.

— Да. Искане да се прибере с нас.

Боби погледна брат Джонатан.

— Дениз има право да си тръгне, когато пожелае, без да иска разрешение от никого. Дори от баща ми. Знаете го много добре.

— Но тя е болна. Не съзнава какво прави — прекъсна го брат Джонатан.

— Запознат сте с правилника. Свободен избор по свободна воля. На баща ми няма да му хареса, че нарушавате правилата.

Брат Джонатан отстъпи.

— Ще се върнем сутринта. Искане да говоря с нея.

— А ако тя не пожелае да говори с вас? — поинтересувах се аз.

— Ще поиска — заяви мрачно той.

— Брат Джонатан, изглежда не сте забравили маниерите си на ченге — забелязах аз.

Прониза ме с поглед и рязко се обърна. Обясни нещо на охраната на испански. Те кимнаха и тръгнаха към колите си.

— Братко Джонатан! — повиках го. — Май забравихте нещо.

Обърна се към мен.

— Мир и любов. — Пожелах му аз.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Не успях да заспя. Седях във вътрешния двор и се любувах на изгрева. В седем часа пристигна икономът. Усмихна ми се.

— Desayuno? Закуска?

Внезапно усетих глад.

— Да.

Точно се нахвърлих върху пържените яйца с шунка и върху масата ми падна сянка.

Лонерган се усмихваше.

— Прекарал си тежка нощ.

Преглътнах си залька.

— И това ли знаеш?

Кимна:

— Сутринта говорих с Дитер.

— Какво мислиш?

— Изобщо не си се променил. Продължаваш да се правиш на сър Галахад. Защищаваш незащитимото.

— Защо мислиш така?

— Момичето е наркоманка — отсече той. — Дитер ми каза, че не й се случва за първи път.

— Когато дойде тук, не беше наркоманка. Каквото и да се е случило, станало е след това.

Отпусна се на стола срещу мен. Икономът поднесе кафе.

— Предполагам, че не ти е останало време да обмислиш предложението.

— Така е.

— Искаш ли да чуеш моето мнение?

— С удоволствие — отново се насочих към шунката.

— Ако склучиш този договор, няма начин да загубиш. Дори да успееш само да си покриеш разходите, пак ще имаш печалба.

— Как ще стане това?

— Капиталът, който влагаш, идва от Щатите и е освободен от данъци. На практика разходите ти се намаляват наполовина. Дори ако

успееш само да ги покриеш и оставиш вложенията в Мексико, пак ще имаш петдесет процента печалба. А ако и хотелът започне да носи доходи, съвсем няма да има от какво да се оплакваш.

— Как го обясняваш, звучи много лесно. Ами ако не успеем да покрием разходите?

— Пак няма да загубиш много. Половината от петдесетте процента.

Привърших с яйцата и посегнах към кафето.

— Има и друг проблем. Персоналът. Нямам хора, които да разбират от хотели.

— Дитер предложи да остане. Освен това, научих, че генералният директор на „Принцеса“ на Бахамските острови е решил да се мести.

— Добър ли е?

— Много. Ако ни дадат разрешение за хазарт, той има опит и в работа с казино. Работил е в „Мейфеър“ в Лондон. Искан шейсет хиляди долара годишно и четвърт процент от печалбата.

— Откъде знаеш?

— Тази сутрин говорихме по телефона.

— Не губиш време.

— Не мога да си го позволя. Годишите напредват.

Изправих се и се разходих из двора с кафето в ръка.

Погледнах към океана, после хвърлих поглед към хотела и планинските върхове зад него. Наистина беше красиво. Върнах се на масата.

— Наистина ли ти харесва?

— Да — потвърди Лонерган. — Нали не сбърках, като те посъветвах да отвориш клубове?

— Не.

— Набираш опит. Клубовете, този хотел, клубът в Атлантик Сити. Кой знае? Може би дори Вегас. Може и да ти се отвори възможност. Тогава ще потекат големите пари.

— Чичо Джон, прекалено си алчен. Понякога си мисля, че ме държиш, само за да ти трупам пари.

Усмихна се:

— В това няма нищо лошо.

Бях взел решението.

— Добре. Ще опитаме.

— Искаш да кажеш, че си съгласен?

Кимнах.

— Ти ме убеди. Кажи ми, че можем да сключваме договора.

Протегна ми ръка.

— Успех!

Поех я.

— И на двама ни.

От бунгалото излезе Ейлин. Когато видя чичо Джон, спря и се загърна по-плътено в халата.

— Можеш да ни поздравиш — осведомих я аз. — Започваме да се занимаваме и с хотели.

Не успях да я впечатля. В гласа и звучеше тревога.

— Току-що бях при Дениз. Цялата гори.

Влязохме в спалнята. Дениз беше пребледняла, по челото ѝ се стичаха струйки пот. Бузите ѝ пламтяха, а тялото и трепереше под одеялото. Отпуснах се на леглото до нея.

— Намери ми кърпа и спирт.

— Нямаме спирт — отвърна Ейлин.

— Тогава тоалетна вода. И докато я бърша, потърси лекаря.

Движенията ми бяха уверени. Бях виждал подобни случаи във Виетнам. Понякога беше малария, понякога тиф. Чух Ейлин да обяснява нещо на Мариса в съседната стая, след това Мариса започна да набира някакъв телефонен номер.

Ейлин се върна в стаята.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Да — дръпнах чаршафите. — Кажи на камериерката да донесе сухи чаршафи.

Вдигнах я от леглото и я увих в одеяло, докато сменят чаршафите. Беше лека като перце. Чак сега забелязах колко е отслабнала. Когато свършиха, настаних я обратно на леглото.

Обърнах се. Лонерган ме гледаше с непроницаемо изражение.

— Ще отида в хотела да ги предупредя за решението ти.

— Добре — рекох и го последвах в дневната. Приближи се Мариса.

— Лекарят ще дойде всеки момент.

Отпуснах се в едно кресло и отметнах глава назад. Недоспиването си казваше думата.

— Кога да им определя среща? — запита Лонерган.

Разтърсих глава, за да прогоня съня. Всяко движение ми костваше неимоверни усилия.

— Можеш да преговаряш и сам. Ще гледам да мина, преди да отлети за Лос Анжелос.

Кимна и излезе. Затворих очи и се унесох. Сигурно току-що бях заспал, когато една ръка нежно ме докосна по рамото.

— Гарет! — повика ме тихо Ейлин. — Докторът иска да говори с теб.

Опитах се да преодолеея унеса.

— Намери ми кафе.

Икономът го донесе тутакси. Помогна ми, но не достатъчно. Отворих малкото чекмедже и смръкнах две дози. Мозъкът ми мигновено се проясни. Влязох в спалнята.

Дениз още спеше. По лицето на лекаря се четеше загриженост. Започна бързо да говори на испански, а Мариса ми превеждаше.

— Много е болна. Страда от недोхранване и от вирусна дизентерия, обезводнена е. Температурата ѝ се дължи или на инфекция — травматична или вирусна, или и двете заедно. Съветва ни да я закараме в болница.

— Къде е най-близката болница? — попитах.

— В Ла Пас — осведоми ме Мариса. — Можем да повикаме самолет оттам.

Бяхме на двеста мили от Ла Пас.

— Колко време ще ни отнеме това?

— Самолетът може да бъде тук следобед — отвърна тя.

— Обади се на пистата и провери дали самолетът ми е готов за излитане.

Седях на ръба на леглото и чаках Мариса да набере номера.

— Не можете ли да ѝ помогнете с нещо, докато сме тук? — обърнах се към лекаря.

Гледаше ме с недоумение. Не разбираше нито дума. Мариса се върна.

— Могат да излетят след час.

— Кажи им да се приготвят — наредих аз.

Мариса кимна и отново взе слушалката.

— Ще се приготвят — рече след малко.

— Добре. Сега попитай лекаря дали може да направи нещо, докато чакаме.

— Твърди, че можел само да ѝ прелее физиологичен разтвор. Не иска да използва лекарства, преди да са я прегледали.

Кимнах.

— Освен това пита дали ще може да я придружи в самолета. Иска да бъде сигурен, че състоянието ѝ няма да се промени.

— Предай му, че ще му бъда много благодарен.

— Може ли да дойда и аз? — попита.

— Разбира се.

Докторът каза няколко думи на Мариса и излезе.

— Отива да вземе физиологичен разтвор. После ще се върне, за да отидем заедно на пистата.

— Повикай голямата лимузина. Искam Дениз да легне на задната седалка.

— Добре. Ще имам ли време да отида до хотела и да се преоблека. Още съм с панталоните на Ейлин.

— Не се бави — предупредих я аз. Изчаках я да си тръгне и се обърнах към Ейлин.

— И ти ще дойдеш с нас.

Мълчаливо ме изгледа, после погледна Дениз.

— Как мислиш, какво ѝ е?

— Нямам представа. Но ще разберем.

— Лекарят каза, че температурата е тридесет и девет. Не ми харесва. Твърде висока е.

— Срещал съм и по-висока при болните от тиф във Виетнам — рекох. — Всички се оправиха.

— Нямам доверие на мексиканските болници.

Аз също нямах. Изчаках пилота да изгаси сигнала за излитане и погледнах дали лекарят е нагласил системите. След това се оправих, приближих се до пилота и му наредих да лети към Лос Анжелос. Помолих го да се свърже с диспечерите по радиото и на летището да ни чака линейка.

Когато отново заех мястото си, докторът изглеждаше разстроен. Погледна през прозореца и бързо каза нещо на Мариса.

— Докторът казва, че Ла Пас е на изток, а ние сме променили курса и летим на запад — преведе тя.

— Точно така. Промених решението си. Отиваме в Лос Анжелос.

— Защо? — учуди се Мариса.

— Обещах на Денис да я отведа у дома — отвърнах аз.

Мотяхме се в чакалнята на медицинския център близо час, преди да слезе д-р Алдър. Часовникът на стената показваше един. Мариса и лекарят сигурно вече бяха в Мацатлан. Наредих на пилота да ги върне, веднага щом зареди.

Ед посочи вратата.

— Да намерим някое тихо място, за да си поговорим — предложи той.

Ейлин и аз го следвахме през оживените коридори, докато най-накрая стигнахме врата с надпис: „ДОСТЪПЪТ РАЗРЕШЕН САМО ЗА ПЕРСОНАЛА“.

Седнахме около масата и той отправи към нас тъжните си кафяви очи.

— Момичето е тежко болно.

— Какво ѝ е?

— Още не съм сигурен — отвърна той. — Смятам, че е вирусен хепатит с усложнения от недохранване и злоупотреба с наркотици. Има данни за увредени бъбреци и черен дроб. Настаних я в реанимацията и внимателно я наблюдаваме.

— Беше упоена — продължи след малко. — Опитах се да говоря с нея, но не успях. Свести се дотолкова, че да ме попита къде се намира и веднага, щом ѝ обясних, заспа.

— Искаше да се върне у дома — рекох.

— Имам нужда от някои сведения. Знаете ли каква упойка ѝ е сложил лекарят в самолета?

— Никаква — обясних аз. — Преля ѝ физиологичен разтвор. Упойка сложи вчера вечерта и ни предупреди, че ще действа между шест и осем часа. Би трябвало вече да не действа.

Ед се замисли.

— Странно. Сигурни ли сте, че в шишетата е имало само физиологичен разтвор?

— Веднъж смени оригиналното шише — обади се Ейлин. — Изглежда е било повредено.

— Кога се случи това? — поинтересува се Ед.

— Някъде на половината път. Един час и петнайсет минути по-късно бяхме в Лос Анжелос.

Ед кимна.

— Мога да си обясня поведението ѝ, ако час и петнайсет минути се е намирала под въздействието на торазин. Знаете ли какви наркотици е употребявала?

— Всякакви. Марихуана, мескалин... — в главата ми нахлу внезапен спомен и започнах да ровя в джобовете си. Сложих на масата цигарата, свита от жълта хартия. — В началото пушат по четири такива на ден.

Вдигна я и я помириса.

— Какво е това?

— Марихуана и още нещо. Нямам представа какво точно. Може би ако го анализирате, ще разберете. Знам само, че две дръпвания ме изкараха извън строя. Зави ми се свят, щом се изправих.

— Ще го занеса в лабораторията. Можеш ли да ми кажеш още нещо?

— Знам толкова, колкото и ти.

— Още един въпрос. Имаш ли представа откога употребява наркотици?

— Видяхме я за последен път преди две години. Може би оттогава.

Изправи се.

— Изглеждате уморени. Вървете си у дома и си починете. Не се тревожете, ще се грижим добре за нея.

— Благодаря ти, Ед — протегнах му ръка. Той я стисна окуражително. Усмихнах се. — Изправете я на крака. Тя е добро момиче.

— Може да не стане веднага, но съм сигурен, че ще се справим. Тя е достатъчно млада и достатъчно силна.

Запътихме се към вратата. В коридора се спрях.

— Не мисли за парите. Искam тя да има всичко. Денонощно да я наблюдават сестри. Нека изпращат сметките в кабинета ми.

— Добре. Довечера ще ти се обадя да ти кажа как е.

— Можем ли да я видим?

— По-добре изчакайте до утре. Може би ще е в състояние да разговаря. — Стисна ми ръката още веднъж и се отдалечи по коридора.

Пред входа ни чакаше колата на Лонерган. Зад волана имаше шофьор, а Бирника се беше облегнал на вратата. Щом ни видя, отвори задната врата.

— Добре дошли у дома — поздрави ни той.

— Как разбра къде сме? — поинтересувах се аз.

— От твоя кабинет. Лонерган се обади и ми нареди да те взема. Знаеше, че си прекалено стиснат, за да наемеш кола. — Затвори вратата след нас и се намести на предната седалка до шофьора. — Нареди ми да те откарам при него.

— Този път няма да стане, Бил — възразих аз. — Прибираме се, за да се наспим. Работата ще почака до сутринта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Говореше се, че асансьорите в новите сгради на Сентръл Сити са най-бързите в Калифорния. И така да беше, не можеха да се сравнят с тези в Ню Йорк и Чикаго. Жителите на Калифорния не умееха да мислят вертикално.

Номерата на етажите просветваха, докато ги отминавахме.

17 — ГАРЕТ БРЕНДЪН ПЪБЛИКЕЙШЪНС Лтд

Производствен отдел

18 — ГАРЕТ БРЕНДЪН ПЪБЛИКЕЙШЪНС Лтд

Търговски отдел и Счетоводство

19 — ГАРЕТ БРЕНДЪН ПЪБЛИКЕЙШЪНС Лтд

Административен отдел

Вратите се плъзнаха встрани и се озовах във фоайето на деветнайсетия етаж. Огромна пластмасова табела осведомяваше посетителите за броя на секциите, изписани с лъскави златни букви.

ГАРЕТ БРЕНДЪН ПЪБЛИКЕЙШЪНС ЛИМИТИД

СПИСАНИЯ

„МАХО“ — КЛУБ НА КНИГАТА „МАХО“

„ХОРАТА НА НОЩТА“ — ТЪРГОВСКИ ОТДЕЛ

„ЛАЙФСТАЙЛ“

„МОМИЧЕТАТА ПО СВЕТА“ — ИНФОРМАЦИОНЕН

КЛУБ „ЛАЙФСТАЙЛ“

„ЛАЙФСТАЙЛ ДАЙДЖЕСТ“ — ЛАЙФСТАЙЛ ПРЕС ИНК.

КЛУБОВЕ „ЛАЙФСТАЙЛ“ и ХОТЕЛИ

Клуб „ЛАЙФСТАЙЛ“ в НЮ ЙОРК — ТУРИСТИЧЕСКА АГЕНЦИЯ „ЛАЙФСТАЙЛ“

Клуб „ЛАЙФСТАЙЛ“ в ЧИКАГО — ЧАРТЪРНИ ПОЛЕТИ

„ЛАЙФСТАЙЛ“

Клуб „ЛАЙФСТАЙЛ“ в ЛОС АНЖЕЛОС — ИНФОРМАЦИОННА СЛУЖБА „ЛАЙФСТАЙЛ“

Клуб „ЛАЙФСТАЙЛ“ в ЛОНДОН

Хотел „ЛАЙФСТАЙЛ“ в МАЦАТЛАН

Докато се приближавах към рецепцията, оформена като кръст, прел очите ми се простираше заснеженият пейзаж на връх Балди на четирийсет мили източно от града. Беше един от онези чудесни дни без мъгла, които се случват в Лос Анжелос по-често, отколкото е склонна да произнесе пропагандата на източните щати. На четиринайсетфутовото бюро имаше място за три администраторки, но в момента го заемаше само една.

Хвърлих поглед към часовника на стената. Девет и двацет. Работното време започваше в девет и половина. От този момент нататък и трите момичета си бяха по местата. Не допускахме посетителите да търсят кабинетите сами. Винаги ги придружаваше някоя от администраторките. Бяха страхотни мацки — или манекенки от списанията ни, или от персонала в клубовете. Поддържахме си нивото. Видеха ли администраторките, посетителите изобщо не се съмняваха в търговския ни успех.

Осем души вече чакаха за срещи. Бяха насядали около малки масички, които им позволяваха да водят поверителни разговори, а от друга страна, им осигуряваха спокойствие, за да разгледат списанията пред себе си. Стените бяха покрити с картини, увеличени корици на списанията ни и плакати на момичета, които поради известни причини бяха старателно туширани. Красиво момиче, облечено като камериерка, поднасяше кафе или чай на желаещите.

За пръв път виждах девойката зад бюрото. По тона ѝ пролича, че и тя не ме познава, въпреки че снимката ми се мъдреше по стените.

— Добро утро? Какво мога да направя за вас?

— Тук ли е Дениз?

— Ще дойде всеки момент. Можете да я изчакате.

— Не, благодаря. — Извадих от джоба си красиво опакована кутийка. — Бихте ли ѝ предали това?

— Разбира се. — Взе пакетчето и го прибра.

— Благодаря ви. — Извадих ключ и се запътих през фойето към личния ми асансьор, който водеше към кабинета на горния етаж.

— Извинете, господине — викна тя след мен. — Асансьорите са от другата страна.

Извърнах се към нея. Беше посегнала към алармения звънец. Едно докосване и охраната щеше да бъде тук след по-малко от минута.

— Знам — успокоих я аз.

— Този асансьор е само за служители на компанията — настояваше тя.

Усмихнах се и залюлях ключа във въздуха.

— Млада госпожице, аз съм компанията — рекох и го завъртях в ключалката.

Пристъпих в асансьора и докато вратите се затваряха, видях, че ме зяпа с отворена уста. Натиснах копчето и потеглих към следващия етаж.

Когато влязох в стаята на секретарките, охраната вече ме чакаше. Отдъхнах си като ме видяха.

— Новото момиче не ви е познало.

— Усетих. Поне ще знаем, че съвестно си върши работата.

Близначките седяха зад бюрата си пред вратата на кабинета ми.

— Добро утро, господин Брендън — издекламираха те в един глас, докато минавах край тях.

— Добро утро — отвърнах и затворих вратата след себе си. Прекосих стаята и се настаних зад бюрото. Огледах мебелите в стил „Чипъндейл“ и поклатих глава с отвращение. Ейлин се беше изръсила доста бонове за тях. Ненавиждах ги, но тя твърдеше, че придавали тежест на кабинета.

Завъртях стола и се загледах през прозореца на запад. Както вече споменах, беше един от онези чудесни дни, които понякога се случват в Лос Анжелос. Слънцето висеше като жълт глобус в синьото небе. Очакваше ни голяма жегата. Водите на Тихия океан блещукаха, а към летището се приближаваше реактивен самолет.

Завъртях се обратно към бюрото и набрах кода на нашите чартърни полети. На екрана се появи разписанието им за следващите дванайсет часа. Самолетът от Хавай трябваше да кацне едва в единайсет. Угасих екрана, станах и се приближих към триножника на далекогледа до прозореца. Самолетът беше „Пан Американ 747“. Проследих го чак докато кацна. Нямаше значение, че не е наш. Просто обичах да ги гледам.

Върнах се зад бюрото точно когато се появи една от близначките със сребърен сервиз за кафе в ръце. Внимателно ми наля чашата, прибави бучка захар към кафето, разбърка го и ми го поднесе.

— Добро утро, Дана — рекох.

— Добро утро, господин Брендън. — Разсмя се. — Аз съм...

— Не ми казвай. Ще позная. Ти си Шана.

— Точно така, господин Брендън.

Взех чашата и отпих. Бяхме заедно от четири години и все още не можех да ги различавам. Вече бях сигурен, че ми правят номера.

— Дана ще ви донесе пощата и съобщенията — осведоми ме тя.
— Срещата с дружествата, готови да закупят всички новоиздадени акции, които не успеем да продадем, е в десет часа в залата за съвещания.

Кимнах.

Отвори вестника, който носеше под мишница, и го разстла на бюрото ми.

— Сигурно ще ви е приятно да прочетете съобщението на първа страница на „Уолстрийт джърнъл“.

Беше статия в първата колона на първа страница.

Заглавието беше изписано с големи букви: „СЕКСЪТ ПРЕВЗЕМА УОЛСТРИЙТ“. Имаше и подзаглавие. „Първата публична продажба на акции на Брендън Пъбликейшънс. Подписката за покупка надвишава броя на акциите с хиляда процента“.

Чу се сигналът на секретарската уредба. Натиснах копчето.

— Дениз ви търси по вътрешната линия.

Вдигнах слушалката.

— Честита годишнина — поздравих я аз.

Дениз преливаше от щастие.

— Ти си се сетил!

— Как бих могъл да забравя? Означаваш за мен толкова много.

— Не мога да повярвам, че са минали две години — продължи тя. — Сякаш съм се върнала вчера.

— Дано и следващите години минат толкова щастливо и неусетно — пожелах ѝ аз.

— Благодаря ти — отвърна тя. — Бих дошла да те целуна, но знам, че си много зает.

— Как е тя? — поинтересува се Дана, когато затворих.

— Оправя се. Но за всичко се иска време. Три пъти седмично ходи при психоаналитик. Наблъскали са ѝ главата с какви ли не глупости, не е лесно да ги забрави.

Шана кимна съчувствено.

— Мога ли вече да повикам Дана?

— Не. Ще прегледам пощата след срещата с купувачите.

Излезе тихо и притвори вратата след себе си. В съзнанието ми отекна гласът на Дениз: „Бих дошла да те целуна, но знам, че си много зает.“

По дяволите, никога не се бях справял така добре. И защо сега, когато целият свят беше в краката ми, трябваше да се чувствам толкова самотен?

Отново се раздаде писъкът на интеркома.

— Верита на вътрешния телефон.

— Buenos días — вдигнах слушалката.

Разсмя се.

— Ако не си много зает, искам да се видим преди срещата.

— Качвай се.

Както обикновено, появи се с папка в ръце. Наблюдавах я, докато се приближаваше към бюрото. Тази спокойна самоуверена жена нямаше нищо общо с момичето, което стоеше зад гишето в бюрото за безработни. Елегантната черна рокля едновременно подчертаваше женствеността ѝ и ѝ придаваше делови вид.

— Изглеждаш чудесно — похвалих я аз.

— Благодаря ти. — Не си губеше времето в излишни приказки. — Бих искала да хвърлиш един поглед на резултатите от първото тримесечие, преди да отидем на срещата. Ако не искаш да четеш целия доклад, в началото има резюме.

Заглавието на резюмето беше просто: „Печалби преди облагането с данъци“. Прокарах поглед по редовете.

Група за печатни издания... 7 900 000 щ.д.

Група „Лайфстайл“... 2 600 000 щ.д.

Други... 1 500 000 щ.д.

Общо... 12 000 000 щ.д.

— Много евтино си продаваме акциите — забелязах аз.

Тя се усмихна.

— Общият тираж на „Махо“ за последното тримесечие е средно четири милиона и сто и петдесет хиляди екземпляра. Спечелихме доста и от „Момичетата по света“. Въпреки че вдигнахме цената на шест долара, успяхме да продадем седем милиона екземпляра.

— Не се оплаквам — успокоих я аз.

— След като си платим данъците, ще ни останат седем милиона.

— Остави ми резюмето. Може би купувачите ще искат да го видят.

— Приготвила съм екземпляри за всички.

Беше ме изпреварила. Всъщност вече нямах какво да правя. За всичко се грижеше някой друг.

— Чудесно — казах аз.

— И още две неща, ако имаш време — бързо рече тя.

Пак същото изречение. „Ако имаш време...“ От една година всички се чувстваха задължени да се обръщат така към мен. Успях да сдържа раздразнението си.

— Имам време.

— Според ревизорите, през последната година всеки клуб е назначил в снабдителния си отдел между седемнайсет и деветнайсет души.

— И какво от това?

— Не разбирам защо го правят. Достатъчни са им двама.

— Щом печелим, няма нужда да се заяждаме.

— Така не може да се работи — прекъсна ме тя остро. — Ако и другите секции в компанията последват примера им, печалбата ще се изпари.

— Добре. Провери как стоят нещата.

— Вече го сторих.

Пак ме беше изпреварила. Този път не успях да се сдържа:

— Защо изобщо идваш при мен, щом си се погрижила за всичко?

— Мисля, че трябва да си в течение — отвърна безстрастно тя.

— Каза, че имало две неща. Какво е второто?

— Второто е лично. Другия месец ще се омъжа.

Зяпнах от учудване.

— За съдията ли?

Усмихна се и се изчерви.

— Да.

Заобиколих бюрото и я целунах.

— Честито. Той е чудесно момче. Сигурен съм, че ще бъдете щастливи.

— Иска да се кандидатира за Конгреса догодина — обясни тя. — Смятаме, че сега е подходящият момент да се оженим.

— Всеки момент е подходящ, щом го обичаш.

— Обичам го — призна тя. — Той е прекрасен човек.
Целунах я още веднъж и се вгледах в лицето ѝ.
Сияеше.
— Чудесно — рекох.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Гарантите ликуваха. Във въздуха се носеше сладкото ухание на неминуемия успех. Огледах хората около масата. Никой не липсваше. Всички големи брокери. Мерил Линч, Кан Лойб, „Ситибанк“, „Банк ъф Америка“.

Председателят на групата Мартин Кортлънд ми се усмихна.

— Не съм виждал такава успешна подписка за акции, откакто „Форд“ излезе на борсата. Можем да удвоим цената и пак ще ги купуват.

— Не се оплаквам — рекох. — И сто милиона долара не са малко пари.

— Чух, че на борсата акциите ще вървят с петдесет процента над номиналната им стойност.

Акциите бяха за по петдесет долара. Значи още през първия ден щяха да ги продават по седемдесет и пет.

— Момчета, ще забогатеете само от препродажбата — забелязах аз.

— Може би ще решите да ни поверите и някои от собствените си акции? — разсмя се той.

— Не, благодаря. Не съм толкова алчен.

Сега се разсмяха всички. Пусках в продажба два милиона акции. Един милион оставаше в хазната. Аз си запазвах три милиона.

— Разполагам с няколко интересни цифри — казах, като имах предвид отчета за първото тримесечие.

Вече го бяха прочели.

— Ако продължавате в същия дух, акционерите ще извадят голям късмет — обади се Кортлънд.

Не отговорих.

Той огледа присъстващите.

— Господа, разбирате, че за пръв път една компания предприема подобна стъпка, за да построи хотел и казино в Лас Вегас, без да прибягва към ипотekiране на имуществото си и обичайните заеми.

Знаех какво иска да каже. Всичко започна в деня, когато Лонерган ми предложи парцел във Вегас. Беше се спазарил с няколко застрахователни компании да ни отпуснат седемдесет милиона долара за построяването на хотел. Идеята ми хареса, но не исках да имам съдружници. Похватите им ми напомняха за жабарите от източните щати. Тогава реших да продавам акции. „Плейбой“ вече се беше справил успешно. Включих в сметката и десетте милиона за покупката на хотела в Мацатлан и се обърнах към Уолстрийт. Отначало ме гледаха скептично, но бързо си промениха мнението, щом видяха отчета за печалбите. Крайният резултат беше групата на гарантите, които поемаха писменото задължение да изкупят всички непродадени акции, пуснати на пазара.

— Да не прибързваме, господа — намесих се аз. — До излизането на акциите остават още две седмици.

— Чиста формалност — прекъсна ме Кортлънд. — Вече нищо не може да ни попречи.

— Дано сте прав. Вече подписах договор и теглих парите за строежа. Ако нещо се случи, здравата ще загази.

— Няма страшно — успокои ме Кортлънд. — В деня, в който се отвори борсата, състоянието ви ще възлиза на двеста дващест и пет милиона долара.

В отговор на изявлението му се чуха кратки аплодисменти. Отначало помислих, че ме пързаят. Но щом огледах лицата им, разбрах, че греша. Изобщо не се шегуваха. Бях забравил, че за тези хора парите бяха живо същество. Жалко, че то не присъстваше, та да стане и да се поклони. Премълчах си.

— Тъй като това е последната ни среща, преди да предприемем осъществяването на гаранциите си, управителният съвет на борсата ме помоли да обядваме заедно в деня, когато акциите излязат на пазара.

— С удоволствие — съгласих се аз.

— Чудесно — в гласа му звучеше задоволство. — Значи ще се срещнем в понеделник. Освен това бих искал да потвърдите речта, която ще произнесете този петък.

— Вече потвърдих, че ще я произнеса. Ще остана в Ню Йорк до понеделник.

— Великолепно! — огледа се той. — Ще има ли други въпроси, преди да закрием срещата?

— Аз имам — изправи се един от bankerите. — Кога ще ни поканите на някой от онези прочути приеми, които давате в имението си?

Усмихнах му се.

— Очевидно ме бъркате с Хефнър. Не давам приеми и нямам имение. Живея в бунгало в хотел „Бевърли Хилс“.

Изчерви се от притеснение.

— Но все пак съм ви благодарен за въпроса — побързах да добавя аз. Идеята никак не е лоша. Може би сега ще мога да си позволя подобно нещо.

Всички се разсмяха. Срещата завърши в атмосфера на взаимно уважение и дори любов. По пътя към кабинета си разсъждавах каква ли е формулата на съотношението между парите и любовта. Явно, че колкото си по-богат, толкова повече те обичат.

Върнах се в кабинета си малко след дванайсет. Почтата беше грижливо подредена на бюрото ми. Прегледах я. Нищо важно, едва ли някой очакваше отговор. Загледах се през прозореца. Денят наистина беше чудесен.

Вдигнах телефона и набрах номера на Ейлин.

— Как мина срещата? — поинтересува се тя.

— Слънчево и ведро.

— Радвам се.

— Хрумна ми нещо. Защо да не прекараме следобед на плажа?

— Съжалявам, но няма да мога. Имам две редакционни съвещания и срещи с четирима писатели.

— Кажи им да си гледат работата.

— Не мога — разсмях се. — Срещите са уредени предварително. Ако не ги проведа, след три месеца можем да осъмнем с празни страници в списанието.

— По дяволите — изругах аз.

— Не се вкисвай. Нали довечера сме канени у майка ти? Ще се видим там.

След това опитах при Боби, но и той беше затънал в работа. Трябваше да преглежда кориците за следващите броеве. Освен това го чакаха трима фотографии и девет манекенки.

Мариса, която в момента ръководеше туристическата агенция, също беше заета. Очакваше Дитер. Щяха да присъстват на среща с

Асоциацията на зъболекарите в Лос Анжелос, която обещавахе да изпрати в хотела ни в Мацатлан поне шестстотин души.

Най-накрая звъннах на Дениз.

— Днес имаш празник — рекох. — Намери някой, който да те замести и да отидем да се попечем на плажа.

В гласа ѝ прозвуча искрено съжаление:

— О, Гарет, няма да мога.

— Какво искаш да кажеш?

— Момичетата ще дават коктейл в моя чест в „Ла Кантина“.

Това преля чашата. Тръснах телефонната слушалка. Явно аз бях единственият свободен човек в цялата скапана компания. Разбрах какво означава да си шеф. Само ти безделничиш.

Натиснах копчето на уредбата.

— Веднага ми извикайте кола.

— Да, господин Брендън. Тони ли ще ви кара?

— Никой няма да ме кара, ще шофирам сам.

Гласът ѝ пресекна от учудване.

— Ще шофирате лично?

— Чу какво ти казах — изръмжах аз и пуснах копчето.

Докараха ми елдо с подвижен покрив. Свалих покрива и двайсет минути по-късно вече се носех по булевард „Сънсет“ в посока към плажа. Отбих се в една закусвалня, купих порция пиле и шест бири и продължих по магистралата „Песик Коуст“ покрай Райския залив към едно самотно малко плажче.

Когато пристигнах, минаваше един и половина и слънцето беше в зенита си. Паркирах до скалите, взех плика с пилето и шестте бири и се затърсих към пясъка. Намерих сравнително сенчесто място, където нямаше да ми е толкова горещо, съблякох си ризата и я прострях на пясъка.

Бях съвсем сам на плажа, като изключим един сърфист, който дебнеше подходяща вълна. Смъкнах си и панталоните и останах само по черен слип. Настаних се върху ризата, облегнах глава на скалата и си отворих бира. Беше вкусна и студена. Лениво се загледах в сърфиста.

Опитваше се да се закрепил на гребена на вълната. Не успя да се задържи и падна. Миг по-късно отново се озова на сърфа и зачака следващата вълна.

Извадих от джоба си слънчевите очила и ги сложих. Сърфиста беше добър. Успя да стигне чак до пясъчната ивица и едва тогава скочи. Чудех се дали и аз все още бих могъл да го направя. Като дете прекарвах доста време, очаквайки подходящата вълна.

— Още само една вълна, чичо Джон — помолих се аз. Разреш ми!

Поколеба се, после кимна.

— Само една. След това се прибираме. На плажа вече няма никой, майка ти ще се тревожи.

Нагазих във водата, тикайки детския си сърф. Отдалечих се, доколкото ми позволяваше смелостта, изчаках вълната, която ми се струваше най-висока, стъпих на сърфа и се изправих с разтуптяно сърце. Беше чудесно и аз пицях с цялата сила на седемгодишните си дробове.

Чичо Джон ме чакаше с голяма хавлиена кърпа.

— Събувай си плувките и дай да те избърша — подкани ме той.

Коленичи пред мен и започна да ме разтрива с хавлията. Иззад гърба ми се чу гласа на татко.

— Не можеш ли да се сдържиш да не опипваш поне собствения си племенник, стар мръсник!

Очите на чичо ми се превърнаха в късчета лед зад стъклата на очилата. Бавно се изправи. Замахна толкова бързо, че не успях да разбера какво става. Докато се обърна, баща ми вече се търкаляше на пясъка, а от носа и устата му течеше кръв. Чичо ми стоеше над него със стиснати юмруци.

Затичах се и коленичих до баща си. Помръдна леко глава и се опита да каже нещо. Един зъб му беше счупен, а в очите му се четеше ужас.

Разярено нападнах чичо си.

— Не смей да посягаш на баща ми, гаден, зъл човек!

Чичо ми стоеше и тъжно ни гледаше.

Опитах се да повдигна главата на баща си.

— Ставай, татко, ставай!

Той направи усилие и седна. Когато пак вдигнах поглед, чичо ми бавно се отдалечаваше към колата си.

Дълго време след това чичо Джон не стъпи у дома. Когато най-накрая дойде, близостта, която съществуваше между нас, беше

изчезнала.

Ако не беше сърфистът, изобщо нямаше да си спомня този случай. Времето напълно го изличи от паметта ми. Отворих друга бира и бръкнах в плика с пилето. Беше топло и влажно.

Сърфистът излезе от водата и пое по брега, стиснал сърфа под мишница. Когато забеляза, че го наблюдавам, разкърши рамене и издаде таза си напред, за да проличи подутината в банския.

Ухилих се на нескритата покана. Видя усмивката ми и я прие за съгласие. Обърна се и спря пред мен. Заби носа на сърфа в пясъка и се облегна на него.

— Здравей — рече той.

Отблизо изглеждаше по-възрастен. Докато го гледах в морето, не бих му дал повече от шестнайсет години. Сега видях, че е поне на двайсет.

— Здравей — отвърнах.

— Хубав ден — продължи той. — Но не става за сърф.

— Вярно е.

— Сам ли си?

Свлече си банския, членът му се показва до половината. Усмихна ми се.

— Какво ще кажеш?

Ухилих му се.

— По-добре половинка, отколкото нищо.

Не схвана шегата. Държеше се много делово.

— Двайсет за „френска“, трийсет за „гръцка“, ако искаш и двете, ще ти струва четирийсет долара.

— Много си глупав — рекох любезно. — Откъде знаеш, че не съм от нравствената полиция.

Лицето му преbledня под загара, придърпа банския си нагоре.

— Нали не си...

— Не съм.

Въздъхна с облекчение.

— Господи, за малко да се хвана.

Посегнах пак към пилето.

— Обикновено не се занимавам с такива неща — сподели той. — Но сега съм закъсал с парите. Хазайката си иска наема.

— Ако ми дадеш сърфа за няколко минути, ще ти платя дваисет долара — предложих аз.

— Имаш го.

Изправих се, извадих парите, измъкнах една дваисетачка и затъкнах останалите зад ластика на слипа.

— Вземи си бира и пиле — поканих го аз и вдигнах сърфа. — Няма да се бавя.

Дъската беше по-студена, отколкото ми се струваше като дете. Отдалечих се от брега и зачаках вълна. Опитвах четири пъти, докато най-накрая успях да се закрепя за гребена на една и тя ме отнесе до брега. Това ми стигаше. Излязох.

— Как беше? — поинтересува се той. — Оттук изглеждаше много добре.

— Ще оставя това забавление за вас, младежите. Остарявам.

— Не изглеждаш зле за старец. Харесваш ми. Ако искаш можем да опитаме. Безплатно.

От негова гледна точка трийсет и шест години наистина бяха преклонна възраст.

— Не, благодаря. Току-що взех важно решение. Отказвам се от момчетата.

— Защо?

— Разглезват те прекалено много и после не можеш да си намериш момиче.

— Глупаво е — настоя той. — Изпускаш половината удоволствие.

— Къде живееш? — попитах аз.

— На половин миля надолу по брега.

Не успях да отида у майка ми.

Прибрах се в бунгалото в хотела около четири сутринта. Надзърнах в спалнята. Ейлин спеше. Притворих вратата и влязох в банята.

Сянката ѝ се откри зад стъклената преграда на душа.

— Добре ли си? — опита се да надвика шума на водата.

— Чудесно.

— Майка ти се притесни за теб.

Не отговорих.

— Аз също — добави Ейлин.

— Извинявай — излязох изпод душа.

Подаде ми кърпа и се заех да се бърша.

— Накара ме да ѝ обещаю, че сутринта ще ѝ се обадиш.

— Ще го направя.

Върна се в спалнята. Когато няколко минути по-късно се настанях в леглото, тялото ѝ се притисна до моето. Наместих главата ѝ на рамото си. Усетих, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

— Ей, защо плачеш?

— Обичам те. Не мога да понасям да те гледам така. Имаш всичко, към което си се стремил. Не разбирам защо си нещастен.

Целунах косата ѝ и избърсах сълзите. Но нищо не можех да ѝ отговоря. И на мен не ми беше ясно.

Пръстите ѝ нежно докоснаха бузите ми.

— Горкият Гарет — прошепна сънено. — Все се бориш за нещо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Потомствените богаташи се отличават от новозабогателите. Последните купуват старинни мебели и старателно ги реставрират, за да изглеждат като нови. Сякаш всеки момент ще се отвори вратата, ще влезе Луи Петнайсети и ще настани царствения си задник върху лъскавата кушетка. Потомствените богаташи купуват старинни мебели и ги оставят така, както са ги намерили. Със захабено дърво, протрита дамаска и възглавници, които напомнят за купчинка павета.

Мартин Кортлънд беше потомствен богаташ. Но в кабинета му на „Уолстрийт“ 70 не го притесняваха павета. Единственото модерно нещо в стаята му беше неговият стол. Усмихна ми се, докато се отпусках на ръба на моя и подписа последните документи. После натисна някакво копче и секретарката отнесе папките.

— Свърши — отбеляза със задоволство. — Отсега нататък всичко ще върви от само себе си.

Размърдах се на стола и хвърлих поглед към Ейлин. И на нея не й беше по-удобно.

— Какво означава това?

— Подписът ви под тези документи означава неотменима поръчка към гарантите да прехвърлят по вашите сметки цялата сума от стойността на акциите — обясни той. — Помолих ви да дойдете в Ню Йорк по-рано, точно, за да уредим формалностите. Сега, когато произнасяте речта, ще знаете, че парите са ви в джоба. И само вие можете да разполагате с тях.

— Само аз?

Кимна.

— Само вие можете да отмените поръчката. — Изправи се. — Мога ли да улесня с нещо престоя ви в Ню Йорк?

Явно срещата вървеше към своя край. Точно както в търговията с печатни издания. За него вече бяхме прочетен брой.

— Не, благодаря — отвърнах.

— Жалко, че не можем да обядваме заедно. Но ще имаме време да пийнем по нещо. — Без да изчака съгласието ни, вдигна слушалката

на телефона. — Донесете едно шише „Глен Моренджи“. — Погледна ме през бюрото. — Това е уискито, което пазя за специални случаи.

След това ни изпрати до вратата на кабинета си, качихме се в асансьора и излязохме на улицата, където ни очакваше лимузината. Колата потегли, още преди да сме казали къде отиваме.

Улиците гъмжаха от хора. Нищо общо с Калифорния. Всички се движеха нанякъде. Грееше слънце, но сградите бяха толкова високи, че ми се струваше, че се здрачава.

— Лунапарк — рекох. — Голямата Ябълка. Какво ще кажеш, ако излезем и се позабавляваме?

— Не можем ли първо да идем в хотела и да се наспим? — простена тя. — Митничарите в Калифорния съвсем ме изтощиха.

Кацнахме в шест и четирийсет и пет сутринта и имахме точно толкова време, колкото да се регистрираме в хотела, да вземем по един душ и да се преоблечем, преди да тръгнем за Уолстрийт, където имахме среща в девет. Погледнах си часовника. Показваше десет. Можехме да дремнем два часа преди обяд.

Спуснах прозореца, който ни отделяше от шофьора.

— Обратно към хотела, моля.

Отговорът беше типично в стила на Ню Йорк.

— Точно натам сме тръгнали — рече. — Веднага разбрах, че сте решили да се върнете.

Стори ми се, че съм задрямал само за няколко секунди, когато стаята се огласи от телефонен звън. Посегнах и вдигнах слушалката.

— Да?

— Гарет?

— Да?

— Обажда се Мартин Кортлънд — гласът му звучеше напрегнато. — Гледа ли новините в дванайсет часа?

— Току-що се събуждам — отвърнах.

— Във фоайето на хотела ще намериш телекс, по който се предават новините — каза Кортлънд. — Прочети ги и ми се обади.

Рязко прекъсна връзката. Оставих слушалката. Ейлин не помръдваше. Тихичко се измъкнах от леглото, облякох се и слязох. Излязох от асансьора и се запътих към телексния апарат до входа.

Машината потракваше ритмично. Никой не и обръщаше внимание. Хората като че ли се интересуваха само от собствения си

свят и не ги интересувахе какво става наоколо. В момента излизаха цифри от Федералната банка. Повдигнах дългата книжна лента, която висеше отзад и зачетох. Удари ме като юмрук между очите.

Агенция Ю Пи Ай, Ню Йорк, 12 часа:

„Днес на обед Министерството на финансите обяви залавянето на най-голямата пратка контрабандни наркотици в историята на борбата с наркоманията. В три големи града в Съединените щати и две чужди страни бяха проведени масови обиски, сходни по организация с военните операции по време на Втората световна война. ФБР и отделът за борба с наркотиците към Министерството на финансите със съдействието на Скотланд Ярд и новосформираната група «Кондор» на мексиканската национална полиция започнаха обиските точно в единайсет часа сутринта. Бяха претърсени клубовете «Лайфстайл» в Ню Йорк, Чикаго, Лос Анжелос и Лондон, Убежището — религиозна мисия в Мацатлан, хотелът «Лайфстайл» в Мацатлан и имението на сеньор Естебан Карило — пръв братовчед на кмета на Мацатлан, клубовете и хотелът «Лайфстайл» са собственост на «Гарет Брендън Пъбликейшънс» — издатели на списанието «Махо» и др. Бяха проведени редица арести. Иззети са големи количества хероин, кокаин, марихуана и амфетамини на обща стойност между двеста и триста милиона долара. Клубовете «Лайфстайл» са затворени до провеждане на по-нататъшно разследване.“

Продължение — Мексико Сити:

„Мексиканската полиция съобщи за трима убити и двама ранени при провеждането на акция срещу наркотрафиканти. При ожесточена престрелка, в която са били разменени над двеста изстрела, са загинали двама души от личната охрана на сеньор Карило и брат Джонатан

— мисионер от Убежището. Ранени са двама мексикански полицаи. Брат Джонатан е идентифициран като Джон Сингър — бивш сержант от полицейското управление на Лос Анжелос. Той се е пенсионира, докато е бил подследствен по дело за изнудване на пласъори на наркотици. По-късно обвиненията са били оттеглени.“

Продължение — Ню Йорк и Вашингтон:

„Министерството на правосъдието обещава експедитивно разследване по делата на задържаните управители на клубовете «Лайфстайл» и останалите арестувани по време на акцията срещу наркотрафикантите, в резултат на която са иззети наркотици за триста милиона долара. Висш служител на Министерството смята, че мексиканската връзка вероятно е ликвидирана. Мексиканската връзка е заместила френската връзка, ликвидирана преди около три години. До този момент Франция е била основният доставчик на наркотици за Съединените щати.“

Продължение — Ню Йорк:

„Собствениците на клубовете «Лайфстайл» — затворени след акция за залавяне на наркотрафиканти «Гарет Брендън Пъбликейшънс» провеждат изключително успешна подписка за акции. Разпродадени са два милиона акции, на обща стойност сто милиона долара. Гарет Брендън държи три милиона акции и продължава да контролира компанията. Той е президент и главен изпълнителен директор. Акциите ще излязат за пръв път на борсата през следващия понеделник...“

Откъснах листовите от телекса и се качих в стаята. Ейлин вече беше будна.

— Какво става? — попита. — Непрекъснато звънят по телефона. Всички настояват да говорят с теб.

Подадох ѝ съобщенията.

— Прочети това.

— Верита помоли да ѝ се обадиш — продължи тя. — Било спешно.

Кимнах, приближих се до телефона и набрах директния номер на Верита.

— Гарет — рекох.

— Разбра ли какво се е случило? — отдавна не я бях хващал да говори с акцент.

— Току-що научих.

— Прибирай се колкото се може по-бързо. Забъркахме се в страшна каша.

— Пристигам със следващия полет. — В главата ми светна лампичка. Преди да стане съдия, годеникът на Верита беше един от най-известните адвокати по криминалните дела. — Твоят приятел, съдията, дали ще може да ме посрещне на летището.

— Сигурно.

— Добре. Ще направя резервациите и ще ти съобщя номера на полета. — Не можах да прикрия горчивината в гласа си. — Хулио ни прецака.

— Нищо ли не знаеш? — изненада се тя.

До гуша ми беше дошло от новини.

— Какво да знам?

— Преди по-малко от час двама мъже са паркирали пред гаража на Хулио и са го застреляли, когато е излязъл. Полицията се е готвела да го арестува. Твърдят, че са го убили, за да не свидетелства.

— По дяволите! — Значи Хулио не е управлявал сам, както смяха мексиканците. Сигурно е поддържал връзки с жабарите. Така можеха да те пречукат само гангстери.

— Добре, след малко ще ти се обадя за номера на полета.

Прекъснах връзката и набрах номера на Кортлънд. Докато го чаках да вдигне, наредих на Ейлин да запази места за полета за Лос Анжелос и да се обади на Верита.

— Как се е случило това? — Заинтересува се Кортлънд.

— Нямам представа. Отивам да разбера.

— Ако работата не се изясни до понеделник, управителният съвет на борсата няма да ни позволи да продаваме акциите ти.

— Значи ще трябва да ви върна парите? — попитах.

— Никога не постъпваме по този начин — ужаси се той. — Поели сме задължението да ти изкупим акциите и не можем да се откажем.

Защото ще вземете седемнайсет милиона долара комисионно възнаграждение, помислих си аз, но премълчах.

— Все пак ще ни бъде неприятно — добави той.

— Ще ви държа в течение — успокоих го аз и затворих телефона.

Ейлин се върна в стаята.

— Има един полет в три часа и един в пет. Няма да успеем да хванем този в три. Трябва да си съберем багажа.

— Зарежи багажа — отсякох. — Ще летим в три.

Трябваше да пристигнем в Лос Анжелос в пет и петдесет и две. Не в пет и петдесет, и не в пет и петдесет и пет. Но летищата си имаха свой начин да отчитат времето. Самолетите винаги излитаха в „и пет“, но винаги се приземяваха в „и две“. Може би си имаха причини, но те не важаха за този полет. Попаднахме в буря и кацнахме в шест и четиридесет и една. Погледнах си часовника и се зачудих какво ли ще правят сега компютрите им.

На вратата ме очакваше тълпа от журналисти от вестниците, радиото и телевизията и двама униформени. Единият ми връчи призовка за заседанието на Федералния върховен съд на Лос Анжелос, а другият призовка за явяване пред Комисията за борба срещу организираната престъпност. И двете бяха за един и същи ден и едва ли не по едно и също време.

Зад униформените надзърташе съдията Алфонсо Морено. Годеникът на Верита беше висок строен мексиканец с широка челюст и пясъчно кафява коса. Всъщност приличаше на каубой от Тексас и наистина беше такъв. Родният му град беше Ел Пасо и беше играл във футболния отбор на Тексас.

Не губеше време.

— Съветвам ви да отговаряте на всички въпроси с „Без коментар.“ После ще обсъдим каква позиция да заемете.

Срещнах погледа му.

— Бих искал да направя едно кратко изявление, което подготвих в самолета.

— Дайте да го видя — взе листчето, прегледа написаното и ми го върна. — Добре — съгласи се той. — Но нито дума повече.

— Благодаря.

— Дай те ми призовките — нареди Морено.

Дадох му ги. Пъкна ги във вътрешния джоб на самото си, обърна се към журналистите и вдигна ръце. Настъпи тишина.

— Господин Брендън ще направи изявление.

Зачетох от листчето:

— Върнах се в Лос Анжелос, за да съдействам на властите в тяхното разследване. Вярвам, че когато следствието приключи, ще бъде доказана пълната невинност на моята компания и нейните служители.

Журналистите се разкрещяха. Един глас се извиси над останалите.

— Знаете ли, че Комисията по хазарта в Невада е отложила разглеждането на разрешителното ви за хазарт в хотела, който смятате да строите?

Отвърнах, без дори да погледна към съдията:

— Без коментар.

Друг журналист:

— Наистина ли сте прекарвали няколко дни в хотела „Лайфстайл“ в Мацатлан заедно с Хулио Васкес, който беше застрелян тази сутрин?

— Без коментар.

Съдията ме хвана под ръка. Улових здраво Ейлин и започнахме да си пробиваме път през тълпата. На всичките им въпроси упорито твърдах: „Без коментар“.

Най-накрая стигнахме до лимузината, паркирана зад ъгъла до летището. Едва успяхме да хлопнем вратата и Тони потегли.

— Накъде, шефе? — попита, след като се включихме в движението.

— Верита предложи да отидем в нейния апартамент. Там ще бъде по-спокойно и ще можем да поговорим — изпревари ме съдията.

— Добре — казах на Тони адреса и се обърнах към съдията. — Истина ли е това, което казаха за Комисията по хазарта в Невада?

— Верита ми каза, че са ѝ изпратили телеграма в три и половина следобед.

Поклатих глава. Ставаше все по-лошо.

— Верита настояваше да се прибере колкото се може по-бързо. Какво иска да ми съобщи?

— Не ми каза. Първо искаше да говори с теб.

Само че така и не успя. Защото, когато спряхме пред високата сграда на булевард „Уилшайър“, където Верита се премести, за да бъде по-близо до редакцията, там вече имаше линейка и две полицейски коли. На ръба на бордюра лежеше тяло, покрито с одеяло.

Със съдията изскочихме от колата почти в движение. Проправихме си път в тълпата около полицаите. Едно от ченгетата си записваше разказа на малко момченце, с куче в ръце.

— Изведох Шнапси на разходка и чух писък. Погледнах нагоре и видях как тази жена прелетя над перилата от петнайсетия етаж и започна да пада.

— Забеляза ли още някой на балкона? — попита полицаят.

— Не. Избягах, за да не падне върху мен.

— Господи! — сподавеният стон на съдията заседна в гърлото му. Проследих погледа му към малката ръка, която се подаваше под одеялото. На безименния пръст блещукаше брилянт.

— Подарих ѝ го едва миналата седмица.

Лицето му придоби особен зеленикав цвят и той залитна към бордюра. Сграбчих го за раменете, за да не падне и го задържах, докато той плачеше и повръщаше на паважа.

ГЛЪВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Следващият ден също не ни донесе нищо хубаво. Заглавието на първа страница на „Лос Анжелос Таймс“ гласеше: „ПОЛИЦИЯТА ТВЪРДИ, ЧЕ ВИЦЕПРЕЗИДЕНТКАТА НА «ГАРЕТ БРЕНДЪН ПЪБЛИКЕЙШЪНС» СЕ Е САМОУБИЛА“.

И подзаглавието не беше по-добро. „Верита Веласкес, братовчедка на мексиканския крал на гангстерите Хулио Веласкес, застрелян вчера.“ Самият разказ се състоеше от сполучливо съчетани факти, които създаваха измамното впечатление, че Верита е действала вътре в компанията по нареждания от Хулио.

Отне ни цели два часа да изгоним журналистите от фойето и да разработим система, с която да ги задържим на разстояние. Спряхме четири от шестте асансьора и проверявахме всеки посетител още при влизането в сградата.

Най-накрая в канторите настъпи тишина, но сега те приличаха повече на мавзолей, отколкото на място, където се върши работа. Всички ходеха на пръсти и говореха шепнешком.

Дори Шана и Дана изглеждаха потиснати. Отказаха се от обичайните си номера. Днес, изглежда, успях да ги разпознавам.

— Търси ви господин Сондърс от разпространението.

— Благодаря ги, Шана — вдигнах слушалката. — Слушам те, Чарли.

— Имаме неприятности, господин Брендън — осведоми ме той тревожно.

Нямаше нужда да ми го казва. Запазих спокойствие.

— Какви?

— Някои продавачи и пласьори отказват да разпространяват новия брой на „Махо“, а други ни връщат пратките.

Този път бяхме загазили. Ако списанието не стигнеше до будките, нямаше как да го продадем.

— Какъв е тиражът?

— Четири милиона и петстотин хиляди.

— Колко ще можем да пласираме?

— Според изчисленията ни, между петстотин и седемстотин хиляди.

Значи губехме два милиона чисти пари, без да броим възможната печалба. Сърцето ми се сви. Поех си дълбоко дъх. Засега бяхме безсилни. Спомних си старата поговорка, че лъжата ще обиколи половината свят, преди истината да успее да се обуе, за да я настигне. Може би ако бях на тяхно място, щях да постъпя по същия начин. Не бих искал да си имам нищо общо с човек, когото смятат за едър наркотрафикант.

— Не се тревожи, Чарли — опитах се да го успокоя. — Щом нещата се изяснят, работата пак ще потръгне.

Прекъснах връзката. Чу се сигналът на уредбата.

— Боби иска да ви види.

— Пуснете го.

Боби влезе със зачервени от плач очи.

— Гарет — простена той, — не мога да повярвам, че е мъртва.

Заобиколих бюрото и го прегърнах. Отпусна глава на гърдите ми и се разхълца като дете. Нежно го погалих.

— Успокой се.

— Защо се е самоубила? Нищо не разбирам. Нали смяташе да се омъжва?

— Не се е самоубила.

Отстъпи.

— Но полицията твърди, че е самоубийство. В апартамента нямало следи от присъствие на друг човек.

Изобщо не ме интересува мнението на полицията.

Отново седнах зад бюрото.

— Щом не се е самоубила, кой я е убил?

— Вероятно същите хора, които са убили и Хулио. Имам чувството, че е била по-близка с него, отколкото мислехме.

Гледаше ме изумено.

— Мафията ли?

— Не знам — отвърнах. — Но бъди сигурен, че ще се опитам да разбера. — Извадих цигара от кутията на бюрото и запалих. — Баща ти в града ли е?

— Той си е у дома.

Натиснах копчето.

— Свържете се с Преподобния Сам на домашния му телефон. — Пуснах копчето. — Смятах, че се е отървал от брат Джонатан още преди две години.

— Познаваш баща ми. Вижда само доброто у хората. Брат Джонатан го убедил, че Дениз е пристрастена наркоманка. Той се опитвал да я излекува, но не успял.

Уредбата избръмча:

— Преподобния Сам на телефона.

Гласът му изразяваше неподправено съчувствие.

— Ужасно нещо, Гарет, ужасен край. Тя беше чудесно момиче.

— Така е, Преподобни Сам. Но аз ви търся във връзка с брат Джонатан.

— Потресен съм. Никога не съм вярвал, че този човек е такъв измамник.

— Откога го познавате?

Замисли се.

— Нека пресметна... може би от седем или осем години. Дойде в мисията, веднага след като се пенсионира.

— Как се запознахте с него?

— Изпрати ми го чичо ти Джон. От известно време бях започнал да получавам заплашителни писма и го наех като телохранител. След това получи прозрение и започна работа в мисията. Когато вече нямаше нужда от телохранител, той беше подготвен за второ ниво.

— Разбирам. Благодаря ви, Преподобни Сам.

— Няма защо, Гарет. Ако мога да ти помогна с още нещо, не се колебай да ми се обадиш.

— Още веднъж ви благодаря. Довиждане, Преподобни Сам.

— Довиждане, Гарет.

— Имаше право за характера на баща ти, Боби. Той вижда само доброто у хората.

Успя да се усмихне:

— Последният наивник.

— Не е последния — възразих аз. — Той е първият.

Боби си тръгна, а аз седях и мислех. Брат Джонатан продължаваше да ме притеснява. Изведнъж ми хрумна да разпитам Дениз.

Тя също плачеше.

— Горката Верита. Наистина я обичах. Аурата ѝ беше толкова чиста.

— Беше добра жена — съгласих се аз. — Виж, имам нужда от помощ. Ако въпросите ми ти причиняват прекалено много болка, просто не ми отговаряй. Не искам да те разстройвам.

— Обичам те, Гарет. Бих направила всичко, за да ти помогна.

— Когато брат Джонатан те накара да осъществим прехода в Убежището, само мен ли се опитваше да заличи от съзнанието ти?

— Така ми се стори. — Поколеба се. — Преходът винаги започва по един и същи начин. Първите му думи бяха да те залича от съзнанието и плътта си.

— Дали не е споменавал и нещо друго?

— Може би. Не си спомням. След като ме попита за теб, изпаднах в унес.

— Защото ти е бил инжекция „пентотал“! Откриха го в кръвта ти, когато те доведохме в болницата. Иглата е била замърсена. Оттам си хванала хепатит.

— Това да не би да е „серумът на истината“?

— Точно така. Но може да се използва и като средство за хипноза. Искал е съвсем да изключиш, да забравиш нещо, за което си знаела.

— Не знам какво би могло да бъде. Но всъщност, през първата година му бях секретарка и бях в течение на всичко. Дори му пишех отчетите.

— Отчети ли? До кого бяха адресирани?

— До най-различни хора. Религиозните бяха до Преподобния Сам. А другите... другите... — погледна ме недоумяващо. — Странно. Изобщо не си спомням.

— За какво ставаше дума в другите отчети?

Замисли се, после поклати глава.

— И това не помня.

Изгледах я мълчаливо.

— Съжалявам.

Усмихнах се.

— Няма нищо.

— Време е да се връщам на работа.

Изчаках да стигне почти до вратата и едва тогава изиграх коза си.

— Лоренган. — Казах рязко.

Не се обърна.

— Знам. Първият екземпляр е за него — отвърна автоматично тя и продължи към вратата, сякаш нищо не се беше случило. Обърна се.

— Довиждане, Гарет.

— Довиждане, Дениз.

Изваках да затвори вратата след себе си и се обадох в „Личен състав“. Слушалката вдигна някакъв мъж.

— Ериксън на телефона.

— Имате ли копия от трудовите договори на служителите в клубовете и хотела?

— Те са в компютъра, сър.

— Мога ли да ги прегледам?

— Да, сър, но трябва да знаете кода.

— Трябват ми някои данни. Бихте ли се качили в кабинета ми?

— Веднага, господин Брендън.

Две минути по-късно се изпъна до бюрото ми с тетрадката с кодовете в ръце. След десет минути получих всички сведения, които търсех.

Преди да бъде назначен, всеки служител трябваше да представи три лични препоръки. Всички управители и главни снабдителите на клубовете и хотела имаха препоръка от Джон Лонерган.

Всичко си идваше по местата.

Когато ме прибра в колата си след експлозията на булевард „Санта Моника“, той фактически ми разкри всичко. Ако не ме беше закрилял, Хулио щеше да ме предаде.

Дитер намекна същото, когато разговаряхме в Мексико. Каза, че единственият човек, който може да забрани на Хулио да използва пистата е Лонерган, и че без съгласието на Лонерган, Хулио не би могъл да управлява Лос Анжелос.

Хулио изобщо не беше спрял да използва пистата. Всеки ден е имало полети. И когато се спазарих за хотела, Лонерган е сложил ръка върху всичко. Сигурно е било най-успешното еднолично предприятие за търговия с наркотици в света. Триста милиона долара годишно и печалба на всеки етап от производството до пласирането.

И не му беше коствало нито цент. Беше направил всичко с мои пари.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Наближаваше шест, а Лонерган го нямаше. Не беше в дома си, не беше в кабинета си в Бевърли Хилс, нямаше го и в „Силвър Стъд“. Майка ми беше заминала на гости у приятели в Нюпорт Бийч, така че не можеше да ми помогне. Щеше да се върне за вечеря, затова ѝ оставих бележка да ми се обади.

Секретарската уредба избръмча:

— Търси ви господин Кортлънд от Ню Йорк. — Работите до късно — забелязах аз. — В Ню Йорк вече е девет вечерта.

— Хората, които мислят, че приключваме със затварянето на борсата, грешат — отвърна той заядливо. — Има ли нещо ново?

— Може би.

— Бих ли могъл да го кажа пред управителния съвет?

— Не вярвам.

— А момичето, което се самоуби? Изглежда тя е била троянският кон в организацията ви.

— Грешите.

— Разбрах, че ви връщат хиляди бройки от списанието!

— Милиони.

Замълча.

— Бихте ли искали да отложите утрешната си реч?

— Оттегляте ли поканата?

— Не.

— В такъв случай, ще дойда.

— Просто се опитвам да ви спестя някои неприятни моменти — поясни той. — Мнозина превъзнасяха акциите ви до небето и сега смятат, че сте ги измамили. Напрегнати са и нещата могат да загрубеят.

— И аз не съм по-спокоен. Ще се видим утре. — Затворих телефона и натиснах копчето.

— Да, господин Брендън?

— Искам чартърен полет за Ню Йорк тази вечер. Ще тръгна между полунощ и три часа сутринта.

— Да, господин Брендън — рече Шана. — Свързвам ви с майка ви.

— Здравей, майко.

— Гарет, толкова ти съчувствам. — Изглежда не се преструваше.

— Добре съм, майко.

— Тези мексиканци са постъпили с теб отвратително. Само като си спомня колко беше добър към нея. Измъкна я от онова бюро и ѝ възложи отговорна работа. Знаех си, че ще те измами, още, щом като чух гласа ѝ по телефона за първи път. Точно това обсъждахме днес на яхтата на Фишер. Не можеш да си представиш каква хубава яхта имат. Седемдесет...

— Майко — прекъснах я. — Кой го е обсъждал?

— Всички. Но след това чичо ти Джон обясни какво се е случило всъщност и много ти съчувствахме.

— Чичо Джон с теб ли беше?

— Да.

— Сега при теб ли е?

— Не. Отиде на някаква среща.

— С кого?

— Струва ми се, че чух да споменава името на онзи приятен младеж Дитер фон Халсбах.

— Благодаря ти, майко — прекъснах връзката без дори да се сбогувам и натиснах копчето.

— Проверете дали Мариса е още в кабинета си.

Нямаше я. Наредих им да продължават да я търсят на домашния ѝ телефон. Откриха я след половин час.

— Знаеш ли къде би могъл да бъде Дитер? — попитах.

— Не. Видях го в кантората около пет и половина. Бързаше за някаква важна среща.

— Не ти ли каза къде?

— Ако ми се обади, ще му предам да се свърже с теб.

— Благодаря.

— Гарет, съжалявам за Верита. Надявам се, че не вярваш на вестниците.

— Не им вярвам.

— Радвам се. Аз също.

Реших да се обадя у Боби. В света на педалите не съществуваха тайни. Може би щеше да успее да ми помогне.

— Можеш ли да разбереш къде е Дитер? — попитах.

— Ще се опитам — отговори той. — Но ми трябва време. Къде да ти се обадя, ако го намеря.

— Ще чакам в кабинета си.

Обади се в десет и петнайсет.

— Дитер е имал резервация в „Гръцкият хор“.

— В „Гръцкият хор“?

— Точно така. Запазил си е стая за цялата нощ. С вечеря и всичко останало. Сигурно е влюбен.

Затворих. Нищо не разбирах. „Гръцкият хор“ беше най-люксовият бордей за педали в света. Работеше само с резервации и най-ниската тарифа беше петстотин долара. Бях чувал за някакъв откачен, който пръснал десет бона за една нощ. Но ставаше дума за арабин, дошъл специално, за да го посети. Купувал всичко и всички, които му се мернели пред очите.

„Гръцкият хор“ се намираше в Холивуд Хилс. В бившето имение на някаква кинозвезда. Тони спря пред входа.

— Почакай ме — наредих аз и звъннах на вратата.

Отвори ми някакъв едър тип във вечерно облекло. Зад него стоеше друг, пак във вечерно облекло.

— Имате ли резервация? — попита първият.

— Не. Но ще прекарам в града само няколко часа, а съм чувал толкова много за това място.

— Съжалявам — отстъпи човекът. — Работим само с резервации. — Понечи да затвори вратата.

Запънах я с крак и му показах стодоларова банкнота.

Лицето му остана непроницаемо.

Прибавих още една стотачка. После още една, и още една, и още една. Спрях на петстотин. Ако предложех прекалено много, щеше да се усъмни.

— Как се казвате? — попита.

— Гарет.

— Един момент, сър. Може би не съм забелязал резервацията ви. Отдалечи се и прошепна нещо на другия. Миг по-късно се върна.

— Извинявайте, че ви задържах, сър — рече той и прибра петстотинте долара. — Някой е разлял мастило върху името ви.

Последвах го в коридора.

— Налага се да вземаме предпазни мерки, сър — спря ме той. — Бихте ли си вдигнали ръцете?

Подчиних се и той ме пребърка със завиден професионализъм. Изправи се.

— Не допускаме клиентите да внасят огнестрелно оръжие или ножове — усмихна се извинително. — Правим го в интерес на собствената ви сигурност, сър.

Прекосихме огромното преддверие. Елегантната сграда беше превърната в рай за педалите.

— Имате ли предпочитания към определен тип, сър? — попита той.

— Бих искал да разгледам всички.

— Както желаете, сър. — Отвори една врата. Едва когато чух шума от разговорите, разбрах колко добре е изолирано помещението. — Тук е салонът, сър. Заплащането ще зависи от избора ви. Минимумът е петстотин долара. Напитките и храната са безплатни.

— Благодаря. — Постоях, докато очите ми свикнаха с приглушената светлина, после се запътих към овалния бар в другия кран на помещението.

Група мъже, повечето голи, се разполагаха на кушетки и шезлонги, пръснати из цялото помещение.

Човек във вечерно облекло се наведе през бара.

— Какво ще желаете, сър?

— Уиски с лед. — Хвърлих на стойката петдоларова банкнота.

— Съжалявам, сър — побутна я той към мен. — Не приемаме бакшиши. Вие сте наш гост, сър.

— Благодаря. — Облегнах се на бара, огледах се и отпих здрава глътка от уискито. После забелязах позната физиономия и се усмихнах наум.

С чаша в ръка прекосих помещението и спрях пред разголения негър, притворил очи на кушетката.

— Джек! — повиках го тихо.

Кинг Донг стреснато отвори очи.

— Спиш през работно време, а? — пошегувах се аз.

Бавно седна.

— Какво правите тук, господин Гарет? Не съм очаквал да ви срещна на подобно място.

— А ти какво правиш? — отвърнах.

— Работя една нощ в седмицата. Понякога успявам да спечеля цяла хилядарка. Така си плащам наема. Вече не се намира работа за модели.

— Искаш ли да изкараш един бон?

— Съмнявате ли се?

— Помниш ли онзи рус тип от Мексико? — отпуснах се на кушетката до него. — Да си го виждал тук тази вечер?

Покрай нас мина мъж във вечерно облекло.

— Преструвай се — прошепна Кинг Донг. — Този ни наблюдава.

Повдигнах члена му. Кълна се, че тежеше колкото цял питон.

Мъжът отново мина покрай нас и излезе от помещението.

— Да, тук е — съобщи Кинг Донг.

— Знаеш ли в коя стая е?

Кимна.

— Можеш ли да ме заведеш при него?

— Ще трябва да се качим на горния етаж. Ще те пуснат само ако си вземеш момче.

— Ще се кача с теб.

— Не знам — рече нерешително. — Ако ме хванат, ще ме убият. Те са престъпници.

— Нищо няма да разберат. Няма да ти създавам неприятности.

— Ще ти струва петстотин долара.

— Добре.

Повиши глас.

— Много бързаш, човече. — Изкикоти се.

— Ще изпусна самолета — включих се и аз в играта.

Последвах го към бара.

— Намерих си гадже — обяви той на бармана.

Барманът не се усмихна.

— Петстотин долара, моля.

— Благодаря ви. — Бръкна под бара и извади позлатен ключ. — Шестнайста стая.

— Предпочитам шеста или седма — Помоли Кинг Донг. — Знаеш, че се проявявам най-добре в стаи с нисък таван.

Барманът провери нещо. Извади друг ключ.

— Шеста.

— Благодаря — усмихна се Кинг Донг.

Прекосихме помещението, той дръпна завесите в края и се озовахме пред широко стълбище.

— Извадихме късмет — прошепна. — Той е в пета стая.

— Ще ни трябва ключ.

— Няма нужда. Стаите не се заключват, докато ги използваме. Ако се случи нещо, трябва да могат да ни се притекат на помощ.

Стигнахме първия етаж. Спря пред вратата, на която се мъдреше месингова цифра шест. Огледа коридора. Беше празен.

— Можеш да влезеш — прошепна. — Ще пазя да не мине някой.

Отворих съседната врата и се промъкнах в стаята. В същия момент Кинг Донг изчезна в номер шест.

Всички лампи светеха. Дитер беше проснат по корем на леглото. До него имаше празна спринцовка и гумен маркуч. По повесената ръка на Дитер личаха следи от убождания. Бъдещият граф фон Халсбах беше обикновен наркоман.

Коленичих до него и го разтърсих. Размърда се, но не отвори очи. Иззад завесата в другия край на стаята се чу шум. Сkochих и дръпнах пердето.

Три чифта тъмни очи се втренчиха в мен иззад масата, отрупана с лакомства. Гледах втрещено мърлявите им физиономии.

Хвърлиха ми един поглед, после продължиха да ядат, все едно, че нищо не се беше случило. Пуснах завесата и се върнах до леглото.

Раздрусих Дитер по-силно. Най-накрая отвори очи и като че ли ме разпозна.

— Къде е Лонерган? — попитах.

Поклати глава и изстена.

— Тръгна си.

— Кога?

— Преди час, преди половин час. Не знам. Бях заспал.

— Продължавай да спиш — посъветвах го аз.

Отново затвори очи.

Приближих се до вратата, открянах и надзърнах навън. Коридорът беше празен. Бързо се вмъкнах в съседната врата.

Кинг Донг седеше на ръба на леглото.

— Готово — рекох. — Да вървим.

— Чакай малко — посегна той към хавлиената кърпа. Притвори очи и въздъхна блажено.

След малко се изправи. Дръпна одеялото от леглото и разбута чаршафите.

— Това ми е любимият начин — заяви любезно през рамо.

Разхвърли леглото и запрати кърпата в средата му.

— Вече можем да вървим. Не исках да рискувам. Ако беше чисто и подредено, можеха да заподозрат нещо.

— Утре мини през кабинета ми да си получиш хилядарката — рекох му, докато слизахме по стълбите.

Мъжът на вратата се поклони:

— Надявам се, че сте прекарали приятно, сър.

— Чудесно.

— Благодаря ви, сър. Заповядайте пак.

Настаних се в колата и Тони запали мотора. Погледнах електронния часовник на таблото. Дванайсет и десет. Знаех къде мога да намеря Лонерган по това време на нощта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

В „Силвър Стъд“ беше претъпкано и шумно, както обикновено. Всичко си беше както преди. Само мацката на пианото беше друга.

Но след няколко минути забелязах, че нещо все пак се е променило. Докато си пробивах път през навалищата, никой не ми пусна ръка. Вече бях сигурен, че остарявам.

Спрях пред Бирника. На масата му се мъдреше обичайното шише уиски. Погледна ме с усмивка.

— Човече, отдавна не сме се виждали! — Стиснахме си ръце. — Седни да пийнеш нещо. Чакахме те.

Наля ми.

— Тук ли е Лонерган?

Кимна.

— Приключва една среща. Ще те приеме след няколко минути.

Отпи. Алкохолът ми помогна.

— Как ти се струваше мацката на пианото? — попита въодушевено Бирника.

— Като че ли вече съм чувал тази песен.

Разтресе се от смях, пляскайки с ръце по бедрата си.

— Какво да направя като си падам все по пианистки! — Под масата се чу бръмчене като от звънец. — Можеш да се качваш.

Лонерган седеше зад бюрото си и ме измерваше с хладен поглед.

— Чух, че си ме търсил.

— Цял ден.

— Нещо важно ли има? — запита меко.

— Мисля, че знаеш.

— Искam да го чуя от теб.

— Ти ме изигра. Уби Хулио, Верига и още кой знае колко хора.

Гласът му беше спокоен.

— Не можеш да го докажеш.

— Точно така. Просто исках да ти го кажа.

— Спасих ти задника. Създадох условия за пълното ти оправдаване. Сега ще можеш спокойно да произнесеш прословутата си

реч пред купувачите и гарантите. След няколко дни акциите ти ще се появят на борсата и ще можеш да правиш каквото си искаш.

— Само това ли е?

— А ти какво още искаш?

— Искам Верита. Жива, здрава и весела. Каквато си беше преди.

— За това само Господ може да ти помогне. Поискай ми нещо, което съм в състояние да направя.

— По дяволите. С теб никога няма да се разберем.

— Мисля, че аз те разбирам. Метнал си се на баща си. Смяташ се за много твърд, а всъщност си мухльо. И двамата не бяхте достатъчно силни, за да станете истински мъже.

— А ти истински мъж ли си?

Кимна.

— Никой не може да ми отнеме нищо.

— Искаш да кажеш, че никому нищо не даваш.

— Въпрос на думи.

— Въпрос на любов — възразих.

Гласът му беше студен.

— Какво е това?

— Щом питаш, никога няма да разбереш.

— Имаш ли да ми казваш още нещо?

Поклатих глава.

— В такъв случай си тръгвай. До Ню Йорк има две хиляди и четиристотин мили и ако не успееш навреме за речта си, с теб е свършено.

Запътих се към вратата. В съзнанието ми проблесна картината на мърлявите лица и трите чифта вперени в мен очи. Споменът от детството отново се пробуди. Спрях.

— Искам и ти да ми кажеш нещо, чичо Джон.

— Какво?

— Когато през онзи ден баща ми ни намери на плажа, ти си се опитвал да блудстваш с мен, нали?

Не мигна, но забелязах, че пребледнява. Това ми стигаше. Излязох от кабинета и заслизах по стълбите, без дори да хвърля поглед назад.

Едва сдържах сълзите си. Наистина ми се искаше да го обичам.

Бирника беше успял да примампи пианистката на масата си. Махна ми, когато минах покрай него. Проправих си път през претъпканото заведение. Край вратата стояха неколцина младежи в кожени якета. Сълзите замрежваха погледа ми и без да искам, блъснах единия.

— Извинете! — промърморих.

— De nada — смотолеви младежът и бързо извърна лице. Но вече го бях познал. Върху джоба му имаше лъскав надпис „Х.В. Кингс“. Преди хиляди години същото момче ме чакаше пред апартамента на Верита. За миг се поколебах дали да не се върна и да предупредя Лонерган.

Само че това си беше негова война, не моя. Беше ми писнало да водя чужди войни.

Излязох и се качих в колата.

— Хайде, Тони — подканих го. — Към летището.

Позвъних на Ейлин от автомата в чакалнята.

— Тръгвам за Ню Йорк. Спи спокойно. Ще се върна утре вечер.

— Успех! — пожела ми тя. — Обичам те.

— И аз те обичам — рекох и затворих телефона.

Предимството на чартърните полети е, че самолетите разполагат с удобни легла. Проспах пътя до Ню Йорк и когато слязох от самолета, пред очите ми се изпречи заглавието на първа страница на „Ню Йорк Нюз“. Лонерган беше мъртъв. Дори не си купих вестника да прочета как е станало.

Пристигнах точно когато поднасяха десерта. При влизането ми из стаята се разнесе шепот. Гледах право пред себе си и се насочих към подиума. Забелязах близо до центъра на продълговатата маса празно място с моето име пред него.

Миг по-късно един мъж се изправи и помоли за внимание. В стаята се възцари тишина.

— Дами и господа — обяви той лаконично. — Господин Гарет Брендън.

Аплодисменти не последваха. Докато си проправях път към микрофона, всички ме зяпаха с убийствена сериозност.

— Господин Председател, дами и господа, ще бъда кратък. Както знаете, първата публична продажба на акции от „Гарет Брендън

Пъбликейшънс Лимитид“ премина с небивал успех. Бих искал да ви благодаря за усилията, които положихте, за да осигурите този успех.

Замълчах. Никой не наруши тишината.

— Но за съжаление възникнаха фактори, които помрачават ефекта от продажбата. В много отношения съм наивен човек. Ще ми се да вярвам, че за мнозина от вас благополучието на клиентите е по-важно от комисионите, които ще получите. Господин Кортлънд ме уведоми, че гаранциите, които сте поели са неотменими и действието им може да бъде прекратено само от един човек. От мен. От този момент нататък акциите и компанията продължават да бъдат моя лична собственост. С това искам да ви уведомя, че продажбата на акции се отменя.

Започнаха да шепнат помежду си. Повиших глас.

— Ако решението ми е довело до финансови загуби за някои от вас, предлагам, да ви възстановя всички разходи, които сте поели, за да осигурите пълното изкупуване на предлаганите от мен акции. Благодаря ви.

Слязох от подиума и поех към изхода. Шепотът премина в оглушителен шум. Успях да забележа физиономията на Кортлънд. Беше като зашеметен, лицето му беше пребледняло като за седемнайсет милиона долара.

Около мен се струпяха репортери, дърпах ме за реверите и се опитвах да зададат въпросите си. Проправих си път и напуснах помещението без коментар.

Когато се прибрах в хотела, телефонът вече звънеше. Беше Ейлин.

— Чух част от речта ти по телевизията — съобщи ми тя. — Гордея се с теб.

— Не съм сигурен, че си права. Може би постъпих глупаво.

— Напротив. Държа се чудесно. — Гласът ѝ се промени. — Чу ли какво се е случило с чичо ти?

— Да.

— Ужасно е.

— Не е — възразих уверено. — Лонерган обърка живота на прекалено много хора, включително и моя. Сега това приключи.

Мълчеше.

— Тръгвам след един час. Защо не се срещнем във Вегас и да се позабавляваме?

— Не загуби ли достатъчно пари за един ден?

— Нямам предвид този вид забавления. Мислех по-скоро за нещо като женитба.

Пое си дълбоко дъх и замълча.

— Сериозно ли говориш? — попита подозрително.

— Естествено. Нали те обичам.

Издание:

Харолд Робинс. Първи умират мечтите

Американска. Първо издание

ИК „Зодиак“, София, 1992

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.